

การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว
สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

อุษณีย์ โทธิรัมย์

วิทยานิพนธ์นี้เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ตุลาคม 2549

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว
สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

อูษณีย์ โพธิ์ยิ้ม

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์

..... กรรมการ

รองศาสตราจารย์นันทยา แสงสิน

..... กรรมการ

รองศาสตราจารย์พรหทัย ตัณฑ์จิตานนท์

9 ตุลาคม 2549

© ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ และรองศาสตราจารย์ นันทิยา แสงสิน ที่ให้คำปรึกษา ให้ข้อเสนอแนะและกำลังใจ ตลอดจนการให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่าน ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยตลอดการศึกษา รวมทั้งสร้างกำลังใจและให้ความเมตตาเสมอมา

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรัตน์ วรารัตน์ อาจารย์ชนิกา ฉัตรสูงเนิน และ อาจารย์ Tom o'donnell ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการสอน และเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณผู้บริหารและคณาจารย์ ตลอดจนนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัย โยนก จังหวัดลำปาง ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งความอดทนและความตั้งใจ ของนักศึกษาทุกคนเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อความสำเร็จของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา น้องชาย ตลอดจนบุตรชายฝาแฝดที่เป็นแรงใจสำคัญ ที่ส่งเสริมให้ผู้วิจัยมีความมานะในการศึกษาและทำวิจัยนี้ให้สำเร็จลุล่วงลงได้

ขอขอบพระคุณพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ TEFL'02 ทุกท่าน ที่ได้ให้มิตรภาพ ความช่วยเหลือ และไมตรีจิต ซึ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตของผู้วิจัย ซึ่งความปรารถนาดี กำลังใจ และการสนับสนุนของบุคคลที่ได้กล่าวมา มีความสำคัญต่อการศึกษาจนผู้วิจัยมีวันนี้ได้

อุษณีย์ โพธิ์ยิ้ม

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

ผู้เขียน นางสาวอุษณีย์ โพธิ์ยิ้ม

ปริญญา ศีษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ นันทิยา แสงสิน	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความรู้เนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง จำนวน 18 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการจัดนำเที่ยวในภาคเหนือของไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา จำนวน 10 แผนการสอน แบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวในภาคเหนือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบวัดความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว หลังจากจบแผนการสอนที่ 5 และ 10 ประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มเป้าหมายหลังจากสอนในแผนการสอนที่ 6, 8 และ 9 และประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการสอนในแผนการสอนที่ 4, 6 และ 10 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ (72.22 %) อยู่ในระดับดี ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 60
2. ความสามารถทางการพูดของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ (55.56 %) อยู่ในระดับพอใช้ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 50
3. ความสามารถทางการเขียนของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่ (55.56 %) อยู่ในระดับพอใช้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 50

Thesis Title Integrating English ~~and~~ Tourism Contents for Undergraduate Students

Author Miss Usanee Phoyim

Degree Master of Education (Teacher English as a Foreign Language)

Thesis Advisory Committee

Asst. Prof. Dr. Wanida Penkingarn Chairperson

Assoc. Prof. Nantiya Saengsin Member

ABSTRACT

The purposes of this research were to study students' content knowledge of tourism course, students' English speaking ability and writing ability. The target subjects were 18 third-year students majoring in tourism and enrolled in tour and travel in the northern part of Thailand course in the second semester of the academic year 2005 at Yonok University, Lampang. The research instruments consisted of 10 lesson plans written in the form of integrating English with content, English writing ability test and English speaking ability test. After finishing unit 5 and 10 the target group took the tests of content knowledge. The speaking ability was assessed at the end of 6, 8 and 9 lesson plans and the writing ability was assessed at the end of lesson plans 4, 6 and 10. The data obtained were analyzed by using mean and percentage.

The findings of this research were as follows :

1. After being taught through intergrating English with content, majority of students (72.22 %) gained the content knowledge of tourism at good level and passed the criterion of 60 percent
2. Affer being taught through intergrating english with content, majority of students' (55.56 %) english speaking ability was average satis faction and passed the criterion of 50 percent.
3. After bing taught through intergrating english with content, majority of students' (55.56 %) english writing ability was average satisfaction and passed the criterion of 50 percent.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
ขอบเขตการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารเกี่ยวกับการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา	10
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	31
ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	48
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	49
กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา	49
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	49
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	67
การวิเคราะห์ข้อมูล	67
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	83
สรุปผลวิจัย	83
อภิปรายผลวิจัย	84
ข้อเสนอแนะ	87

สารบัญ

	หน้า	
บรรณานุกรม	89	
ภาคผนวก	93	
ภาคผนวก ก	รายนามผู้เชี่ยวชาญ	94
ภาคผนวก ข	แบบสอบถามความต้องการและความสนใจของนักศึกษา	95
ภาคผนวก ค	หลักสูตรแม่แบบ	98
	ตัวอย่างแผนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ	
	และเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว	92
ภาคผนวก ง	- ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชา	
	การท่องเที่ยว	132
	- ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถในการ	
	เขียนภาษาอังกฤษ	133
ประวัติผู้เขียน	135	

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า	
1	เกณฑ์และคุณภาพของความสามารถในการพูด	38
2	แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษ	46
3	แสดงหัวข้อของเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว	55
4	แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความรู้ด้านเนื้อหา วิชาการจัดการท่องเที่ยวของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการ ภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาท่องเที่ยวหลัง 5 แผนการสอนแรก	69
5	แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความรู้ด้านเนื้อหา วิชาการจัดการท่องเที่ยวของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการ ภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาท่องเที่ยวหลัง 5 แผนสุดท้าย	70
6	แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความรู้ด้านเนื้อหา วิชาการจัดการท่องเที่ยวของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการ ภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาท่องเที่ยวครบ 10 แผนการสอน	71
7	แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ เข้ากับเนื้อหาวิชาท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง The Temple Tour	73
8	แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ เข้ากับเนื้อหาวิชาท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง Thai Handicrafts	74
9	แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ เข้ากับเนื้อหาวิชาท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง Northern Thai Cuisine	75
10	แสดงคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาท่องเที่ยว ในการสอนแผนที่ 6,8 และ 9	76

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
11 แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชา ท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง Buddha Images	78
12 แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชา ท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง The Temple Tour	79
13 แสดงคะแนนและคำร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชา ท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง Itinerary Planning	80
14 แสดงคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังได้รับการสอนวิธีเขียนในแต่ละรูปแบบ หลังจากจบการสอน ในแผนที่ 4,6 และ 10	81

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ธุรกิจการท่องเที่ยว นับว่ามีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโลกเป็นอย่างยิ่ง ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจได้กล่าวไว้ว่า ธุรกิจการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จะขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าในปี ค.ศ. 2005 (Hawkins, 1993) สำหรับประเทศไทย ธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถสร้างรายได้เป็นอันดับหนึ่ง เป็นเงินตราต่างประเทศที่มียอดเกินดุลอย่างสม่ำเสมอนับแต่ในอดีตเป็นต้นมา (สุภาพร มากแจ้ง, 2539) ดังเช่น ในช่วงปี Amazing Thailand หรือปีท่องเที่ยวไทย 2541 – 2542 โดยเฉพาะในปี 2542 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยจำนวน 8.58 ล้านคน สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นจำนวนเงิน 253,018 ล้านบาท และในขณะเดียวกันสถิติการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยมีจำนวนถึง 53.65 ล้านคน ซึ่งก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนภายในประเทศ 203,858 ล้านบาท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2002) และในปี พ.ศ. 2546 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้จัดทำแผนการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นเมืองหลวงของการท่องเที่ยวแห่งเอเชีย โดยตั้งเป้าหมายที่จะได้รายได้จากการท่องเที่ยวคิดเป็น 12% ของ GDP (Gross Domestic Product) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ จำนวนเกือบ 7 แสนล้านบาทโดยแยกเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 11.13 ล้านคน รายได้กว่า 360,000 ล้านบาท และในส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทย 63.07 ล้านคน รายได้ 323,000 ล้านบาท (วารสารธุรกิจการท่องเที่ยว, 2545)

จึงกล่าวได้ว่าธุรกิจการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างยิ่ง โดยก่อให้เกิดการลงทุนที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว เช่น ธุรกิจการขนส่ง ธุรกิจการนำเที่ยว ธุรกิจอาหาร การพักโรงแรม และธุรกิจการค้าของที่ระลึก เป็นต้น ทำให้เกิดการจ้างงานในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งโดยตรงและโดยอ้อม สามารถสร้างงานสร้างอาชีพทำให้เกิดการหมุนเวียนเงินตราและการกระจายรายได้ไปยังท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วประเทศ ซึ่งในบรรดาอาชีพต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรง เช่น พนักงานโรงแรม พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน บริการในร้านอาหารและบุคลากรในธุรกิจขายของที่ระลึกนั้น อาชีพมัคคุเทศก์นับเป็นอาชีพหนึ่งที่มีความสำคัญต่อธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่งเพราะได้มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยวมากกว่าอาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพราะมัคคุเทศก์ทำหน้าที่เป็นทั้งผู้นำเที่ยวและ

ผู้อำนวยการความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวตลอดระยะเวลาท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าทำหน้าที่เป็นทูตทางวัฒนธรรมไทยที่จะสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวทั้งในด้านดีและร้าย ดังนั้น ความก้าวหน้าของธุรกิจการท่องเที่ยวของไทยจึงขึ้นอยู่กับบทบาทของมัคคุเทศก์ที่ต้องพัฒนาการเรียนรู้และทำความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ คุณลักษณะอันจำเป็นที่มัคคุเทศก์ควรมี เพื่อจะได้เป็นมัคคุเทศก์ที่ดีสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทยและเพิ่มพูนจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น (บุปผาคูมมานนท์, 2543)

เนื่องจากอาชีพมัคคุเทศก์เป็นอาชีพที่สามารถสร้างรายได้ได้ดี ดังนั้น ผู้ที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้จึงต้องมีคุณสมบัติและความสามารถสูงพอสมควรด้วย (สมาคมมัคคุเทศก์อาชีพ, 2531) โดยทั่วไปคุณสมบัติที่ดีของมัคคุเทศก์ประกอบด้วย มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความรู้ดี มีวาทศิลป์ และมีความรักงาน โดยเฉพาะมีวาทศิลป์หรือการพูดที่ต้องมีน้ำเสียงชัดเจน แจ่มใส ชวนฟัง มีจังหวะและลีลาการพูดเหมาะสม สื่อความหมายได้ชัดเจนตรงประเด็น มีการลำดับการพูดดี เข้าใจง่ายและสามารถสร้างความสนใจของผู้ฟังทำให้ติดตามฟังจนจบโดยไม่เบื่อหน่าย เพราะมัคคุเทศก์ที่มีวาทศิลป์หรือการพูดที่ดีจะทำให้นักท่องเที่ยวได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินทำให้การท่องเที่ยวไม่น่าเบื่อหน่าย ซึ่งนอกเหนือ จากคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นแล้ว มัคคุเทศก์ยังต้องมีความสามารถที่จะให้คุณสมบัติเหล่านั้นเด่นชัดเป็นที่ประจักษ์ ประกอบด้วย ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านวิชาการ ความสามารถในการนำเที่ยว และความสามารถด้านการแก้ปัญหา (สุภาพร มากแจ้ง, 2539) โดยเฉพาะความสามารถด้านภาษาและด้านวิชาการ โดยเหตุที่งานของมัคคุเทศก์เป็นงานที่ต้องใช้ภาษาเป็นหลัก โดยเฉพาะภาษาพูดที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นหลักในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว และภาษาอังกฤษซึ่งถือว่าเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้กันมากที่สุดในท่วงการอาชีพ จากงานวิจัยของ วรลักษณ์ ดิยาภรณ์ (2532) ที่ได้ศึกษาถึงปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษของมัคคุเทศก์ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้เป็นภาษาอังกฤษ โดยทักษะการพูดระหว่างนำเที่ยวพบว่า มัคคุเทศก์ชาวไทยสามารถสื่อสารและถ่ายทอดความรู้จนเข้าใจได้ในเกณฑ์ดีมากมีเพียงร้อยละ 42.42 และในขั้นดีร้อยละ 24.24 ในขั้นใช้ได้ร้อยละ 21.21 และจากสถิติจำนวนมัคคุเทศก์ของสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ในปี พ.ศ. 2544 มีมัคคุเทศก์ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษระดับดีจำนวนเพียง 17,592 คน (วารสารธุรกิจท่องเที่ยว, 2545) เมื่อเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในแต่ละปีหลายล้านคน ซึ่งจำนวนมัคคุเทศก์ไม่เพียงพอในการรองรับธุรกิจการท่องเที่ยวที่ขยายตัวเพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการเรียนการสอนทางด้านธุรกิจท่องเที่ยวในสถาบันการศึกษา เพื่อผลิตบุคลากรออกไปสนองตอบความต้องการของตลาดแรงงานด้านนี้

ปัจจุบันหลักสูตรการเรียนการสอนทางด้านธุรกิจท่องเที่ยวมีการเปิดการเรียนการสอนอย่างกว้างขวางตั้งแต่ระดับวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) อนุปริญญาและระดับปริญญาตรี ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 วิชาภาษาอังกฤษซึ่งนับว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการศึกษาด้านนี้ได้ถูกจัดให้เป็นวิชาบังคับและวิชาเฉพาะในด้านหลักสูตรภาษาอังกฤษ แม้ว่าจะมีการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาตลอด โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมในการใช้ทักษะการพูด อ่าน และเขียนเพื่อการสื่อสาร แต่ในทางปฏิบัติพบว่า ผู้เรียนไม่สามารถที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเหมาะสมกับสถานการณ์ (วิลาวลัย วงศ์ลังกา, 2530) และเช่นเดียวกับ อรพรรณ เศรษฐเสถียร (2538) ที่ได้สัมภาษณ์ผู้เรียนที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ไม่สามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ประกอบอาชีพได้ โดยเฉพาะทักษะการพูดและการเขียน ซึ่งปัญหา ดังกล่าวอาจเป็นเพราะความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้รับจากสถาบันการ ศึกษายังไม่สอดคล้องหรือเกี่ยวข้องกับงานที่ผู้เรียนต้องการไปใช้ประกอบอาชีพ จึงทำให้ผู้เรียนไม่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (พนม ทองไพบูลย์ อ่างใน สมบัติศิริคงคาสกุล, 2539) ซึ่งอาชีพมัคคุเทศก์นั้นนอกจากจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแล้ว ยังต้องมีความสามารถด้านวิชาการซึ่งหมายถึงความรู้ในเรื่องเนื้อหาที่จะต้องบรรยายให้แก่ นักท่องเที่ยว (ชูสิทธิ์ ชูชาติ, 2540) เช่นเดียวกับนายกสมาคมัคคุเทศก์ จังหวัดเชียงใหม่ เสาวลักษณ์ ชมาด้า ก็ได้ให้ความเห็นว่าผู้ที่ประสงค์จะทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวโดยเฉพาะ อาชีพมัคคุเทศก์ นอกจากจะมีความสามารถทางภาษาแล้วยังจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ด้านเนื้อหาใน ศาสตร์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิจิตรศิลป์ ขนบธรรมเนียมประเพณี ฯลฯ อีกด้วย เพื่อจะได้ถ่ายทอดความรู้ในด้านต่าง ๆ เหล่านั้นให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องแม่นยำ คล่องแคล่ว รวดเร็ว ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ กล่าวโดยสรุปคือ การเป็นมัคคุเทศก์ที่ดีได้นั้นนอกจากจะมีความสามารถในการพูด สื่อสาร โดยการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ควรมีความรู้ในด้านเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง กับธุรกิจการท่องเที่ยวมากเพียงพอ ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือส่วนสำคัญที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จใน วิชาชีพได้ การที่จะผลิตแรงงานให้กับธุรกิจการท่องเที่ยวจึงขึ้นอยู่กับสถาบันการศึกษาโดยเฉพาะ ระดับอุดมศึกษาซึ่งได้มีการเปิดสอนหลักสูตรการท่องเที่ยวและการโรงแรม ควรจะต้องมาพัฒนา ถึงวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนที่เรียนในวิชาการท่องเที่ยวให้มีความสามารถในด้านการใช้ภาษาอังกฤษ และความรู้ด้านเนื้อหาในวิชาต่าง ๆ ที่มัคคุเทศก์สมควรที่จะเรียนรู้เพื่อรองรับธุรกิจการท่องเที่ยวได้ อย่างเพียงพอ

ในแผนการพัฒนาศึกษาในระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (2540 – 2544) ได้กำหนดนโยบายส่งเสริมความเป็นสากลของอุดมศึกษา (Internationalization) ให้มากขึ้น กล่าวคือ สนับสนุนให้มหาวิทยาลัยปรับปรุงหลักสูตรและเนื้อหาวิชาให้มีลักษณะบูรณาการ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างกว้างขวางจากวิชาต่าง ๆ พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพควบคู่ไปกับการรู้และเนื้อหาของวิชาต่าง ๆ เช่น แนวการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาซึ่งเป็นเป้าหมายในการเรียนเพื่อไปประกอบอาชีพ พร้อมทั้งได้เรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ และทักษะการใช้ภาษา ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมความสามารถทางภาษาของผู้เรียน (Robinson และ Good, 1987) นอกจากนี้ Halliday และ Hasan (1985) ยังกล่าวเสริมว่า ภาษานั้นเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร และการเรียนรู้ภาษานั้นคือ การผสมผสานการเรียนรู้ทั้งตัวภาษาและเนื้อหาวิชาไปในเวลาเดียวกัน ซึ่งจะเป็นการพัฒนาการเรียนรู้อาณาการการเรียนรู้เนื้อหาวิชา และพัฒนาการเรียนไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Dewey (Cite in Hyman, 1973) ที่ว่า การเสริมสร้างการเรียนภาษาที่ถูกต้องนั้น ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งอื่น ๆ ควบคู่กัน จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นถึงคุณค่าของภาษา และใช้ประโยชน์ที่ได้จากภาษาที่เรียน ซึ่งเป็นการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาด้วย ซึ่งแนวการสอนแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาได้รับการพัฒนาขึ้นในหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประสาน เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรเข้าด้วยกัน (Language Across the Curriculum) ซึ่งเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนเนื้อหาวิชาทั้งหมดที่มีอยู่ในหลักสูตร (Immersion Program) และรูปแบบการสอนใหม่ที่เรียกว่า การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content Based Instruction) ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกย่อ ๆ ว่า การสอนแบบ ซี บี ไอ (Brinston, Snow และ Wesche, 1989) การสอนแบบ ซี บี ไอ เป็นการสอนภาษาโดยประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้นักศึกษาฝึกใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาเนื้อหา พร้อมกับพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งแนวการสอนแบบนี้ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้จักใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจสาระของเนื้อหาวิชา และสามารถใช้อังกฤษใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสวงหาความรู้ทางวิชาการเพิ่มเติม ตลอดจนสามารถนำความรู้ความสามารถที่ได้จากการเรียนแบบนี้ไปใช้ในสถานการณ์จริงในอนาคต กิจกรรมการเรียนการสอนในแนวนี้อาจกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการใช้สื่อภาษาที่กำหนด ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะทางภาษา ทั้งการฟัง, พูด, อ่าน และเขียน (Language Skills) และทักษะการเรียน (Study Skills) ไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนี้ยังเน้นหลักสำคัญที่ว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ถ้ามีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์เหมือนจริง และผู้เรียนจะใช้ภาษามากขึ้นถ้ามีความสนใจในเนื้อหาที่เรียนดังนั้นผู้สอนจึงต้องนำเนื้อหาที่เป็นจริงและสถานการณ์การเรียนรู้ที่

สมจริงมาให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา เพื่อทำความเข้าใจสาระของเนื้อหา โดยผู้เรียนสามารถใช้พื้นความรู้เดิมของตนในภาษาแม่มาโยงกับเนื้อหาของวิชาในภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าวิธีการสอนแบบนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนเนื้อหาวิชา และพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับรูปแบบวิธีการสอนแบบ ซี บี ไอ ได้ให้ความสำคัญและคำนึงถึงผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัดเป็นหลัก เช่น ผู้เรียนในสาขาวิชาการท่องเที่ยว เป็นต้น เนื่องจากวิธีการสอนแบบ ซี บี ไอ นี้คำนึงถึงระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนต้องพยายามให้ข้อมูล หรือ ตัวอย่าง ที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้มากที่สุด ตลอดทั้งการใช้สื่อจริงเป็นสื่อในการเรียนการสอน

นอกจากนี้ วิธีการสอนแบบ ซี บี ไอ ยังคำนึงถึงองค์ประกอบด้านความรู้สึของผู้เรียน โดยเฉพาะเจตคติ การเรียนการสอนจึงเน้นเนื้อหามากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษา เพื่อเป็นการลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนได้เนื้อหาและทักษะทางภาษาโดยไม่รู้ตัว และที่สำคัญวิธีสอนดังกล่าวยังคำนึงความต้องการของผู้เรียน ดังนั้นเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนจะเกี่ยวข้องหรืออยู่ในความสนใจของผู้เรียน เพราะผู้เรียนจะเล็งเห็นประโยชน์ทั้งในการศึกษาและในการประกอบอาชีพต่อไป

อย่างไรก็ตามในวิชาการจัดนำเที่ยวภาคเหนือของไทยนั้น โดยปกติผู้สอนจะใช้ภาษาไทยในการสอน ซึ่งใช้วิธีการบรรยายเป็นหลัก ผู้เรียนมีบทบาทเป็นเพียงผู้คอยรับข้อมูล ความรู้ ที่ผู้สอนบรรยายให้ฟังเท่านั้น ซึ่งในทางปฏิบัติผู้เรียนซึ่งเรียนในสาขาวิชาการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ก็จะมุ่งประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวซึ่งจะต้องใช้ทักษะทางภาษา แต่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด จึงไม่สามารถพูดหรือเขียนถ่ายทอดความรู้หรือความคิดเห็นโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงการประกอบอาชีพหลังจบการศึกษาไปแล้ว จากงานวิจัยต่างๆ ที่ผ่านมา พบว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากผู้เรียนขาดโอกาสในการที่จะได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังเช่น สุวัฒน์ สุขมลสันต์ (2535) ได้กล่าวสรุปว่า นักเรียนไทยมีความสามารถทางการพูดอยู่ในระดับต่ำ คือ พูดได้น้อยและไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสนทนาได้ เนื่องจากขาดโอกาสในการแสดงความสามารถ จากการศึกษาสาเหตุที่ทำให้ความสามารถทางการพูดของนักเรียนไทยอยู่ในระดับต่ำมาก พบว่ามาจากหลายสาเหตุคือ ผู้สอนเอาใจจริงเอาใจเกรงครัดกับนักเรียนจนเกินไป ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเครียดไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ครูใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนเพื่ออธิบายหรือบรรยายการสอน ทำให้ผู้เรียนขาดการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (วิชัย ดีพร้อม, 2538, พิกุล ปิ่นแก้ว, 2535) ส่วนงานวิจัยของ Biggs และ Watkins (1993) พบว่าการที่ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งมีสาเหตุมาจากสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน ไม่ส่งเสริม

ให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ กล่าวคือ เนื้อหาที่ผู้สอนนำเสนอไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจที่จะเรียนรู้และไม่มีการตั้งเป้าหมายในการเรียน อีกทั้งยังได้ให้คำแนะนำว่าผู้สอนสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้โดยการเลือกเทคนิคการสอน สื่อการสอนและเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

วิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ทำการเปิดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการท่องเที่ยว ได้เห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวที่จะสามารถสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน และประชาชนในท้องถิ่น กอปรกับที่ทางภาคเหนือนี้มีภูมิลักษณะของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่สวยงาม เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ และด้วยประวัติศาสตร์ที่ยาวนานจึงทำให้มีโบราณสถานที่ยิ่งคุณค่าแห่งการรักษารักษา อีกทั้งยังมีวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ที่ดึงดูดใจมาแต่โบราณกาลควรค่าแก่การอนุรักษ์และเผยแพร่ให้แก่บุคคลทั่วไป อันจะนำความภาคภูมิใจมาสู่ประเทศไทย และด้วยความสวยงามที่น่าชื่นชมในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของภาคเหนือ จึงทำให้เป็นที่กล่าวขานของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมาโดยตลอด สาขาวิชาการท่องเที่ยว ได้เห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวในภาคเหนือตลอดจนมองเห็นความสำคัญของมัคคุเทศก์ผู้ที่จะนำนักท่องเที่ยวให้ได้รับความรู้และความเข้าใจ มีความสุขระหว่างการท่องเที่ยว จึงจำเป็นที่จะต้องผลิตบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพเพื่อรองรับธุรกิจการท่องเที่ยวที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่า การผลิตบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพเพื่อรองรับธุรกิจการท่องเที่ยวสากล การให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถพูดหรือเขียนถ่ายทอดความรู้หรือความคิดเห็น โดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา ตามรูปแบบวิธีการสอนแบบ ซี บี ไอ จึงเป็นแนวทางการสอนที่น่าสนใจและเหมาะสมกับการสอนนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะการสอนแบบนี้เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ เน้นให้โอกาสผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเลือกเนื้อหา การกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนด้วยตนเอง อีกประการหนึ่งการเรียนการสอนแบบนี้ คำนึงถึงธรรมชาติของผู้เรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความถนัด และความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนโดยจัดลำดับขั้นการเรียนรู้จากง่ายไปหายากเน้นการให้ข้อมูลที่เข้าใจได้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาวิชาและรับรู้ทักษะทางภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งการสอนภาษาแบบ CBI เป็นการสอนที่พัฒนามาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดย Eskey (1997) ได้ให้หลักสำคัญว่า การเรียนภาษาจะประสบผลสำเร็จเมื่อผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์การเรียนการสอนที่เหมือนจริง กิจกรรมการสอนจึงควรเน้นความสำคัญของเนื้อหาและควรเป็นกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม เช่น การอภิปรายประเด็นสำคัญ การหาแนวทางแก้ไขปัญหา หรือการนำเสนอ

รายงาน เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาข้อมูลใหม่ๆ ไปพร้อมกับการฝึกใช้ภาษาให้ถูกต้อง ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ยังเสริมสร้างให้ผู้เรียนรู้จักทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองและระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ทำให้เกิดบรรยากาศ การเรียนที่ผ่อนคลายและปราศจากความวิตกกังวล เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและเห็นคุณค่าประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาวิชานั้น ๆ ทั้งในห้องเรียนและ นอกห้องเรียน และประการสำคัญคือผู้เรียนยังได้รับการฝึกทักษะการเรียนรู้และการใช้ภาษา ภาษาอังกฤษโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสมอันจะช่วยให้ นักศึกษา ประสบผลสำเร็จในการศึกษาและนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพมั่นคงทุกเทศก่อย่างมี ประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวภาคเหนือของไทยของนักศึกษาที่ได้รับ การสอน โดยการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังได้รับการสอน โดย การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังได้รับการสอน โดย การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยโยนง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการจัดนำเที่ยวในภาคเหนือ ของไทย (Tour 307) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548

2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการ จัดนำเที่ยวในภาคเหนือของไทย โดยมุ่งเน้นเนื้อหาที่ เกี่ยวกับจังหวัดลำปาง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.2.1 ความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวในจังหวัดลำปาง
- 2.2.2 ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- 2.2.3 ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง เช่น วัดสำคัญต่างๆ ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญอื่นๆ ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่มีคุณศัพท์ควรทราบเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีที่สำคัญต่างๆ ของภาคเหนือ เช่น งานลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ ตลอดจนอาหารของภาคเหนือ และเนื้อหาด้านการวางแผนการจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวภาคเหนือของไทย หมายถึง การผสมผสานรูปแบบการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหานำไปสู่การเรียนรู้ภาษา 2 รูปแบบคือการสอนภาษาอังกฤษผ่านเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่อง และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชาให้เข้ากับการสอนเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวภาคเหนือของไทย โดยมุ่งเน้นเนื้อหาที่เกี่ยวกับจังหวัดลำปาง

2. ความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวภาคเหนือของไทย หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษาในการอธิบายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่มัคคุเทศก์ควรแนะนำให้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ งานประเพณี อาหาร รวมถึงการวางแผนการจัดการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งพิจารณาได้จากการทำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวในจังหวัดลำปางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 2 ฉบับ

3. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษาในการพูดของผู้เรียนเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนที่เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง ขั้นตอนการทำอาหารทางภาคเหนือและสินค้าภาคเหนือของไทย โดยผ่านการทดสอบที่เน้นการปฏิบัติ โดยพิจารณาด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา ความพยายามในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดที่ปรับมาจาก สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532)

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพระพุทธรูป การเขียนรายงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและการเขียนแผนการจัดการนำเที่ยว ซึ่งพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจใช้แนวการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา เพื่อส่งเสริมความสามารถของนักศึกษาในทักษะภาษาอังกฤษด้านอื่นๆ เช่น การฟังและการอ่าน
2. เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนเนื้อหาวิชาอื่นๆ ต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำวิจัย โดยแยกตามหัวข้อดังนี้

1. การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา
 - 1.1 ความเป็นมา
 - 1.2 แนวการสอนโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา
 - 1.3 การจัดการเรียนการสอนภาษา โดยใช้เนื้อหาวิชา
 - 1.3.1 การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหา (Theme – based Instruction)
 - 1.3.2 การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา (Sheltered English Instruction)
 - 1.3.3 ประโยชน์ของการสอนแบบ CBI
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ทักษะการพูดของมัคคุเทศก์
 - 2.2 ระดับความสามารถในการพูด
 - 2.3 การประเมินความสามารถในการพูด
3. ความสามารถในการเขียน
 - 3.1 ความหมายของการเขียน
 - 3.2 ความสำคัญของการเขียน
 - 3.3 ความสามารถในการเขียน
 - 3.4 การประเมินความสามารถในการเขียน

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

1.1 ความเป็นมา

ความคิดเกี่ยวกับการบูรณาการ เริ่มขึ้นเมื่อความคิดในเรื่องการศึกษาแบบก้าวหน้า (Progressive Education) แพร่หลายขึ้น ทำให้การออกแบบหลักสูตร (Curriculum design) มีลักษณะที่แปลกไปจากเดิมที่มีการจัดเนื้อหาวิชาต่าง ๆ แยกกันและสอนแยกจากกันเป็นวิชาๆ หรือเป็นเรื่อง ๆ ไปเป็นการผสมผสานระหว่างวิชาต่าง ๆ เข้ามาและตั้งหัวข้อเป็นเรื่อง ๆ เพื่อความสะดวก

ของการเรียนรู้ ซึ่งแนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักศึกษามากมาย เช่น Spencer, Froedel และ Dewey ภายใต้ปรัชญาความเชื่อที่ว่า การจัดเนื้อหาวิชาที่แยกสอนโดยเด็ดขาดนั้นย่อมไม่บังเกิดผลต่อการใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันมากนัก ยิ่งถ้าจัดการสอนแยกวิชาโดยโดดเดี่ยวไม่เอื้อต่อกัน ไม่มีจุดมุ่งหมาย ร่วมกันด้วยแล้ว ย่อมเป็นการยากที่จะมุ่งใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ดี ดังนั้น การผสมผสานประสบการณ์การเรียนรู้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อความเข้าใจและชีวิตของผู้เรียน (สุนทร สุนันทชัย, 2514, หน้า 77) Cummins (1981, Cited in Crandall, 1994) กล่าวว่าในช่วง 10 กว่าปีที่ผ่านมา ผู้เรียนชาวต่างชาติที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด (Limited English Proficiency – LEP) ที่กำลังศึกษาอยู่ในสหรัฐอเมริกาได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามเนื่องจากภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้น เป็นภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้เนื้อหาวิชาของผู้เรียนเหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง จึงทำให้ผู้สอนต้องหาวิธีการสอนที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเหล่านี้ได้รับความรู้ด้านเนื้อหาวิชาและได้เพิ่มความสามารถทางภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กัน เพราะหากต้องเลื่อนการสอนเนื้อหาออกไปจนกว่าผู้เรียนจะพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษได้อย่างสมบูรณ์ก่อนนั้น จะส่งผลให้ผู้เรียนเรียนไม่ทันเพื่อนร่วมชั้น ทำให้ไม่บรรลุผลสำเร็จทางการเรียนหรือต้องออกจากโรงเรียนหรือวิทยาลัยในที่สุด

เมื่อเร็วๆ นี้ ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาที่สอง ซึ่งระบุว่าปัจจัยสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองให้มีประสิทธิภาพ คือ การให้ผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาที่เข้าใจได้ (Krashen & Biber, 1988 Cited in Short, 1991) และวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัดได้รับตัวป้อนที่เข้าใจได้ก็คือ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา โดยใช้กลวิธีและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตัวป้อนเหล่านั้น ซึ่งวิธีการนี้ได้รับอิทธิพลมาจากปรัชญาความเชื่อของ Dewey ที่ว่าภาษานั้นเป็นเครื่องมือที่ใช้ได้สารพัดคนนับตั้งแต่เป็นพื้นฐานทางสังคม ใช้ในการติดต่อสื่อสารเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก เป็นเครื่องมือที่ผู้เรียนใช้แสดงออกให้ผู้สอนรู้ว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไร เพียงใด ซึ่งถ้าการสอนภาษาบกพร่องไป อาจทำให้ผู้เรียนขาดแรงคลไจในการเข้าสังคม และไม่สามารถใช้ภาษาได้ดีอีกด้วย นอกจากนี้ Dewey ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ด้วยว่า การเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาที่ถูกต้องและส่งเสริมให้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งอื่น ๆ ควบคู่กัน จึงจะช่วยให้ผู้เรียนเล็งเห็นคุณค่าของภาษา ใช้ภาษาได้ และได้รับประโยชน์จากสิ่งที่เรียน ย่อมเป็นการเสริมสร้าง ทักษะคิด ความสนใจที่ดีจากการเรียนการสอนแบบนี้ (Hyman, 1973, p. 27)

Krashen และ Biber (1988) รวมถึง Collier (1996) ยืนยันว่าผู้เรียนที่เรียนเนื้อหาวิชาโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อจะ ได้รับทักษะทางภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กับความรู้ด้านเนื้อหาวิชา ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน (Lambert & Tucker 1972 ; Cambell, Gray ; Rhodes & Snow, 1985 cited in Short, 1991) ก็เห็นพ้องต้องกันว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อภาษานั้นถูกใช้เป็นตัวหรือเครื่องมือในการสอน ไม่ใช่เป็นเพียงจุดมุ่งหมายของการสอน ส่วน Mohan(1986, cited in Nunan, 1989, p. 48) กล่าวว่านักศึกษาจะไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จในการศึกษาได้หากการเรียนรู้ภาษากับการเรียนรู้เนื้อหาวิชาถูกแยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้เพราะภาษาไม่ใช่เพียงสื่อในการถ่ายทอดเนื้อหาเท่านั้น หากแต่ภาษาเป็นสิ่งที่ควรเรียนรู้พร้อม ๆ กับการเรียนรู้เนื้อหา กล่าวคือ การเข้าใจภาษาจะช่วยให้ นักศึกษาเรียนรู้เนื้อหาได้ง่ายขึ้น ทำให้สิ่งที่เรียนรู้มีความหมายต่อนักศึกษามากขึ้น และเกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้เมื่อผู้เรียนมีความตั้งใจที่จะนำวิธีการเรียนรู้จากวิชาหนึ่ง ไปใช้ให้เป็นประโยชน์กับการเรียนรู้วิชาหนึ่ง

หลักการและเหตุผลของการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

Snow, Met และ Genesee (1989, pp. 23, 201–217) ได้ให้เหตุผลเพื่อสนับสนุนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาไว้ 3 ข้อ ดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาจะมีประสิทธิภาพที่สุดเมื่อภาษานั้นถูกใช้เพื่อการสื่อสารในบริบททางสังคมและทางวิชาการที่มีความหมาย Mohan (1988) กล่าวว่า ในการเรียนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เราละเลยบทบาทของภาษาในฐานะที่เป็นสื่อหรือเครื่องมือในการเรียนการสอน ส่วนในการเรียนภาษาเราก็ละเลยความจริงที่ว่าเราสื่อสารกันเกี่ยวกับเนื้อหา Cantoni – Harvey (1987) ได้กล่าวเสริมว่าในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนควรสอนเนื้อหาไปพร้อม ๆ กับสอนทักษะทางภาษาที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ หากผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาผู้เรียนก็จะเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะเมื่อเนื้อหานั้นมีความน่าสนใจและมีคุณค่าต่อผู้เรียน การบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาจะเป็นรากฐานที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ เนื้อหาที่สำคัญและน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นเชิงวิชาการหรือด้านอื่น ๆ ก็ตาม จะเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้โครงสร้างและรูปแบบใหม่ ๆ ทางภาษา นอกจากนี้การสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียน (authentic Classroom Communication) เกี่ยวกับเรื่องราวในเชิงวิชาการหรือเรื่องทั่ว ๆ ไปที่ผู้เรียนให้ความสนใจนั้น จะเป็นบริบทที่มีความหมายต่อการเรียนรู้ถึงหน้าที่ของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร

2. การเปลี่ยนแปลงแนวการสอนไปสู่การบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชานั้น ได้พัฒนาจากหลักความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและองค์ประกอบต่าง ๆ ในการพัฒนาการของมนุษย์ กล่าวคือ โดยธรรมชาติการรับรู้ภาษาจะเกิดขึ้นควบคู่ไปกับพัฒนาการทางสังคมและพุทธิปัญญาของมนุษย์

ดังนั้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือหรือสื่อสำคัญในกระบวนการพัฒนาสังคมและพุทธิปัญญาของมนุษย์ (Ochs, 1988) การสอนภาษาต่างประเทศเดี่ยว ๆ นั้น เป็นการแยกภาษาออกจากองค์ประกอบอื่น ๆ ของพัฒนาการของมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม การสอนโดยการบูรณาภาษาและเนื้อหาวิชา จะเป็นการรวมองค์ประกอบต่าง ๆ ของพัฒนาการของมนุษย์ไว้ด้วยกัน เพื่อให้การเรียนรู้ภาษาได้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาสังคมและพุทธิปัญญาของผู้เรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. หลักการของการบูรณาการเกี่ยวข้องกับลักษณะอันหลากหลายของตัวภาษา กล่าวคือ ได้มีผู้วิจัยหลายท่านที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาที่เกิดขึ้นในบริบทต่าง ๆ และพบว่ามีความหลากหลายของรูปแบบและหน้าที่ของภาษาจากบริบทหนึ่งไปสู่อีกบริบทหนึ่ง เช่น ภาษาที่ใช้ในโรงเรียนจะแตกต่างจากภาษาที่ใช้ในนอกโรงเรียน (Halliday, 1985 ; Wells, 1985) นอกจากนี้ Heath (1983) และ Wells (1981) ยังกล่าวว่าภาษาที่ใช้ในแต่ละวิชาจะมีรูปแบบการประพันธ์ (Genre) และทำเนียบภาษา (Register) ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะวิชานั้น ๆ Short (1994) สรุปว่า การรู้วิธีการใช้ภาษาในบริบทหนึ่ง ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนจะรู้วิธีการใช้ภาษาในบริบทอื่น ๆ ได้ ดังนั้นการสอนแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาจะทำให้ผู้เรียนรู้ถึงรูปแบบและหน้าที่ทางภาษาที่ใช้ในการเรียนเนื้อหาวิชาเฉพาะสาขาคด้วย

แนวการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

Short (1991) กล่าวว่า การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชานั้น เป็นการประสานสื่อทางด้านเนื้อหาเข้ากับภาษาอังกฤษ รวมทั้งการปรับระดับภาษาที่ใช้ให้ง่ายขึ้น การสอนเพื่อให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัดได้รับเนื้อหาที่เข้าใจได้ การใช้แนวการสอนแบบบูรณาการนี้ จะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาวิชามากขึ้น และทำให้ผู้เรียนเพิ่มระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จทางการเรียนได้ง่ายขึ้น Short ได้เสนอองค์ประกอบสำคัญที่ผู้สอนควรคำนึงถึงเสมอในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชาไว้ 3 ประการคือ 1. การใช้สื่อการสอนอันหลากหลาย 2. การส่งเสริมทักษะการคิดของผู้เรียนและ 3. การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในการนี้ Short ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าเพื่อให้ตัวป้อนทางภาษาอังกฤษเป็นที่เข้าใจได้มากที่สุดนั้น ผู้สอนควรนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ผ่านทางการใช้สื่อการสอนอันหลากหลาย ได้แก่ สื่อสิ่งจริง แผนภูมิหรือแผนผัง การสาธิต เป็นต้น นอกจากนี้ผู้สอนควรใช้เนื้อหาวิชาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาเพื่อการเรียนรู้เนื้อหานั้น ๆ รวมทั้งใช้ความสามารถในการแสดงเหตุผล (Reasoning abilities) เพื่อการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินคุณค่าของเนื้อหาที่เรียนได้อีกด้วย ในส่วนของการจัดการเรียนการสอนนั้น ควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ซึ่งผู้สอนจะมีบทบาทเป็นผู้ชี้แนะและอำนวยความสะดวกในการเรียน (Facilitator) โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง การจัดกิจกรรมต่าง ๆ นั้นควรเน้นกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อสร้าง ปฏิสัมพันธ์ที่กระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างกระตือรือร้นนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้นพร้อม ๆ กับการรับรู้ภาษาได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังจะช่วยให้เกิดบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลาย อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนอีกด้วย

แนวการสอนแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชา ได้รับการพัฒนาขึ้นในหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประสานเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรเข้าด้วยกัน (Language Across the Curriculum) การใช้ภาษาอังกฤษในการสอนเนื้อหาวิชาทั้งหมดที่มีอยู่ในหลักสูตร (Immersion Program) และรูปแบบการสอนใหม่ ที่เรียกว่า การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content – Based Instruction)

1.2 แนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา

(Content – Based Instruction - CBI)

Brinton, Snow และ Wesche (1998, อ้างในสถาบันราชภัฏเชียงใหม่, 2541, หน้า 2-4, 9) ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาหรือการสอนแบบ ซี บี ไอ ว่าเป็นแนวการสอนที่แยกออกมาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ซึ่งมีหลักสำคัญว่า การเรียนภาษาจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์การเรียนการสอนที่เหมือนจริง กิจกรรมการสอนแบบนี้เน้นข้อมูลในเนื้อหาที่เรียนโดยประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาเนื้อหาพร้อมกับการพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ กล่าวคือ ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนแบบนี้จะฝึกให้ผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจสาระของเนื้อหาใหม่ ๆ ทั้งจากการทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มเพื่ออภิปรายประเด็นสำคัญ หรือหาแนวทางแก้ไขปัญหา ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนเนื้อหา ฝึกฝนทักษะการเรียนไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาการใช้ภาษาให้ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้สอนจะฝึกกลวิธีการเรียนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจความหมายของภาษา และผู้เรียนสามารถนำกลวิธีนี้ไปใช้ในการศึกษาด้วยตนเองหรือแสวงหาความรู้เพิ่มเติมได้ตลอดไป

หลักสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ ซี บี ไอ

Brinton, Snow & Wesche (1998 อ้างใน สถาบันราชภัฏเชียงใหม่, 2541 หน้า 3-4, 9) กล่าวถึง หลักสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ ซี บี ไอ ไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีถ้ามีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง หรือสอดคล้องกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด
2. ผู้เรียนจะใช้ภาษามากขึ้นถ้ามีความสนใจในเนื้อหาที่เรียน ดังนั้นเนื้อหาที่จัดให้ผู้เรียนนั้น จะต้องอยู่ในความสนใจของผู้เรียน และตอบสนองความต้องการของผู้เรียนด้วย
3. กิจกรรมการสอนแบบใช้เนื้อหานำสู่ทักษะเน้นข้อมูลในแนวเนื้อหาที่เรียน ผู้เรียนจะได้ทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่ออภิปรายประเด็นสำคัญ หาแนวทางแก้ไขปัญหา เสนอรายงาน หรือ สรุปและตีความข้อมูล ซึ่งผู้เรียนจะได้ศึกษาข้อมูลใหม่ ๆ ไปพร้อมกับการฝึกการใช้ภาษาให้ถูกต้องในสถานการณ์ที่สมจริงมากที่สุด
4. การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนนั้น จะฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการใช้ความคิดเชิง วิพากษ์ วิวิจารณ์ และวิธีการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการค้นคว้า ข้อมูลเพิ่มเติมได้ กิจกรรมในชั้นเรียนจึงควรจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกทั้งทักษะทางภาษาและทักษะการเรียนรู้ ซึ่งจะเตรียมผู้เรียนให้พร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการในสถานการณ์จริงในอนาคต

ประโยชน์ของการเรียนการสอนแบบ ซี บี ไอ (สถาบันราชภัฏเชียงใหม่, 2541, หน้า 9 – 10)

1. ผู้เรียนจะได้พัฒนาทั้งทักษะทางภาษาและกลวิธีการเรียนไปใช้ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อการศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป (ภูวดล เกตุมงคล, 2544)
2. ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะทางภาษาเชิงวิชาการและทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Snow, 1991)
3. ผู้เรียนจะเป็นผู้คิดเป็น วิพากษ์วิจารณ์เป็น และพร้อมที่จะใช้สมรรถนะทางภาษา และกลวิธีการเรียน เพื่อแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง อันจะเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จในอนาคต

นอกจากนี้ Stoller (1997, pp. 83) ยังได้กล่าวถึงข้อดีของการสอนแบบ ซี บี ไอ ไว้ดังนี้

1. การจัดสื่อการเรียนการสอนที่เป็นเรื่องเดียวกันไว้เป็นหมวดหมู่ รวมถึงลักษณะของบรรยากาศในการเรียนการสอนแบบ ซี บี ไอ ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น
2. การสอนเนื้อหาให้ต่อเนื่องกัน และการให้ตัวป้อนที่มีความหมาย ทำให้เกิดกระบวนการพัฒนาขึ้นภายใน และทำให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น (Erاندall, 1994)

3. การเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ทำให้เข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ง่ายขึ้น (Krashen, 1982)
4. วิธีการสอนเน้นที่การได้รับเนื้อหา ไม่เข้มงวดกับกฎเกณฑ์ทางภาษามากนัก ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

รูปแบบการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหานำไปสู่การเรียนรู้ภาษา – ซี บี ไอ

การสอนแบบ ซี บี ไอ แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้ (Crandall, 1994)

1. การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่อง (Theme – based Instruction) ซึ่งผู้สอนสร้างขึ้นโดยยึดหลักสูตรของโรงเรียนและความต้องการ รวมทั้งความสนใจของผู้เรียน เป็นหลักจุดมุ่งหมายของวิธีการสอนแบบนี้ คือ ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ โดยผ่านเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน ลักษณะสำคัญของรูปแบบการสอนนี้ คือ การใช้เนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจเป็นศูนย์กลางของการเรียน ซึ่งผู้สอนจะสร้างหรือปรับตำราและสื่อการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อบูรณาการกับการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ส่วน กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้นต้องมีความหลากหลายและจัดให้สอดคล้องกับเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่อง

2. การสอนโดยการเชื่อมโยงกระบวนการวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเข้ากับกระบวนการวิชาอื่น ๆ (Adjunct Language Instruction) ซึ่งผู้เรียนในชั้นเรียนแบบนี้จะเป็นทั้งผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา และผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การเรียนการสอนในรูปแบบนี้ผู้สอนจะใช้เนื้อหาวิชาาร่วมกัน แต่จุดเน้นของการสอนจะแตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษจะเน้นแต่ทักษะทางภาษา เช่น ทักษะการพูดหรือการเขียนในเชิงวิชาการ ในขณะที่ผู้สอนเนื้อหาจะมุ่งสอนความคิดรวบยอดทางวิชาการเท่านั้น การสอนแบบนี้ต้องใช้ความร่วมมือระหว่างผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้สอนเนื้อหา โดยปกติแล้วผู้เรียนที่เรียนในห้องเรียนนี้ จะเป็นผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษมากเพียงพอที่จะสามารถเรียนเนื้อหาร่วมกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาได้

3. การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา (Sheltered English Instruction) ผู้เรียนในห้องเรียนแบบนี้จะเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด ดังนั้นผู้สอนจึงต้องใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับตัวป้อนที่เข้าใจได้ เช่น การปรับระดับภาษาของตำราหรือเอกสารประกอบการเรียนเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในการบรรยาย การใช้ภาษาท่าทาง และ ทัศนสื่อ ฯลฯ ในการสอนคำศัพท์ใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดรวบยอดในเนื้อหาวิชานั้น

1.3 การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

สำหรับการจัดการเรียนการสอนในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยผสมผสานรูปแบบการสอนจากแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหา นำไปสู่การเรียนรู้ภาษา 2 รูปแบบ คือ การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหา (ThemeBased Instruction) และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา (Sheltered English Instruction) ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1.3.1 การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหา (ThemeBased หรือ TopicBased Instruction)

เป็นการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหา (Themes) หรือ หัวข้อเรื่อง (Topic) ซึ่งบทเรียนหรือหน่วยการสอนนั้น ผู้สอนจะสร้างขึ้นโดยยึดหลักสูตรของวิทยาลัยและความต้องการรวมทั้งความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก ลักษณะสำคัญของรูปแบบการสอนนี้คือ การใช้หัวข้อเรื่องหรือเนื้อหาเป็นศูนย์กลางของการเรียน ซึ่งผู้สอนจะสร้างหรือปรับตำราและสื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อบูรณาการกับการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ส่วน กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้น ต้องมีความหลากหลายและจัดให้สอดคล้องกับเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่อง สำหรับรูปแบบการสอนนั้น ครูสอนภาษาจะเป็นผู้นำเสนอเนื้อหาวิชา วิเคราะห์ภาษาและฝึกฝนการใช้ภาษา แนวการสอนอาจเริ่มจากการเลือกบทพูด หัวข้อเรื่องและคำศัพท์ที่ต้องนำมาใช้ในการอภิปราย เชื่อมโยงกับการใช้วิดิทัศน์ในกิจกรรมการฟัง และมีการมอบหมายงานเขียนเพื่อให้ผู้เรียนสังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ภายใต้อำนาจที่เรียน

Stoller และ Grabe (1997 p. 83) ได้กำหนดส่วนประกอบของแนวการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่อง ตามแนวคิด Six – T's Approach ไว้ดังนี้

1. เนื้อหา (Themes) เป็นศูนย์กลางความคิดที่ได้คัดเลือกมาใช้ให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน รวมถึงความสามารถและความสนใจของผู้สอนด้วย
2. ข้อความในเรื่อง (Texts) คือ แหล่งที่มาของเนื้อหาที่จะใช้ในการสร้างหน่วยเนื้อหา การเลือกเนื้อหาจะคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียน ความเกี่ยวข้อง และความเหมาะสมในการสอน
3. หัวข้อเรื่อง (Topics) เป็นหน่วยย่อยของเนื้อหา โดยหัวข้อต่าง ๆ จะถูกจัดรวมกันเพื่อกำหนดความสอดคล้องของหน่วยหัวข้อ
4. ส่วนเชื่อมโยงเนื้อหา (Threads) เป็นส่วนเชื่อมโยงเนื้อหาที่สร้างหลักสูตรให้สอดคล้องกันเพื่อใช้ในการทบทวนและนำเนื้อหาและภาษาที่สำคัญมาใช้
5. งาน (Tasks) คือ กิจกรรมการเรียนการสอนและเทคนิคที่นำมาใช้กับเนื้อหา ภาษา และกลยุทธ์การสอนในชั้นเรียนภาษา โดยภาระงานนั้นจะต้องจัดให้สอดคล้องกับเนื้อหา

6. การถ่ายโอน (Transitions) คือ การนำความรู้ทางภาษามาใช้ในการเรียนรู้เนื้อหาและภาระงานใหม่

การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่องนั้น ผู้สอนสามารถดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ (สถาบันราชภัฏเชียงใหม่, 2541)

ขั้นที่ 1 การเลือกเนื้อหา (Selecting the Theme)

เนื้อหาที่จะใช้สอนนั้นจะต้องสอดคล้องกับความเป็นจริงและมีหัวข้อย่อยที่สัมพันธ์กันจากเนื้อหารายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร โดยผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกเรื่องที่จะสอนจากแหล่งเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร เช่น สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ฯลฯ นอกจากนี้ผู้สอนจะใช้เนื้อหาจากรายวิชาสอนทักษะทางภาษาแล้ว ยังสามารถฝึกให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเนื้อหาอื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร ซึ่งเสนอข่าวและเหตุการณ์ปัจจุบัน อนึ่ง เรื่องที่เลือกนำมาสอนทักษะทางภาษานี้จะต้องสัมพันธ์กับประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย นอกจากนี้ สุนทร โคตรบรรเทา (2535, หน้า 91) ได้กล่าวไว้ว่า เนื้อหาวิชา หมายความว่ารวมถึงทุกด้านของความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่เกี่ยวข้องรายวิชาและประสบการณ์ทางสติปัญญาของผู้เรียน โดยมีข้อควรคำนึงในการเลือกเนื้อหาวิชา ไว้ดังนี้

- เนื้อหาวิชาควรเป็นแนวทางส่งเสริมการพัฒนาทางสติปัญญาของผู้เรียน
- เนื้อหาวิชาควรให้ความรู้ลึกซึ้งมากกว่าผิวเผิน
- เนื้อหาวิชาควรมีการบูรณาการอย่างถึถ้วนเพื่อไม่ให้แยกจากกันเป็นส่วน ๆ
- เนื้อหาวิชาควรให้โอกาส เน้น และพัฒนาทักษะทางสติปัญญาในระดับสูง เช่น การให้เหตุผล การแก้ปัญหา การคิด และการสร้างสรรค์
- เนื้อหาวิชาควรสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของกลุ่มผู้เรียน รวมถึงระดับสติปัญญาและวุฒิภาวะของผู้เรียน โดยต้องคำนึงถึงประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนอีกด้วย

ส่วน โจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, อ้างใน พิทยา คำตาเทพ, 2541, หน้า 37 – 38) ได้เสนอหลักเกณฑ์สำคัญในการคัดเลือกเนื้อหาไว้ดังนี้

- มีความสำคัญต่อการเรียน (Significance) เนื้อหาข้อมมีความสำคัญหรือจำเป็นต่อการเรียนรู้วิชานั้น ๆ ที่เป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนวิชานั้นหรือวิชาอื่นในระดับขั้นสูงขึ้นไป หรือประกอบอาชีพได้ ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ทักษะพื้นฐานที่จำเป็น และมีเจตคติที่ดีด้วย

- มีความถูกต้องทันสมัย (Validity) เนื้อหาจะต้องมีความถูกต้องและทันสมัยตลอดเวลา เนื่องจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ฉะนั้นเนื้อหาวิชาต้องมีการปรับให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน

- มีความน่าสนใจ (Interest) เนื้อหาจะต้องมีความรู้หลากหลายและสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้และสร้างความเข้าใจในการเรียนมากขึ้น และเนื้อหาควรมีความหมายต่อผู้เรียน กล่าวคือ ควรให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์และความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น

- เป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ (Learn Ability) เนื้อหาควรมีความยากง่ายและสอดคล้องเหมาะสมกับวัยหรือลำดับขั้นของการพัฒนาทั้งร่างกาย สมอง และจิตใจ รวมทั้งประสบการณ์เดิมของผู้เรียนด้วย

- มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ (Appropriateness to Objective) เนื้อหาต้องสอดคล้องและตอบสนองจุดประสงค์การเรียนรู้วิชานั้น ๆ

- มีประโยชน์ต่อผู้เรียน (Usefulness) เนื้อหาควรมีประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะนำมาใช้ใน ชีวิตประจำวัน และพัฒนาสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต

- เป็นสิ่งที่สามารถจัดให้ผู้เรียนได้ (Feasibility) เนื้อหาต้องสามารถจัดให้ผู้เรียนได้ เพื่อพัฒนาในแง่ของความพร้อม เวลา บุคลากรและอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2537, หน้า 30) ได้กล่าวถึงการเลือกเนื้อหาวิชาสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาไว้ว่า การเลือกเนื้อหานั้นควรพิจารณาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และลักษณะการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา กล่าวคือ มิใช่เน้นให้ผู้เรียนสามารถจดจำหรือท่องจำเนื้อหาและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แต่เน้นให้ได้รับทักษะการเรียนรู้ที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ต่อไป ซึ่งทำให้เนื้อหานั้นมีความหมายและมีคุณค่า รวมถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนนำทักษะที่ได้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง นอกจากนี้ เนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอน มิได้นำมาจากบทเรียนหรือตำราเท่านั้น แม้ว่าความรู้จากตำราจะเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ทฤษฎี หลักการ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แต่สถานการณ์จริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ก็เป็นความรู้ที่มีคุณค่าและช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์เรียนจากสิ่งที่มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา นั้น ๆ มากขึ้น

ขั้นที่ 2 การเลือกสื่อการสอนหรือบทเรียน (Selecting the Material or the Text)

การเลือกสื่อการสอนหรือบทเรียนนับเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เพราะผู้สอนจะต้องหาบทเรียนในกรอบเนื้อหาที่คาดว่าผู้เรียนสนใจ ทั้งจะต้องฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะในการคิดในระดับสูง เช่น สามารถตีความ สังเคราะห์ข้อมูล ระบุความเป็นเหตุเป็นผล หรือแยกประเด็นที่เป็นความเห็นออกจากข้อเท็จจริง โดยในการเลือกบทเรียนผู้สอนควรคำนึงถึงองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- เนื้อหาของบทเรียนควรเป็นจริง มีเนื้อหาทันสมัย และมีข้อมูลมากพอที่จะให้ผู้เรียนฝึกทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด
- งานหรือกิจกรรมสอดคล้องกับสถานการณ์จริง เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์
- บทเรียนน่าสนใจ มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน
- เนื้อหาเข้าใจง่าย มีการเรียบเรียงเนื้อหาตลอดจนสำนวนภาษาอย่างเหมาะสม
- บทเรียนยืดหยุ่นได้ เหมาะที่จะใช้สอนแบบทักษะสัมพันธ์ หรือใช้กับกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้หรือใช้สอนผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนหลายแบบได้
- บทเรียนมาจากแหล่งเนื้อหาและมีรูปแบบการเขียนหลากหลายและผู้สอนสามารถใช้สื่อการสอนหลายแบบได้

การใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษานั้น ผู้สอนสามารถใช้สื่อเตรียมบทเรียนจากชีวิตจริง เพื่อฝึกการอ่านและการฟัง ผู้สอนสามารถสร้างบทเรียนให้หลากหลายจากบทความจากหนังสือพิมพ์และวารสาร ตลอดจนการบรรยาย การอภิปราย บทสัมภาษณ์ หรือรายการจากวิทยุและโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยสื่อการสอนที่เลือกต้องมีเนื้อหาในกรอบหัวข้อที่ผู้สอนต้องการสอน มีโครงสร้างและการใช้สำนวนภาษาหลากหลาย สื่อการสอนที่เลือกจะต้องใช้สอนทักษะสัมพันธ์ทั้ง 4 ทักษะได้ โดยผู้สอนสามารถสอนภาษาพร้อมกับเนื้อหา การใช้บทเรียนจากสื่อในชีวิตจริงเสริมบทเรียนจากตำราเรียน จะทำให้การสอนมีความหลากหลายน่าสนใจยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ อุปกรณ์การสอนต่างๆ มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเช่นกัน ซึ่ง ไพฑูรย์สินลาธน์ (2524, หน้า 170) ได้กล่าวถึงความสำคัญอุปกรณ์การสอนไว้ดังนี้

- ใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น เช่น การฝึกปฏิบัติต้องมีเครื่องมือการบรรยายต้องมีไมโครโฟนถ้ามีคนมาก การอภิปรายควรมีเก้าอี้ให้ผู้เรียนได้เห็นหน้ากันชัดเจนขึ้น เป็นต้น
- ใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อให้ผู้เรียนเรียนได้อย่างสนุกมีชีวิตชีวามากขึ้น กล่าวคือ ถ้ามีสื่อการสอนมาช่วย เช่น สไลด์ เทป ภาพยนตร์ ภาพโปสเตอร์ประกอบ ก็จะทำให้การเรียนสนุกและน่าสนใจขึ้น

อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้อุปกรณ์การสอนควรพิจารณาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา ลักษณะการสอน และวิธีการสอนเป็นสำคัญ

ขั้นที่ 3 การสร้างแผนภูมิแสดงเครือข่าย (Web)

ขั้นต่อจากการเลือกเรื่องคือ การกำหนดหัวข้อเรื่องหรือหัวข้อย่อยเพื่อเจาะลึกเนื้อหา ผู้สอนควรเลือกหัวข้อเรื่องที่สอนจากแหล่งและสื่อที่มีอยู่ โดยพิจารณาความคิดรวบยอดซึ่งเป็นประเด็นหลักของเนื้อหา ซึ่งหัวข้อเรื่องนั้นจะต้องน่าสนใจและเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้เรียน มีรูปแบบหลากหลาย และเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน และหัวข้อเรื่องควรจะมี ความต่อเนื่องกันและสัมพันธ์กับหัวข้อในหน่วยอื่นในกรอบเรื่องเดียวกัน เพื่อให้วิชาที่สอนสอดคล้องกับหลักสูตรอย่างมีเอกภาพ การเลือกหัวข้อเรื่องที่สัมพันธ์กันมาสอนจะทำให้ผู้เรียนนำความรู้เดิม มาใช้และได้เรียนรู้ทั้งภาษาและความรู้ด้านเนื้อหาเพิ่มขึ้น รวมทั้งฝึกกลวิธีการเรียนและพัฒนาทักษะ การคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ไปพร้อมกัน

ขั้นที่ 4 การสร้างงานและกิจกรรมการเรียนการสอน

การสร้างงานและกิจกรรมการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหา กล่าวคือ ผู้สอน จะวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อที่จะประเมินว่าผู้เรียนจะต้องมีความรู้เบื้องต้นอะไรบ้าง ก่อนที่จะอ่านบทเรียน หรือทำกิจกรรม หลังจากนั้นจึงสร้างกิจกรรมจากเนื้อหา เพื่อสอนศัพท์ รูปแบบ และโครงสร้าง ของภาษาการเรียบเรียงเนื้อความ กลวิธีการเรียน ทักษะการเรียน และฝึกการสื่อความหมายในรูปแบบ ปฏิสัมพันธ์ กิจกรรมและงานที่ผู้สอนมอบหมายให้เป็นการฝึกผู้เรียนให้สามารถสังเคราะห์ข้อมูล หลากหลาย เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์และการพูดและเขียนเกี่ยวกับบทเรียน กิจกรรมแต่ละขั้นตอนต้องมีความสัมพันธ์และเสริมกัน เช่น ในการเขียนเชิงวิชาการควรเน้นการ เขียนสรุปและการเขียนเชิงวิเคราะห์ ผู้สอนควรใช้กิจกรรมการอ่านเสริมการเขียน โดยเน้นขั้นตอน หรือกระบวนการเขียน ซึ่งกิจกรรมการเขียนจะต้องสัมพันธ์กับเนื้อหาในหัวข้อเรื่องที่สอน เพื่อที่ ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินเนื้อหาก่อนที่จะเขียน ดังนั้น การใช้เนื้อหา สร้างกิจกรรมการสอนภาษานี้ ผู้สอนจึงควรบูรณาการทักษะทั้ง 4 เข้าด้วยกัน และ เน้นความสำคัญของภาษาว่าเป็นเครื่องช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและแสวงหาข้อมูลใหม่ ๆ จากเนื้อหา มากกว่าเป็นศาสตร์ที่ให้ศึกษาตัวภาษา

การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหานี้ ผู้เรียนจะได้เรียนเนื้อหาไปพร้อม ๆ กับภาษาและ ทักษะการเรียนเชิงวิชาการ รวมทั้งฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความคิดและวิธีการเรียน เพื่อให้ผู้เรียน สามารถนำทักษะที่ได้ไป ใช้แสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นบันไดไปสู่ความสำเร็จใน อนาคต

1.3.2 การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา (Sheltered English

Instruction หรือ Specially Designed Academic Instruction in English – SDAIE)

คือ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา ซึ่งเป็นแนวคิดทางการสอนที่ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยยึดสมมติฐานในทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Krashen 2 สมมติฐานคือ สมมติฐานตัวป้อน และสมมติฐานทางด้านจิตใจ กล่าวคือ การสอนโดยวิธีนี้นี้จะเน้นการให้ข้อมูลที่ผู้เรียนเข้าใจได้ และการช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาในบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลาย (Crandall, 1994) วิธีสอนแบบนี้จัดขึ้นสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด (Limited – English – Proficient – LEP) ให้ได้รับความรู้ในเนื้อหาวิชาการพร้อมกับพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา (Pierce, 1988 ; Freeman, 1988 cited in Loken, 1999) ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนเนื้อหาเหมือนในหลักสูตรตามปกติ แต่จะมีการปรับภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน (Harris, 1995 cited in Loken, 1999) แนวคิดนี้เชื่อว่าผู้เรียนจะได้รับประโยชน์จากการปรับระดับความยากของภาษา (Simplifications) ที่ผู้สอนใช้ในการบรรยายและสื่อสารกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการฟังมากขึ้น และจากการที่ผู้สอนเลือกใช้คำที่ง่ายซึ่งอาจมีการปรับแต่ง (Modification) เนื้อหาของตำราให้มีความน่าอ่าน รวมทั้งปรับระดับภาษาในตำราให้เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจัดลำดับความคิดได้ง่ายและชัดเจนขึ้น การเรียนการสอนแบบนี้ ผู้สอนจะต้องกระตุ้นความรู้เดิมหรือให้พื้นฐาน (Scaffolds) ทางด้านพุทธิปัญญาและภาษาศาสตร์แก่ผู้เรียน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาความคิดรวบยอดและทักษะการเรียน นอกจากนี้ผู้สอนจะพยายามใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลได้ง่ายขึ้น เช่น การใช้ภาษาท่าทาง การใช้สื่อจริง การใช้ทัศนสื่อ การแสดงเป็นตัวอย่าง (Modeling) และการสาธิต (Demonstration) เป็นต้น ผู้สอนจะตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอทั้งโดยใช้วิธีถาม หรือจากการสังเกตสีหน้า ท่าทางของผู้เรียน ส่วนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ จะเน้นกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง ซึ่งจะช่วยให้เกิดบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลายอีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนอีกด้วย (Rosen and Sasser, 1997, pp. 35 – 36) การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชาแตกต่างจากวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตรงที่จุดมุ่งหมายของการสอนอยู่ที่การได้รับเนื้อหา ส่วนทักษะทางภาษานั้นจะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันโดยผู้เรียนไม่รู้ตัว (Echevarria, 1995, cited in Loden, 1999)

หลักสำคัญของการจัดการเรียนการสอนโดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา

Rosen และ Sasser (1997, pp. 43 – 45) ได้ให้หลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนโดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชาไว้ดังนี้

1. ต้องสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นมิตร เพื่อให้ผู้เรียนมีอิสระในการถามเพื่อขอความกระจ่างในสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ หรือเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าที่จะตอบคำถาม เพื่อแสดงความเข้าใจในสิ่งที่เรียน ผู้สอนจะพยายามโต้ตอบผู้เรียน บรรยากาศการเรียนเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนมั่นใจว่าเพื่อนร่วมชั้นจะไม่ล้อเลียนหรือเยาะเย้ยหากเขาใช้ภาษาผิดพลาด ซึ่งจะก่อให้เกิดบรรยากาศของความเชื่อมั่นและยอมรับซึ่งกันและกัน
2. ต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาจากสื่อต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดประสบการณ์ตรง (Firsthand Experiences) กล่าวคือ นอกเหนือจากเนื้อหาในตำราต่าง ๆ แล้ว ผู้สอนควรจัดหาสื่ออื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเห็นได้สัมผัสหรือทดลองใช้สื่อสิ่งจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดได้มากขึ้น
3. ผู้สอนควรสอนกลวิธีการอ่านแบบต่าง ๆ เช่น การทำแผนภูมิ แผนผัง และการจัดลำดับข้อมูลในกิจกรรมการอ่านและการเขียน การจัดลำดับข้อมูลจะช่วยให้ผู้เรียนจัดประเภทของคำศัพท์ใหม่ ๆ และเข้าใจความคิดรวบยอดได้ดียิ่งขึ้น
4. ผู้สอนควรเป็นแบบอย่างและมีการสาธิตวิธีการต่าง ๆ บ่อย ๆ โดยผู้สอนจะต้องให้พื้นความรู้ทั้งทางพหุทธิปัญญาและทางภาษาแก่ผู้เรียน เช่น ในการสอนศัพท์ที่เป็นนามธรรมนั้น ผู้สอนควรจะใช้ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม และให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับความคิดรวบยอดหนึ่งก่อนไปสู่ความคิดรวบยอดอื่น
5. กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนจะต้องให้เกิดความร่วมมือกันในกลุ่ม การที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมายในการเรียนรู้ความหมายในเนื้อหาของบทเรียน ผู้เรียนจะได้ประโยชน์จากบรรยากาศที่เป็นมิตร โดยไม่ต้องเผชิญหน้ากับผู้สอนโดยตรง นอกจากนี้ ผู้เรียนจะพยายามใช้ภาษาเป้าหมายในการตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็นของตนเองในกลุ่มเพื่อน
6. กิจกรรมกลุ่มในห้องเรียนอาจทำได้หลากหลาย ทั้งงานกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย งานคู่ หรืองานเดี่ยว ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของแต่ละกิจกรรม
7. ผู้สอนต้องปรับระดับภาษาในการพูดหรือการบรรยาย โดยผู้สอนอาจพูดให้ช้าลงเล็กน้อยหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาเฉพาะถิ่น และควบคุมประโยคที่พูดให้กระชับและเข้าใจง่าย ส่วนการสอนคำศัพท์นั้น ผู้สอนต้องใช้เทคนิควิธีที่หลากหลายในการสื่อความหมายของคำศัพท์

8. ผู้สอนต้องใช้คำถามอย่างเหมาะสมในการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนเป็นระยะ ๆ และผู้สอนต้องใช้เวลาพอสมควร ไม่เร่งรัดผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถคิดคำตอบและใช้คำศัพท์รวมทั้งโครงสร้างทางภาษาได้อย่างเหมาะสม

9. ผู้สอนต้องเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนโดยการให้ความรู้พื้นฐานหรือขยายความรู้เดิมของผู้เรียน การให้พื้นความรู้ในห้องเรียนที่ใช้การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชานั้นจะอยู่ในรูปของการให้คำแนะนำหรือแนะแนวทาง การเป็นแบบอย่าง และการฝึกฝนกระบวนการที่ใช้ในการเรียนรายวิชาต่าง ๆ เช่น การอ่านตำรา การจัดบันทึกการบรรยาย และกลวิธีการเรียน ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้กลวิธีเหล่านี้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย

10. ผู้สอนต้องเน้นที่ความคิดรวบยอดหลักและสร้างบริบทให้แก่ความคิดรวบยอดนั้น ๆ กล่าวคือ ผู้สอนต้องทำให้เกิดการเชื่อมโยงของความคิดรวบยอดต่าง ๆ ในเนื้อหานั้น ๆ

นอกจากนี้ Richard – Amato (1988, p. 226) ได้แนะแนวทางการสอนให้แก่ผู้ที่จะใช้วิธีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชาไว้ดังนี้

1. วางแผนบทเรียนให้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน เช่น ให้เล่าประสบการณ์ของตนเอง หรือแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด กับเพื่อน ๆ เป็นต้น

2. หลีกเลี่ยงการใช้คำยาก ประโยคที่ซับซ้อน หรือสำนวนต่าง ๆ ในการสื่อสารกับผู้เรียน ผู้สอนจึงควรพยายามสื่อสารให้ผู้เรียนเข้าใจที่สุด โดยการพูดให้ช้าลงเล็กน้อยและใช้ภาษาท่าทางในการสื่อความหมาย

3. หลีกเลี่ยงการบังคับให้ผู้เรียนพูด เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวล ดังนั้น จึงควรให้ผู้เรียนพูดเมื่อเขารู้สึกว่าเขาพร้อม

4. ผู้สอนควรยอมให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่หนึ่งในการสื่อสารได้บ้างในกรณีที่เป็น เช่น เมื่อผู้เรียนไม่ทราบคำศัพท์

5. หากผู้เรียนพูดผิด ควรแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยการพูดประโยคนั้นให้ถูกต้องและให้ผู้เรียนพูดซ้ำอีกครั้ง

6. ควรให้ความกระจ่างแก่ทุกคำถามของผู้เรียน แต่ไม่ควรอธิบายให้ละเอียดมากเกินไป

7. ในการบรรยาย ให้พูดคำหรือวลีนั้นซ้ำ ๆ หากต้องการเน้นให้ผู้เรียนทราบว่าคำหรือวลีนั้น ๆ สำคัญ

การเตรียมการสอนและการดำเนินการโดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหา
วิชา

Short (1991) แนะนำวิธีการซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน
เนื้อหาวิชา ไว้ดังนี้

1. การเตรียมการสอน

1.1 เลือกหัวเรื่อง (Theme) ที่จะสอนในหนึ่งหัวเรื่อง อาจประกอบด้วยหลายๆ บทเรียน
ก็ได้

1.2 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ของหน่วยการสอน และกำหนดจุดประสงค์
ปลายทางของแต่ละบทเรียน

1.3 เลือกตำราให้มีเนื้อหาชัดเจน ครอบคลุมหัวเรื่องที่กำหนด และต้องพิจารณาด้วย
ว่าบทอ่าน (Passage) ในตำรานั้นจะต้องมีโครงสร้างทางภาษาหรือหน้าที่ทางภาษาที่ต้องการจะสอน
ปรากฏอยู่ด้วย

1.4 ปรับระดับภาษาและรูปแบบของข้อเขียนในตำราให้เหมาะสมกับระดับความ
สามารถ ทางภาษาของผู้เรียน

1.5 กำหนดคำศัพท์สำคัญที่จะต้องสอนในขั้นนำเสนอ

1.6 เลือกสื่อการเรียนการสอน วิธีการสอน และกลวิธีต่างๆ ที่จะใช้ในการสอน

2. การดำเนินการสอน

2.1 แจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์ปลายทาง และกิจกรรม
ต่างๆ ที่ผู้เรียนจะได้ทำ

2.2 ทบทวนบทเรียนและแนะนำเค้าโครงของบทเรียนที่จะเรียน

2.3 กระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน โดยใช้ผังความสัมพันธ์ของความหมาย รวมถึงการ
ให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์ของตนเองที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เรียน

2.4 เสนอเนื้อหาหลายๆ รูปแบบ และใช้สื่อทัศนูปกรณ์อันหลากหลาย

2.5 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มย่อย จากนั้นจึงให้แลกเปลี่ยนความรู้กันในชั้นเรียน

2.6 ผู้สอนควรสาธิตวิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนทำตามแบบอย่างนั้นได้

2.7 จัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ เช่น การแสดงละคร การทดลองใน
ห้องทดลอง การวาดภาพประกอบเรื่องที่อ่าน และการแก้โจทย์คณิตศาสตร์ด้วยตนเอง

2.8 ทบทวน สรุปประเด็นหลักของบทเรียนโดยการ

- ใช้แผนภาพ แผนภูมิ หรือ รายการ (Lists) ช่วยในการสรุป
- แปลความหรืออธิบายประเด็นสำคัญตามความเหมาะสม
- ให้ผู้เรียนพูดสรุปเนื้อหาที่เรียนด้วยตนเอง

2.9 ปรับระดับภาษาและแก้ไขรูปประโยคใหม่ ในกรณีที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ

2.10 พยายามใช้คำถามที่ส่งเสริมทักษะการคิดของผู้เรียน ซึ่งคำถามเหล่านั้นควรเป็นคำถามที่กระตุ้นความสามารถในการให้เหตุผลของผู้เรียน ได้แก่ การให้ตั้งสมมติฐาน การอนุมาน การวิเคราะห์ การคาดการณ์ เป็นต้น

2.11 ในการสอนนั้น ผู้สอนต้องยอมรับข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียนและแก้ไขให้ในโอกาสอันควร อย่างไรก็ตาม ผู้สอนต้องมั่นใจว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนด้วย

3. การสอนทักษะการเรียนรู้

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด ต้องการความช่วยเหลือในการเรียนรู้วิธีการเรียน ดังนั้น ผู้สอนควรสอนทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ได้ตลอดไป เช่น

3.1 สอนวิธีการเขียนโครงเรื่อง (Outline) สำหรับใช้ในการสรุปหรือคาดการณ์

3.2 สอนวิธีการจัดลำดับเหตุการณ์

3.3 สอนการใช้แผนผัง (Flow chart) แสดงถึงสาเหตุและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

3.4 สอนการใช้ผังของความสัมพันธ์ (Mapping) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง

3.5 สอนการใช้กราฟ (Graph) และการอ่านกราฟเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบ เป็นต้น

4. การพัฒนาทักษะการคิด

ผู้สอนควรรหาโอกาสพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียน โดยการเสนอปัญหาให้คิดหรือใช้วิธีการถามนำเข้าสู่ปัญหา ซึ่งทักษะการคิดนี้สามารถใช้ได้ในทุกชั้นการสอน ตัวอย่างเช่น

4.1 การคาดการณ์ การจัดหมวดหมู่ และการอนุมาน สามารถใช้ในชั้นสร้างแรงจูงใจ ซึ่งจะช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้สนใจในบทเรียนนั้น ๆ

4.2 การสังเกต การรายงาน และการจัดประเภท สามารถทำในรูปแบบของการเขียนเหมาะสมสำหรับใช้ในชั้นนำเสนอ และชั้นประยุกต์ใช้

4.3 การจัดลำดับ การสรุปและการประเมิน เป็นทักษะที่เหมาะสมสำหรับใช้ในชั้นบททวน

5. การทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ควรให้ผู้เรียนได้ทำในการเรียนโดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา ได้แก่

5.1 กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ให้ผู้เรียนได้ทำเป็นกลุ่ม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกในกลุ่มได้เรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของบทเรียนที่กำหนดไว้หรือสามารถแก้ปัญหาได้ โดยผู้เรียนรับรู้ว่ากลุ่มจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จในการเรียนเช่นเดียวกัน กิจกรรมการเรียนแบบนี้จะช่วยส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนด้วย โดยบทบาทของผู้สอนจะเปลี่ยนจากการเป็นผู้พูดหน้าชั้นเรียนไปเป็น

1. ผู้เตรียม โดยเลือกและรวบรวมกิจกรรมที่เหมาะสมกับบทเรียน
2. ผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
3. ผู้ให้ข้อมูลหรือแก้ไขสิ่งที่ผู้เรียนทำกิจกรรมการพูดหรืองานเขียนของกลุ่มใน

ชั้นเรียน

4. ผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกโดยการพูดสื่อสาร
5. ผู้ประเมินรับฟังและเพิ่มเติมแก้ไขแต่ละกิจกรรม

5.2 กิจกรรมการเรียนรู้โดยการค้นพบ (Discovery Learning)

กิจกรรมนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นพบคำตอบหรือความรู้ด้วยตนเองโดยได้รับการแนะนำจากผู้สอน กิจกรรมแบบนี้ผู้สอนอาจช่วยจัดประสบการณ์ หรือสร้างสถานการณ์ในรูปที่ผู้เรียนจะต้องเผชิญกับปัญหา การแก้ปัญหา (Problem Solving) ก็เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ โดยการค้นพบซึ่งจะมีความหมายสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้เชื่อมโยงวิธีการแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพเข้ากับกลวิธีทางความคิด (Cognitive strategies) ของเขาเพื่อการแก้ปัญหา คำตอบที่ได้ คือ เนื้อหาสาระของความรู้และกระบวนการในการแก้ปัญหานั้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในขบวนการคิด แก้ไขปัญหาต่าง ๆ โดยผู้เรียนจะใช้ข้อมูลและวิธีการปฏิบัติในลักษณะตรงกับธรรมชาติของวิชาและปัญหานั้น หลังจากที่ผู้เรียนเสนอวิธีการแก้ปัญหาได้แล้ว ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนทดสอบว่าวิธีการนั้น ๆ จะสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้จริงหรือไม่ ถ้านำไปใช้ได้แสดงว่าเกิดการถ่ายโยงความรู้ซึ่งเป็นที่มาสำคัญของการสอนให้แก้ปัญหา นั่นคือ สามารถนำความรู้ที่เรียนนั้น ไปประยุกต์ใช้ได้จริง

5.3 กิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบค้น (Inquiry Learning)

ในการทำกิจกรรมแบบนี้ ผู้เรียนจะเลือกหัวข้อของตนเอง โดยผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) เป็นผู้ประสานงาน เป็นที่ปรึกษา และเป็นผู้ติดตามผลเท่านั้น รูปแบบนี้ประกอบด้วยกิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น จากนั้นให้ผู้เรียนสืบสวนสอบสวนเพื่อหาคำตอบสำหรับปัญหาใดปัญหาหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนจะต้องทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ต้องปรึกษาหรือแบ่งปันหน้าที่และงาน ต้องสังเกต คิด อภิปราย ถกเถียง เสนอข้อมูล วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินผล และอธิบายข้อสรุป อันเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการเรียนที่ถูกต้อง กิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบค้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเก็บข้อมูล สืบสวน ทดลอง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง และเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาความรู้ต่อไป

5.4 กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information Gap)

ได้แก่ การต่อชิ้นส่วน (Jigsaws) และการจำลองสถานการณ์ (Simulations)

กิจกรรมแบบนี้ผู้เรียนจะต้องทำงานด้วยกัน แลกเปลี่ยนและแบ่งปันข้อมูลให้แก่กันและกัน ซึ่งจะเป็นการฝึกการใช้ภาษาในการเจรจา รวมทั้งฝึกทักษะการคิดอีกด้วย

5.5 กิจกรรมการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง (Experiential Learning)

กิจกรรมนี้จะเน้นหนักในเรื่องการนำประสบการณ์ที่มีอยู่ในขณะเรียนเป็นพื้นฐานในการขยายความรู้เพื่อไปค้นหาข้อเท็จจริงจากสิ่งเร้าใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นในรูปแบบของข้อมูลในตำรา ซึ่งผู้เรียนจะได้รับข้อมูลใหม่ที่เป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ที่ได้สัมผัส เกิดเป็นผลลัพธ์ของการเรียนรู้ในรูปแบบของความรู้ที่มีการสรุปเป็นหลักการหรือทฤษฎีอันเป็นทางนำไปสู่การเรียนรู้ในขั้นต่อไป การเรียนรู้จากประสบการณ์จริงนั้นผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการแสวงหาความรู้ และสามารถค้นพบข้อสรุปด้วยตนเอง โดยการปฏิบัติจริงมากกว่าการเรียนรู้จากบริบทอ่านหรือได้ฟังจากคำพูดของผู้สอนเท่านั้น

กิจกรรมต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นกิจกรรมที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ระหว่างผู้เรียนและข้อมูลความรู้จากตำราและสื่ออื่น ๆ รวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง กิจกรรมการปฏิสัมพันธ์ (Interactivity) และการเรียนรู้โดยการทำงานร่วมกับผู้อื่น (Collaborative Learning) เช่นนี้ ก่อให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาในการสื่อสารพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกันเกี่ยวกับความคิดรวบยอดสำคัญต่าง ๆ และนำไปสู่การรับรู้ภาษาและการเรียนรู้เนื้อหาวิชาไปพร้อม ๆ กัน ในที่สุด

ขั้นตอนในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา

Short (1994) ได้เสนอขั้นตอนในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา

5 ขั้น ดังนี้

1. **ขั้นสร้างแรงจูงใจ (Motivation)** เป็นขั้นที่ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งโครงสร้างความรู้ด้านเนื้อหาออกมาว่า ผู้เรียนมีโครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนอย่างไรบ้าง โดยอาจให้ผู้เรียนช่วยกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้สอนให้ก่อนเรียนหรือให้ผู้เรียนเขียนคาดการณ์ว่าหัวข้อที่จะเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง
2. **ขั้นนำเสนอ (Presentation)** เป็นขั้นที่ผู้สอนจะทบทวนคำศัพท์เดิม สอนคำศัพท์ใหม่ที่จะปรากฏในเนื้อหา ให้โครงสร้างความรู้ด้านภาษา และโครงสร้างความรู้ด้านเนื้อหาใหม่ กลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ในการอ่าน
3. **ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)** เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้คำพูดในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ และเพื่อจับสาระสำคัญของสิ่งที่อ่านและฟัง ตลอดจนฝึกตอบคำถาม
4. **ขั้นประยุกต์ใช้ (Application)** เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนนำความรู้จากสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดบรรยาย หรืออธิบายในสถานที่จำลอง หรือสถานที่จริง
5. **ขั้นทบทวน (Review)** เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนถ่ายทอดเนื้อหาที่ได้รับจากการเรียน การอ่าน หรือการฟังออกมาเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนของตนเอง ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการเขียนสรุป การบรรยาย การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนรายงาน รวมถึงการสรุปความเข้าใจ เกี่ยวกับสิ่งที่อ่านเพื่อนำเสนอหน้าชั้นเรียน

เทคนิคการใช้ภาษาเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา

Trujillo (1995) กล่าวว่า หลักสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชาอยู่ที่การให้ตัวป้อนที่เข้าใจ ได้แก่ ผู้เรียน ดังนั้น Trujillo จึงได้เสนอเทคนิควิธีต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจตัวป้อนได้ง่ายขึ้น ดังนี้

1. การทบทวนบทเรียน โดยใช้ภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน
2. การใช้ทัศนสื่อ (Visual Aids) และสื่อสิ่งจริง เช่น รูปภาพ แผนภาพ กราฟ หรือวัสดุอื่น ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความคิดรวบยอดของเนื้อหาที่เสนอให้ นอกจากนี้ การนำสื่อสิ่งจริงมาใช้ในการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ได้มากขึ้น
3. การใช้ภาษาเขียน จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้มากกว่าการพูด ซึ่งช่วยให้เรียนได้ง่ายขึ้น และจดจำได้นานขึ้น
4. การใช้กิริยาท่าทางหรือการเคลื่อนไหว ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้ดีขึ้น

5. การพูดให้ชัดเจนและเว้นระยะการพูด (Pauses) ให้เป็นไปตามธรรมชาติ โดยไม่จำเป็นต้องออกเสียงแต่ละคำให้ช้าลง

6. การตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนเป็นระยะ ๆ โดยการสังเกตพฤติกรรม สีหน้า และท่าทางของผู้เรียน เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่กำลังเรียน

7. การเชื่อมโยงความคิดรวบยอดของสิ่งที่กำลังสอนเข้ากับประสบการณ์ในชีวิตจริงของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์จริง ผู้เรียนจะเข้าใจความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเนื้อหาได้อย่างเต็มที่ รวมถึงเห็นคุณค่าและความหมายของสิ่งที่เรียน

8. การนำเสนอเนื้อหา ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายหรือการให้บทอ่านนั้น ไม่ควรให้เนื้อหามากเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและไม่เข้าใจข้อมูลนั้น ๆ และเบื่อกว่าในที่สุด

9. เมื่อมีโอกาสทบทวนเนื้อหาที่เรียน โดยการให้โอกาสผู้เรียนถามหรือพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหารวมทั้งความคิดรวบยอด

10. ให้ทำกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และการทำกิจกรรมกลุ่มจะให้ได้ผลดีกว่าการฟังบรรยายหรืออ่านตำราอย่างเดียว

11. หากเป็นไปได้ ควรทบทวนเนื้อหาที่เรียนโดยอนุญาตให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่หนึ่งในการถามคำถามหรือพูดคุยเกี่ยวกับความคิดรวบยอด

การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา เป็นนวัตกรรมทางการสอนที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นรูปแบบการสอนที่ให้ความสำคัญและคำนึงถึงผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัดเป็นหลัก ได้แก่ ประการแรก คำนึงถึงระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนต้องพยายามให้ข้อมูลหรือตัวป้อนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด รวมทั้งใช้สิ่งจริงเป็นสื่อในการเรียนการสอน ประการที่สอง คำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของผู้เรียน โดยเฉพาะเจตคติ การเรียนการสอนจึงเน้นที่เนื้อหาวิชามากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษาเพื่อเป็นการลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนเนื้อหาวิชาและได้รับทักษะทางภาษาโดยไม่รู้ตัว ประการที่สาม คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน กล่าวคือ เนื้อหาที่ใช้สอนจะเกี่ยวข้องหรืออยู่ในความสนใจของผู้เรียนนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในการศึกษาและในการประกอบอาชีพ อีกทั้งกิจกรรมในการเรียนการสอนก็จะยึดความต้องการของผู้เรียนเป็นหลักเช่นกัน และประการสุดท้าย คำนึงถึงการกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมของผู้เรียน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น และมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย อันจะนำไปสู่การถ่ายโยงการเรียนรู้ในทางบวก กล่าวคือ ผู้เรียนจะสามารถนำทักษะความรู้ที่ได้รับจากวิชาหนึ่ง ไปใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชานั้น เป็นวิธีการสอนหนึ่ง ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งคำนึงถึงภูมิหลังและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนเป็นหลักในการดำเนินการสอนในชั้นเรียน โดยผู้สอนอยู่ในฐานะเป็นเพียงผู้ชี้แนะ ควบคุม ให้คำปรึกษา และอาจเป็นผู้รับจากประสบการณ์ในชั้นเรียนร่วมกับผู้เรียน การทำกิจกรรมกลุ่ม การอภิปราย แลกเปลี่ยนความเห็นการทดลองปฏิบัติ การใช้อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย รวมทั้งการที่ผู้สอนและผู้เรียนได้มีโอกาสหาข้อมูล ข้อสรุปหรือหาทางแก้ปัญหาาร่วมกันในระหว่างการเรียนรู้ จะทำให้การเรียนการสอนได้ผลสมประโยชน์ที่สุด สร้างบรรยากาศการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการ และ นำความสนุกสนานและความพอใจให้แก่ทั้งผู้สอนและผู้เรียน

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษา เป็นทักษะที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร วิลาวรรณ (2530) กล่าวว่า การพูดคือความสามารถในการออกเสียงคำ วลี หรือประโยค หรือ การแสดงออกด้วยการเล่า อธิบาย สนทนาได้ตอบกับบุคคลต่างๆ ผู้ที่ประสบผลสำเร็จในอาชีพ มักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการสื่อสาร (วิภาดา รัตนวิจักขณ์, 2540, หน้า 17) Paulston, (1983) ได้ให้ความเห็นว่า การพูดสื่อสาร คือ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา ที่ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาตามกาลเทศะ และกฎเกณฑ์ของสังคมด้วยการพูดสื่อสาร เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาจะเข้าใจถึงความหมายของสิ่งที่ได้ยิน เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษา Searl, (1978) ได้ให้ ทักษะของการพูดสื่อสารว่ามีองค์ประกอบของ การกล่าวถ้อยคำ (utterance act) ซึ่งก็คือการที่ผู้พูด กล่าวคำ หรือประโยคขึ้นมาในการสื่อสาร เพื่อสื่อความหมาย นอกจากนี้การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่ เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคล (Prepositional Act) กล่าวคือ มีกาลเทศะในการใช้ภาษา ก็ถือได้ว่าเป็น องค์ประกอบที่สำคัญอีกอันหนึ่งการกล่าวแสดงเจตนาในการพูด (Illocutionary Act) ถือว่าเป็น องค์ประกอบที่สำคัญอันสุดท้าย ซึ่งผู้พูดจะแสดงออกความตั้งใจในการพูด มีจุดมุ่งหมายในการพูด เช่น การทักทาย ขอร้อง หรือขอโทษ เป็นต้น

จึงสรุปได้ว่า การพูด คือการเกิดปฏิสัมพันธ์ทางภาษาตั้งแต่บุคคล 2 คนขึ้นไป มีการ แลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อสื่อความหมายตามต้องการของผู้พูด การพูดจะมีประสิทธิภาพได้นั้นผู้พูดจะ ต้องสามารถออกเสียง ใช้สำเนียง และถ้อยคำได้อย่างถูกต้อง รวมถึงมีกาลเทศะในการใช้ภาษา นั้นๆ ได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย

2.1 ทักษะการพูดของมัคคุเทศก์

ทางด้านธุรกิจท่องเที่ยวแล้ว ทักษะการพูดถือได้ว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญเป็นที่สุด เพราะการพูดจะสื่อถึงหลายๆสิ่ง หลายๆอย่างเกี่ยวกับตัวผู้พูดเองรวมถึง ภาพของธุรกิจในอนาคต ด้วย ดังนั้น มัคคุเทศก์ที่ดีจึงจำเป็นต้องมีศิลปะในการพูด เพราะการพูดถือได้ว่าเป็นทั้ง ศาสตร์และศิลป์ กล่าวคือการพูดจะต้องมีกฎเกณฑ์สำหรับปฏิบัติและถ่ายทอดสู่กัน ขณะเดียวกันก็ต้องอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของผู้พูดด้วย สำหรับมัคคุเทศก์แล้วแบบของการพูดได้แบ่งออกเป็นดังนี้ (ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์, 2525, 283)

1. แบบจูงใจ (Persuasive Speech) หรือชักชวน เรียกร้อง เคลี้ยกล่อม โน้มน้าว
2. แบบบอกเล่า (Instructive Speech) หรือ บรรยาย สอน อบรม ชี้แจง
3. แบบบันเทิง (Recreative Speech) หรือแบบสังสรรค์

สำหรับวิธีการพูดของมัคคุเทศก์นั้น (Method of Speaking) ยังแบ่งออกได้เป็นดังนี้

1. ท่องจำมาพูด (Memorized Speech) ทำให้การพูดไม่เป็นธรรมชาติ ผู้พูดเสียบุคลิก เพราะอาจมีการหลงลืมในเนื้อหาที่พูดบางตอน ทำให้เสียเวลานึก
2. อ่านจากต้นฉบับ (Reading the Speech) ควรใช้เฉพาะบางกรณีเท่านั้น เช่น งานพิธีการ หรือเมื่ออยู่ต่อหน้าราชวงศ์
3. พูดจากความเข้าใจ (Ektempo Speech) อาจจดมาแต่เฉพาะหัวข้อที่พูด เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะผู้พูดจะเป็นตัวของตัวเอง การพูดเป็นธรรมชาติเนื่องจากผู้พูดสามารถยืดหยุ่นเนื้อหาสาระที่จะพูดได้
4. พูดแบบกระทันหัน (Impromptu-Speech) ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า ผู้พูดต้องมีความสามารถและความรู้ในเนื้อหาที่พูด ตลอดจนมีทักษะในการพูด จึงจะทำให้การพูดนำเสนอใจ
อย่างไรก็ตาม สำหรับมัคคุเทศก์แล้วการเตรียมพร้อมในสิ่งที่จะพูดนับได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการพูดนำเสนอนักท่องเที่ยว ซึ่งวิธีการเตรียมการพูดสำหรับมัคคุเทศก์ แบ่งออกได้เป็น 3 ขั้นตอนดังนี้
 1. ขั้นสำรวจ คือ การหาจุดมุ่งหมายในการพูดว่าจะพูดกับใคร เนื่องในโอกาสใด มีการวิเคราะห์ผู้ฟังเกี่ยวกับ วัย การศึกษา จำนวน ศาสนา อาชีพ และความสนใจ
 2. ขั้นกำหนดโครงเรื่อง คือการหาข้อมูล วัตถุดิบในเรื่องที่จะพูดให้ได้มากที่สุด แล้วเลือกเพียงประเด็นสำคัญที่น่าสนใจมาพูด มีการศึกษาถึงลำดับในการพูด มีการจำกัดขอบเขตในเรื่องที่จะพูด พยายามหลีกเลี่ยงการพูดโจมตีผู้ฟัง หรือเรื่องที่จะนำไปสู่ความขัดแย้งได้

3. ชั้นฝึกหัด แบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ ชั้นขั้นต้น ชั้นดำเนินเรื่อง และชั้นจบ ในขั้นขั้นต้นนั้นกระทำได้หลายวิธีการ ซึ่งต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เช่น การเล่าถึงประวัติของสิ่งที่ไปเยี่ยมชม อาจขั้นต้นโดยการตั้งคำถาม หรือมีการบอกผลก่อนแล้วค่อยอธิบาย สำหรับขั้นดำเนินเรื่องนั้น ต้องเน้นความเป็นลำดับ พูดยุติตรงเรื่อง เราอารมณ์ผู้ฟังให้ติดตามอยู่ตลอดเวลา และจะต้องสามารถเพิ่มเติม หรือพูดทบทวนได้เสมอ ในขั้นจบนั้น ให้มีการสรุปความ บอกข้อดี-ข้อเสีย ให้ข้อคิด หรือเรียกร่องชกชวนาให้คล้อยตามได้

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการพูดมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมัคคุเทศก์ ฉะนั้น เพื่อให้การพูดของมัคคุเทศก์ประสบผลสำเร็จลงด้วยดี จำเป็นอย่างยิ่งที่มัคคุเทศก์ควรจะมีการเตรียมการพูดล่วงหน้า ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์กลุ่มของนักท่องเที่ยว เช่น วัย การศึกษา ศาสนา อาชีพ ความสนใจ และจะต้องมีการรวบรวมข้อมูลที่จะพูดให้ได้มากที่สุดอย่างเข้าใจ และเลือกพูดเฉพาะประเด็นที่น่าสนใจ ไม่โจมตีผู้อื่น และในเรื่องการใช้ภาษาเสียงก็ถือว่าเป็นอีกส่วนประกอบที่มีความสำคัญด้วย

สำหรับ วรดิษณ์ ตรียาภรณ์ (2532) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพูดของมัคคุเทศก์ว่า มัคคุเทศก์ที่ดีนั้นควรมีโอกาสเรียนรู้ฝึกฝน ในด้านของคำศัพท์และสำนวนเฉพาะที่เกี่ยวกับการนำเที่ยว มีโอกาสฝึก และปรับมาตรฐานในการออกเสียงคำ และประโยคตามแบบฉบับที่ได้มาตรฐานที่ถูกต้องเหมาะสมในเกณฑ์ที่จะนำเที่ยวให้แก่ชนชาติใดๆก็ได้ในระดับที่ใช้การได้ดี ในอัตราความเร็วที่เหมาะสม ความดัง ค่อยแล้วแต่กรณี มีการฝึกฝนวิธีการรวบรวม และตรวจสอบข้อมูลเพื่อเรียบเรียง ใช้บรรยาย หรือ อธิบายเกี่ยวกับเรื่องต่างๆระหว่างนำเที่ยวได้ด้วยตนเอง แทนการพึ่งพาเอกสารต่างๆ และใช้วิธีการท่องจำ และสุดท้ายควรมีโอกาสได้ฝึกนำเที่ยวให้กับชาวต่างชาติที่มีลักษณะใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากขึ้น

จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นสามารถนำมาปรับใช้กับการเรียนทางด้านมัคคุเทศก์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความสามารถทางการพูดได้ดีเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นเป็นแนวคิดในการเรียนที่เน้นถึงการฝึกปฏิบัติจริง ซึ่งผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ลงมือกระทำเองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ในขั้นตอนของการเรียนรู้นี้ ผู้เรียนจะเป็นผู้หาข้อมูลเองเพื่อนำมา แก้ไขปัญหา ซึ่งตรงกับแนวความคิดทางการพูดของมัคคุเทศก์ที่ดีกว่า มัคคุเทศก์ควรที่จะเป็นผู้ที่สามารถรวบรวม และตรวจสอบข้อมูลเพื่อเรียบเรียงใช้บรรยาย หรือ อธิบายเกี่ยวกับเรื่องต่างๆระหว่างนำเที่ยวด้วยตนเองได้ นอกจากนี้การมีโอกาสได้เตรียมพร้อมก่อนที่จะพูดก็ถือว่าเป็นอีกหนึ่งลักษณะที่สำคัญเพราะในการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการเรียนของตนเอง จัดการตัวเองให้เตรียมพร้อม กับสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงยังได้พัฒนาคำศัพท์ เรียนรู้หลักไวยากรณ์ และความเหมาะสมในการ

ใช้ภาษาทางสังคมอีกด้วย การเรียนมัลติเทคท์เป็นการเรียนรู้ที่เป็นระบบ ขั้นตอน มีกระบวนการในการฝึกฝน และแก้ไขปัญหารวมถึงมีความสามารถในการวางแผนพัฒนาสายอาชีพได้ด้วยตนเองไปพร้อมๆ กับการทำงานร่วมกับผู้อื่น หัวใจหลักของการเป็นมัลติเทคท์ คือการรู้จักใช้คำพูด ใช้การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

2.2 ระดับความสามารถในการพูด

Valette and Disick (1972, อ้างใน เกียรติชัย ยานะรังษี, 2540) ได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ขั้นกลไก ผู้พูดสามารถเลียนแบบเสียง ระดับเสียง ออกเสียงตามแบบเจ้าของภาษาได้สามารถท่องจำคำ ประโยค ข้อความ บทสนทนาที่เรียนมาแล้วโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำเหล่านั้น
2. ขั้นความรู้ ผู้พูดสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมา โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง
3. ขั้นถ่ายโอน ผู้พูดสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาสร้างรูปประโยคใหม่ ๆ ในเวลาพูดได้
4. ขั้นสื่อสาร ผู้พูดสามารถแสดงความคิดเห็น ความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ มีความสามารถในการสื่อสารได้มากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์
5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ ผู้พูดสามารถใช้หลักการพูด น้ำเสียง คำ และจำนวนเหมาะสมกับสถานการณ์

2.3 การประเมินความสามารถในการพูด

กาญจนา พรานพล (2532, หน้า 139 – 140 อ้างใน วัชรพงษ์ ทองงาม, 2541) ได้เสนอแนะแบบวัดในการประเมินผลทางการพูดไว้ ดังนี้ แบบข้อสอบประเภทเขียนตอบ ซึ่งจะสามารถวัดทักษะสัมพันธ์ได้ ต่อมาคือแบบสังเกตกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งอาจสังเกตนักเรียนเป็นรายบุคคล กลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ก็ได้ โดยเน้นวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติ และมักจะใช้กับห้องเรียนขนาดเล็ก แบบถัดมาคือ ให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง เพราะการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการให้ความสำคัญการใช้ภาษาของผู้เรียน เพราะฉะนั้น ผู้เรียนควรมีการประเมินผลการเรียนของตนเอง ด้วยการประเมินผลโดยผู้เรียนเอง เป็นรูปแบบการวัดผลที่ทำให้ผู้เรียนไม่ตื่นตกใจและเครียดเหมือนการวัดผลโดยการทดสอบ ผู้เรียนอาจช่วยผู้สอนประเมินการเรียนรู้ของตนเองได้โดยการสังเกตและการวัดพฤติกรรมของตนเอง เช่น ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนประเมินสิ่งที่ผู้สอนกำหนดให้ แต่การให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง ผู้สอนควรระวังในเรื่องความเชื่อถือได้ของคำตอบ เพราะผู้ตอบบางคนอาจจะไม่ตอบตามความจริง และในกรณีที่

มีผลต่อคะแนนสอบ อาจตอบให้ดีกว่าความเป็นจริง นอกจากนี้ คำตอบยังขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของผู้ตอบอีกด้วย ผู้สอนควรไม่ใช่ข้อมูลด้านเดียวมาเป็นเกณฑ์ตัดสิน ควรประเมินความสามารถของผู้เรียนจากการสอบ การสังเกต และความเห็นของผู้เรียนร่วมกัน

ในด้านการประเมินความสามารถในการพูดอังกฤษ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, (2532) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ประการ คือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) มิได้หมายถึงความเร็ว แต่หมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communication) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

องค์ประกอบเหล่านี้สามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินให้คะแนนในการพูดของผู้เรียนโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ (ด้านที่ 1-4 เป็นแบบ The Schulz Communicative Competence Scale ด้านที่ 5 เป็นแบบ The Foreign Service Institute Scale และ 6 เป็นแบบ The Bartz Scale (Vatette 1977, pp. 151 – 156 อ้างใน สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532)

1. ความคล่องตัว

- 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนากันได้
- 1.2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
- 1.3 มีความลังเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
- 1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางคราว พูดตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่ และต้องจัดเรียงคำ
- 1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังไม่รู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
- 1.6 พูดได้อย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

- 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูด
- 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ
- 2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำและบางวลี
- 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple sentences) ที่สั้น ๆ
- 2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
- 2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร

- 3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
- 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
- 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
- 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
- 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
- 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด

4. คุณภาพของสารที่นำมาสื่อสาร

- 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูด ไม่ถูกต้องเลย
- 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
- 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษามาก
- 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาบ้าง
- 4.5 มีคำพูดที่ถูกต้องเป็นส่วนมาก และมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
- 4.6 คำพูดถูกต้องทั้งหมด

5. สำเนียง

- 5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง
- 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
- 5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิด บางครั้งทำให้เข้าใจ

ผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์

- 5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่ยังสามารถเข้าใจได้
- 5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- 5.6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย

6. ความพยายามในการสื่อสาร

- 6.1 ไม่แสดงความพยายามที่จะสื่อสารเลย และหยุดเงียบเป็นเวลานาน
- 6.2 มีความพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก และขาดความกระตือรือร้น
- 6.3 มีความพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังขาดความกระตือรือร้น
- 6.4 มีความพยายามที่จะสื่อสารดี แต่ยังไม่รู้จักใช้ท่าทางช่วย
- 6.5 มีความพยายามที่จะสื่อสารมาก และรู้จักใช้ท่าทางช่วย
- 6.6 ผู้เรียนพยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทางเพื่อการแสดงออก

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับแบบประเมินความสามารถในการพูดดังกล่าว ให้เหมาะแก่การเรียนการสอนตามสภาพความเป็นจริงและระดับความสามารถของผู้เรียน โดยได้กำหนดองค์ประกอบของการพูดในหัวข้อต่อไปนี้คือ

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความสามารถในการพูดอย่างราบรื่น เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
 2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการพูดประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
 3. ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสารได้ หมายถึง ความสามารถในการนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดในปริมาณที่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร
 4. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร รู้จักใช้ท่าทางช่วยในระหว่างการสนทนา
- จากรายละเอียดดังกล่าวผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์และคุณภาพของความสามารถในการพูดที่ปรับมาจาก สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 เกณฑ์และคุณภาพของความสามารถในการพูด

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
ความคล่องแคล่ว	5	พูดได้อย่างสบายและราบรื่นแต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
	4	มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางครั้งมีความลังเลบ่อยและพูดตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ
	3	มีความลังเลบ่อยและพูดตะกุกตะกักบางประโยคไม่สมบูรณ์
	2	พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
	1	พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนากันได้
ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ	5	เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
	4	เข้าใจประโยคความเดียวที่สั้น ๆ
	3	เข้าใจเป็นบางกลุ่มคำและวลี
	2	เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดี่ยว ๆ
	1	ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย
ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้	5	ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
	4	ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
	3	ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
	2	ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
	1	ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย

ตาราง 1 (ต่อ)

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
ความพยายามในการสื่อสาร	5	มีความพยายามที่จะสื่อสารมาก และรู้จักใช้ท่าทางช่วย
	4	มีความพยายามที่จะสื่อสารดี แต่ยังไม่รู้จักใช้ท่าทางช่วย
	3	มีความพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังขาดความกระตือรือร้น
	2	มีความพยายามที่จะสื่อสารน้อยมากและขาดความกระตือรือร้น
	1	ไม่แสดงความพยายามที่จะสื่อสารเลยและหยุดเงียบเป็นเวลานาน

สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดของผู้เรียนนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจให้คะแนน ตามเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยโยนิก คือ ผ่านร้อยละ 50

3. ความสามารถในการเขียน

3.1 ความหมายของการเขียน

นักการศึกษา นักภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาได้ให้ความหมายของการเขียนไว้หลายประการ ดังนี้

Arapoff (1972, p. 199) และ Murray (1982, p. 11) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เพราะผู้เขียนต้องทำความคิดให้กระจ่างก่อนจึงสามารถนำความรู้ความจำเดิมมาใช้ถ่ายทอดเป็นตัวอักษรที่สามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างชัดเจน นอกจากนี้ Irmischer (1981, pp. 4 – 5) ได้กล่าวเน้นว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสะท้อนความคิดประสบการณ์ ความรู้สึกของผู้เขียน เช่น ผู้เขียนจะต้องพยายามค้นหาความหมายจากประสบการณ์ของตน และใช้ภาษาที่เหมาะสมและถูกต้องและสร้างสรรค์ ดังที่ Taylor (1984, pp. 1 – 15) ได้กล่าวว่า งานเขียนเป็นงานทางความคิด เป็นกระบวนการแสวงหาเชิงสร้างสรรค์ (Discovery Creative Procedure) โดยมีลักษณะผสมผสานระหว่างเนื้อหา

และภาษา กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาเพื่อค้นหาสิ่งที่นอกเหนือจากความรู้เดิมที่มีอยู่ การเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการค้นหาความหมายจากประสบการณ์ของผู้เขียน เพื่อที่จะได้นำสิ่งเหล่านั้นมาเสนอต่อผู้อ่าน ส่วน D'Angelo (1980, pp. 4-5) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดขึ้น ซึ่งมีประโยชน์ในการฝึกให้ผู้เขียนได้ใช้เวลาในการคิดอย่างพินิจพิเคราะห์ เป็นการฝึกให้รู้จักคิดหาวิธีการแก้ปัญหาจัดเรียงความคิด หรือประสบการณ์ และถ่ายทอดข้อมูลออกมาเป็นตัวหนังสือ

3.2 ความสำคัญของการเขียน

Raimes (1983, p. 3) กล่าวว่า การเขียนมีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง เพราะเป็นแรงเสริมให้เกิดความพยายามใช้ความคิดพร้อมกับการใช้สายตา มือ สมอง และนำถ้อยคำมาผสมผสานกับความคิดได้อย่างถูกต้อง การเชื่อมโยงความคิดสู่การเขียนนี้เองทำให้การเขียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Wiryachitra (1983, pp. 39 – 41) ที่กล่าวว่า การเขียนนั้นไม่ใช่เพียงความสามารถในการแต่งประโยคเท่านั้น การเขียนที่ดีอย่างน้อยต้องประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วนคือ ความสามารถในการที่จะสร้างประโยค และความสามารถที่จะนำประโยคเหล่านั้นมาเรียงกันให้เป็นข้อความและต่อเนื่องกันได้เป็นอย่างดี เพื่อเป็นสื่อในการส่งข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน หรือการเขียน คือ การใช้ระบบของภาษารวมกันในรูปของประโยคต่าง ๆ เพื่อใช้ประโยคเหล่านั้นแสดงความคิดเห็นแทนผู้เขียน หากผู้เรียนได้มีโอกาสเขียน บ่อยๆ ผู้เรียนจะมีความก้าวหน้าในการใช้ภาษามาก ส่วน Duncan (1985, pp. 3 – 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นการสื่อสารที่ผลิตข้อมูล หรือข้อความได้สะดวกมากกว่าภาษาพูด ทั้งนี้ผู้เขียนสามารถใช้เวลาในการค้นหาและเรียบเรียงข้อมูลได้นานกว่าทักษะพูด สำหรับ Hairston (1986, pp. 2-4) ก็กล่าวว่า การเขียนทำให้เกิดการค้นพบพฤติกรรมทางการเขียนจะไปกระตุ้นกระบวนการทางความคิด ไขข้อมูลและภาพพจน์ที่มีอยู่ได้จิตสำนึก ตลอดจนช่วยให้เกิดความต่อเนื่องและมองเห็น เชื่อมโยงทางความคิด ก่อให้เกิดความคิด ใหม่ ๆ รวมถึงทำให้สามารถจัดระบบความคิดและสร้างมโนทัศน์ได้ชัดเจน โดยเขียนความคิดเห็นลงไปและสามารถจัดเรียงความคิดเหล่านี้ให้อยู่ในรูปแบบการเชื่อมโยงประโยคตามความหมาย นอกจากนี้ Huang, (1993, pp.14 – 15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่าการเขียนช่วยให้ผู้เรียนจำในสิ่งที่ได้ยินหรืออ่านในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสภาษาเป้าหมายได้มากขึ้น การเขียนช่วยให้รู้จักจดจำและจัดกระบวนการความรู้ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือทดสอบภาษาที่มีประโยชน์

จะเห็นได้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร โดยถ่ายทอดความคิดหรือข้อมูลออกมาเพื่อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน นอกจากนี้การเขียนยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและกระตุ้นกระบวนการทางความคิด ทำให้เกิดความคิดหลากหลาย ช่วยให้จดจำบทเรียนดีขึ้น และเป็นการฝึกทักษะทางการใช้ภาษา รวมถึงยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและกระตุ้นกระบวนการทางความคิดในการสร้าง เรียบเรียง ตลอดจนการขัดเกลาทางความคิด และการรู้จักเลือกใช้คำ ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามโครงสร้างของหลักภาษาจนได้ข้อความที่สื่อความได้อย่างชัดเจนและสมบูรณ์

การสอนเขียนเชิงวิชาการตามแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content – Based Approaches to Teaching Academic Writing)

May Shih (1988, p. 617) กล่าวว่า การเขียนเป็นการเชื่อมโยงการเรียนรู้เนื้อหาเชิงวิชาการและเป็นเสมือนหนทาง (Means) หนึ่งที่ช่วยส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้น ๆ หลักการสอนเขียนนี้ได้นำมาใช้กับการเขียนตามแนวการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา ซึ่งนักการศึกษาเชื่อว่าการสอนแบบนี้สามารถพัฒนาทักษะความคิด การวิจัย และทักษะการเขียนที่จำเป็นต่องานเขียนเชิงวิชาการและใช้ประโยชน์ได้จริงมากกว่าการสอนเขียนตามแนวเดิม (Traditional instruction) ที่ละเลยรูปแบบการเขียนในเชิงวาทศิลป์ (Rhetorical patterns) แต่มุ่งเน้นการเขียนจากประสบการณ์ส่วนบุคคลของผู้เรียนเท่านั้น

การสอนเขียนเชิงวิชาการตามแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษานั้น ผู้เรียนจะได้เขียนในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาเฉพาะที่ตนเองกำลังเรียนอยู่ ซึ่งหมายความว่า ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนใช้ในการเรียงความนั้น เกิดจากกระบวนการเรียนรู้เชิงวิชาการต่าง ๆ เช่น จากการฟังการบรรยาย จากการอ่าน และจากการอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้เขียน การที่ผู้เรียนสามารถเขียนเรียงความในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเขียนตอบข้อสอบแบบอัตนัย การเขียนสรุป การเขียนวิพากวิจารณ์ หรือการเขียนรายงานเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในเนื้อหาวิชาและเป็นการขยายไปสู่ความคิดรวบยอดของผู้เรียนได้อีกด้วย

ลักษณะเด่นของการสอนเขียนเชิงวิชาการตามแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา

นักการศึกษาหลายท่าน (Beach & Bridwell, 1984 ; Emig, 1977 ; Fulwiler, 1982 ; Krashen, 1982 ; Newell, 1984 cited in May Shih, 1988, p. 624) กล่าวถึงลักษณะเด่นของการสอนเขียนเชิงวิชาการตามแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

1. การสอนเขียนตามแนวนี้จะไม่เน้นการเขียนจากประสบการณ์ส่วนบุคคลหรือเขียนจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวของผู้เรียน แต่เน้นที่การเขียนจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่ การอ่าน การฟัง บรรยาย และการอภิปราย เป็นต้น นอกจากนี้ยังเน้นการสังเคราะห์และวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับมา ซึ่งการเขียนนั้นจะเชื่อมโยงกับเนื้อหาวิชาเฉพาะในสาขาวิชาหนึ่ง ๆ หรือจากหลากหลายสาขาวิชาก็ได้ จึงถือได้ว่าการเขียนเป็นวิธีการหรือหนทางหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและเรียนรู้

2. จุดเน้นอยู่ที่การให้ผู้เรียนเขียน “อะไร” (What) มากกว่าเขียน “อย่างไร” (How) ซึ่งผู้สอนควรแนะแนวทางการเขียนเกี่ยวกับเนื้อหาและให้ข้อมูลป้อนกลับแก่งานเขียนของผู้เรียนด้วย ดังนั้นผู้สอนจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งพอเพื่อให้สามารถอธิบายให้ความกระจ่างแก่ผู้เรียน รวมทั้งตอบสนองต่อเนื้อหาและให้เหตุผลของงานเขียนนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี สำหรับรูปแบบการเขียน เช่น การจัดเรียงเนื้อหา การใช้ไวยากรณ์ และกลไกต่าง ๆ มากนัก โดยให้ผู้เรียนเขียนตามความต้องการของตนเองมากกว่า

3. ทักษะต่าง ๆ จะได้รับการบูรณาการดังเช่นการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย กล่าวคือผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะการฟัง การอภิปราย และการอ่านเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ ก่อนที่จะเขียนเรียงความ ซึ่งแตกต่างจากความเชื่อเดิม ๆ ที่ว่า ในวิชาการเขียนนั้น ผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะการเขียนเท่านั้น

4. เน้นให้ผู้เรียนศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ ก่อนที่ผู้เรียนจะเริ่มต้นเขียน เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองในการควบคุมกระบวนการคิดและการได้รับความรู้เพิ่มเติม จากการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ด้วย ในกรณีนี้ ผู้สอนควรให้เวลาพอสมควรสำหรับผลงานการเขียนแต่ละชิ้น เนื่องจากผู้เรียนต้องหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลภายนอก (External Sources) มากกว่าการเขียนเรียงความแบบเดิมที่ให้ผู้เรียนอาศัยความคิดที่สร้างขึ้นเองเป็นหัวข้อในการเขียนเรียงความในแต่ละครั้ง นอกจากนี้ Schuster (1984 cited in May Shih, 1988, p. 625) กล่าวไว้ว่า สหัชญาณ (Intuition) และประสบการณ์มีส่วนในการชี้แนะว่าเมื่อใดผู้เรียนควรเขียนหัวข้อเกี่ยวกับความรู้ที่เขาได้บูรณาการไว้เป็นอย่างดี งานเขียนที่เขาผลิตจึงเป็นงานเขียนที่ได้รับการเรียบเรียงมาอย่างดี และมีความคล่อง (Fluent) ในทางตรงกันข้าม หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ เพียงเล็กน้อย หรือผู้เรียนไม่กล้าเสี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ งานเขียนของเขาก็จะเป็นงานเขียนที่ไม่มีคุณภาพ

วิธีการสอนเขียนเชิงวิชาการตามใช้แนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาไปสู่การเรียนรู้

ภาษา (May Shih, 1986, pp. 632 – 633)

การสอนเขียนเชิงวิชาการตามแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาไปสู่การเรียนรู้ภาษา สำหรับผู้เรียน ซึ่งมีความสามารถทางภาษาอังกฤษเกินกว่าระดับประถมนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภทดังนี้

1. Topic – Centered “Modules” or “Minicourses” เป็นการสอนเขียนโดยเน้นหัวข้อ โดยทั่วไปการสอนเขียนประเภทนี้จะใช้กับผู้เรียนต่างชาติที่มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง เช่นใน Intensive ESL Programs

2. Content – Based Academic Writing Course เป็นวิชาการเขียนเรียงความเกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ ที่ผู้สอนได้คัดเลือกและสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการอ่านและการเขียน วิธีสอนนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนต่างชาติที่เริ่มเรียนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการเตรียมผู้เรียนเพื่อการเขียนในสาขาวิชาอื่น ๆ ต่อไป

3. Content – Centered English for - Special – Purposes (ESP) Courses ; Field – Specific, “Sheltered Subject – Matter Courses” หรือการเขียนเพื่อการเรียนเนื้อหาวิชา เป็นวิธีการสอนเขียนที่สามารถใช้ได้กับผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับใดก็ได้ ที่เกินกว่าระดับประถม กล่าวคือ ผู้สอนจะปรับระดับความยากของตำรา และสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนเขียนด้วย วิธีการนี้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลความรู้ต่าง ๆ ได้มากขึ้น วิธีการสอนเขียนแบบนี้จึงเหมาะสำหรับใช้ในการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาเนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในระดับนี้จะได้รับการออกแบบ (Design) ให้สอดคล้องกับความต้องการความสนใจ และภูมิหลังของผู้เรียน สำหรับกิจกรรมการเขียนเพื่อการเรียนเนื้อหาวิชานั้นแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก เป็นการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น (Expressive Writing) ซึ่งจะอยู่ในรูปของ การบันทึกการเรียนรู้ (Learning Logs) การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ การเขียนสรุป การวิเคราะห์ปัญหา เป็นต้น การเขียนประเภทนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเขียนจากความคิดของตนเอง โดยไม่ต้องกังวลถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์ของงานเขียนนั้น ประเภทที่สอง คือ งานเขียนแบบเน้นผลงาน (Product Writing) ซึ่งจะอยู่ในรูปของผลงานที่เป็นทางการมากกว่า ได้แก่ การเขียนบทความ การเขียนตอบข้อสอบ การทำรายงานการค้นคว้า และรายงานการทดลอง เป็นต้น

Sorenson (1991) กล่าวว่า มีผลงานวิจัยหลายชิ้นที่แสดงถึงประสิทธิภาพของการสอนเขียนเพื่อการเรียนเนื้อหาวิชา ตัวอย่างเช่น Gladstone (1987) พบว่า เมื่อใช้กิจกรรมการเขียนแบบนี้กับผู้เรียนที่มีผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ค่อนข้างต่ำ ปรากฏว่าผู้เรียนเหล่านี้มีผลการเรียนดีขึ้นและดีกว่าผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม Winchester (1987) ได้ทำการวิจัยผลของการใช้กิจกรรมการเขียนเพื่อการเรียนเนื้อหาวิชา และสรุปว่าผู้เรียนยอมรับว่าพวกเขาสามารถเขียนได้ดีขึ้น หลากหลายขึ้น และงานเขียนก็มีความซับซ้อนและสมบูรณ์ขึ้นตามลำดับ นอกจากนี้ Gere (1995) กล่าวว่า การเขียนเพื่อการเรียนเนื้อหาวิชาช่วยพัฒนาทักษะการให้เหตุผลของผู้เรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Barr และ Heavy (1988) ที่ว่า การเขียนเพื่อการเรียนเนื้อหาวิชานี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดและการให้เหตุผลของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

1. Composition or Multiskill English – for – Academic Purposes (EAP) Courses เป็นการสอนเขียนที่ผสมผสานอยู่ในการเรียนเนื้อหาวิชาในมหาวิทยาลัย เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง

2. Individualized Help with Course Related Writing at Times of Need เป็นการสอนเขียนที่ครูสอนพิเศษ หรือคณะทำงานในศูนย์การเขียน (Writing Center Staff) จัดขึ้นเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการเขียนเชิงวิชาการให้แก่ผู้เรียนต่างชาติในการเขียนเพื่อการเรียนรู้ต่างสาขาวิชาได้ (Writing Across the Curriculum)

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ยึดแนวการสอนเขียนเชิงวิชาการตามแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา โดยใช้วิธีการสอนเขียนแบบ Content – Centered English for –Special – Purposes (ESP) Courses ; Field – Specific “Sheltered Subject – Matter Courses” เป็นหลัก เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการอ่าน การพูด การคิดวิเคราะห์ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้เนื้อหาวิชาการจัดนำเทีวภาคเหนือของไทย

3.3 ความสามารถในการเขียน

Rebecca และ Disick (1972, pp. 171 – 177) ได้แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 5 ขั้น และยังเสนอแบบการสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเขียนภาษาอังกฤษไว้ตามขั้นต่าง ๆ ดังนี้

1. ขั้นทักษะด้านกลไก (Mechanical Skill) เป็นทักษะขั้นต้น เริ่มจากการเรียนแบบเป็นระดับความสามารถที่เกิดจากการฝึกจนคล่องเป็นอัตโนมัติ แสดงออกทางความทรงจำมากกว่าความเข้าใจ พฤติกรรมที่แสดงออกในการเขียนคือ การลอกแบบ (Reproduction) ผู้เรียนสามารถเขียนเลียนแบบคำ หรือประโยคที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้องและสามารถเขียนและสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ที่ให้ท่องจำไว้ได้อย่างถูกต้องโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำ หรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ (Knowledge) เป็นขั้นที่แสดงออกซึ่งความรู้ในกฎเกณฑ์ (Rules) ข้อเท็จจริง (Facts) และข้อมูล (Data) ที่เกี่ยวข้องกับภาษา พฤติกรรมการเขียนระดับนี้คือการระลึกได้ เช่น การเขียนตามคำบอก การเขียนประโยคจากรูปภาพโดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างถูกต้อง

3. ขั้นการถ่ายโอน (Transfer) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ พฤติกรรมการเขียนที่แสดงออกคือ การนำไปใช้ (Application) ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาเขียนกระสวน (Pattern) ประโยคใหม่ ๆ โดยมีตัวอย่างให้และยังคงเป็นการเขียนแบบควบคุม

4. **ขั้นการสื่อสาร (Communication)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร การเขียนในระดับนี้เน้นความสามารถในการเขียนที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่เขียนเป็นสิ่งสำคัญกว่าความเข้มงวดในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

5. **ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินภาษาที่ใช้ได้ พฤติกรรมการเขียนที่แสดงออกคือ การแสดงความสามารถในการเขียน แสดงความคิดเห็นของตนได้โดยสามารถใช้ภาษา ถ้อยคำหรือสำนวนได้อย่างเหมาะสม และใช้ลีลา (Style) ในการเขียนได้อย่างสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ

3.4 การทดสอบและประเมินความสามารถในการเขียน

สำหรับการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 เขียนสรุป โดยให้สรุปใจความหรือข้อมูลจากเรื่องที่ย่านให้กระชับและเข้าใจง่าย ซึ่งนักศึกษาต้องใช้ภาษาของตนเอง และบทสรุปนั้นต้องแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างใจความหลักและใจความรองของเรื่องที่ย่าน

ฉบับที่ 2 เขียนแสดงความคิดเห็น ให้เขียนแสดงถึงแนวคิดหรือความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อหัวข้อที่กำหนดให้ โดยในการเขียนแสดงความคิดเห็น นักศึกษาต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงและใช้วิจารณ์ญาณที่เหมาะสม

ฉบับที่ 3 เขียนรายงาน ให้นำเสนอข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าหรือสังเกตการ โดยนักศึกษาต้องรวบรวมข้อมูลอย่างมีระบบ แล้วนำมาเรียบเรียงเพื่อนำเสนอโดยมิได้มีการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวลงไปในงานเขียนนี้

แบบทดสอบฉบับที่ 1 และ 3 นั้น ใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในขั้นที่ 4 คือ ขั้นการสื่อสาร และแบบทดสอบฉบับที่ 2 นั้น ใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในขั้นที่ 5 คือ ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์

Heaton (1977, pp. 133 – 139) ได้เสนอวิธีการให้คะแนนงานเขียนที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่ง ต่อไปนี้คือ

1. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression Method) วิธีนี้อาจใช้ผู้ตรวจ 1 คนหรือมากกว่า 1 คน ให้คะแนนรวมเป็นคะแนนเดี่ยวๆ โดยขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่มีต่องานเขียนโดยรวมทั้งหมด โดยทั่วๆ ไปวิธีนี้จะใช้ผู้ตรวจ 3 – 4 คน ให้คะแนนงานเขียนแต่ละชิ้น แล้วรวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ของผู้เรียน

2. วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (Analytic Method) การตรวจด้วยวิธีการนี้จะขึ้นกับแผนการตรวจที่ผู้ตรวจหรือคณะผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยมีการแยกแยะคุณลักษณะต่าง ๆ ของเรียงความที่จะให้คะแนน วิธีนี้เหมาะสมสำหรับการใช้ในห้องเรียนเป็นอย่างมาก โดยให้คะแนนคุณลักษณะที่สำคัญ ๆ แยกกันไป ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถเห็นได้ว่าคะแนนของตนนั้นได้มาอย่างไร โดยผู้ตรวจสามารถแนบใบรายการให้คะแนนไว้ตอนท้ายของงานเขียนแต่ละชิ้นของผู้เขียน

สำหรับเกณฑ์การประเมินงานเขียนในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียนที่ปรับจาก Smith (1991, pp. 158 – 159) ซึ่งเน้นองค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด และการใช้ภาษา และใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่ปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบ	คะแนน	เกณฑ์
เนื้อหา	9 – 10	เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ให้เขียน เขียนได้ใจความสำคัญครบ มีใจความหลักและมีใจความรองมาสนับสนุนอย่างสมเหตุสมผล มีการนำข้อเท็จจริงหรือประสบการณ์ของตนเองมาเขียน เปรียบเทียบได้อย่างสมเหตุสมผล
	7 – 8	เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องที่ให้เขียน แต่ขาดใจความสำคัญ บางประการ มีรายละเอียดมาสนับสนุนแต่ยังไม่สมเหตุสมผล เท่าที่ควร มีการนำข้อเท็จจริงหรือประสบการณ์มาสนับสนุน สิ่งที่น่าเสนอบ้าง
องค์ประกอบ	คะแนน	เกณฑ์
	5 - 6	เนื้อหาบางส่วนอาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ให้เขียน ไม่ค่อยมีรายละเอียดและเหตุผลมาสนับสนุน แต่ยังพอจับความได้
การเรียบเรียงความคิด	9 – 10	สามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างสละสลวย แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน ประมวลผลความคิดอย่างมีเหตุผล มีความต่อเนื่อง และตรงประเด็น
	7 – 8	สามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาได้ค่อนข้างดี แต่บางครั้งความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลผลความคิดไม่ดีนัก แต่ยังจับใจความสำคัญได้

ตาราง 2 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	เกณฑ์
	5 - 6	เขียนเรียบเรียงเนื้อหาได้ไม่ดีนัก ความคิดยังสับสนและไม่ต่อเนื่อง
การใช้ภาษา	9 - 10	ใช้รูปแบบการเขียนที่หลากหลาย ใช้ศัพท์ สำนวนทางภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ใช้รูปประโยคซับซ้อนได้ดี การสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม การเรียงลำดับคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม บุพบท ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้ามีข้อผิดพลาดน้อยมาก
	7 - 8	รูปแบบการเขียนยังไม่หลากหลายเท่าที่ควร มีความพยายามในการใช้รูปประโยค ศัพท์ สำนวนที่ซับซ้อน การสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม การเรียงลำดับคำ คำนำหน้านาม บุพบท ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้ามีข้อผิดพลาดน้อย แต่ข้อผิดพลาดเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยน
	5 - 6	รูปประโยค ศัพท์ สำนวนง่าย ๆ การสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม การเรียงลำดับคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม บุพบท ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า มีข้อผิดพลาดมาก จนจับใจความไม่ได้

จะเห็นได้ว่าในแต่ละองค์ประกอบมีการแบ่งระดับการให้คะแนนอย่างชัดเจน พร้อมกับมีเกณฑ์กำกับไว้อย่างชัดเจน ผู้ตรวจก็จะมีหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนที่รัดกุม ซึ่งจะช่วยให้การตรวจให้คะแนนจะมีความเที่ยงตรงมากขึ้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Tom Dorff (cited in Snow & Brinton, 1997, pp. 36-38) ซึ่งได้ทำการวิจัยผลการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาดาราศาสตร์ให้นักเรียนเกรด 4 ของโรงเรียนประถมศึกษา Edison พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาและมีความรอบรู้ในด้านเนื้อหาจากกิจกรรมต่างๆ ที่ผู้สอนจัดเตรียมให้

Redell (1987 cited in Loken, 1999) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาให้นักศึกษาชาวเอเชีย และพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองสามารถทำคะแนนสอบวัดความสามารถในการอ่านและด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม

Macronie (1988, cited in Snow & Brinton, 1997, p.42) ได้ทดลองใช้วิธีการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา Required Career Exploratory ณ วิทยาลัย San Gabriel และพบว่า นักศึกษาสามารถเรียนรู้วิธีการเก็บข้อมูลและใช้ทักษะการเขียนในการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพที่นักศึกษาสนใจ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาได้พัฒนาทักษะการเรียนรู้ควบคู่กับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

Freeman, Freeman & Gonzalez (1985, pp. 361-366) ได้ทดลองการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาชีววิทยาและประวัติศาสตร์ประเทศอเมริกาที่โรงเรียน Sunnyside ใน Tucson โดยผู้สอนได้พยายามใช้เทคนิคการสอนต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลที่ได้รับ เช่น การให้ทำงานคู่หรืองานกลุ่ม การสอนเทคนิคการเขียน การสอนกลวิธีการอ่าน และการใช้ทัศนสื่อ เป็นต้น จากการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน หลังจากเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา ปรากฏว่า ผู้เรียนสามารถทำคะแนนในก่อนข้างสูง นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบอีกว่า ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น

Evans (cited in Snow & Brinton, 1997) ได้ใช้การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์แก่ผู้เรียนที่อยู่ในโครงการ Emergency Immigrant Education Assistance โดยเน้นเทคนิคการสอนโดยการสาธิต การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง (Firsthand Experience) ผลปรากฏว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาวิชามากขึ้น

Petrossian (1999) รายงานถึงผลของการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ให้นักเรียนเกรด 4 5 และ 6 ที่เป็นชาวอเมริกัน สเปน และเกาหลี ณ Glendale Unified School District ปรากฏว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการในอ่านและทักษะอื่นๆ ทางภาษาอังกฤษ มีพัฒนาการในการเรียนรู้ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาอย่างเห็นได้ชัดรวมทั้งมีพัฒนาการในการใช้ทักษะทางสังคมได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวสำหรับ นักศึกษาปริญญาตรีนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา

กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยโชนก ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา การจ้ดนำเที่ยวในภาคเหนือ ของไทย (TOUR 307) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 18 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน ได้แก่ แผนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ และเนื้อหาการท่องเที่ยว จำนวน 10 แผน รวมทั้งหมด 45 คาบ โดยก่อนสร้างแผนการสอน ผู้วิจัยได้ ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิด แนวการสอน หลักสำคัญ ตลอดจนขั้นตอนของการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา โดยรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ รายงาน การวิจัย และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษาคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาการจ้ดนำเที่ยวในภาคเหนือ ของไทย เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการสร้างหลักสูตรแม่แบบแผนการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

3. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสำรวจความต้องการของนักศึกษา วิธีการสร้างแบบทดสอบ ความรู้ด้านเนื้อหาวิชา ความสามารถในการเขียน และการพูดภาษาอังกฤษ

4. สสำรวจความต้องการและสนใจของนักศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อของเนื้อหาและลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวในภาคเหนือ โดยใช้แบบสำรวจความต้องการของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยปรับมาจากแบบสำรวจความต้องการของผู้เรียนของ Nunan (1989, pp.51, 63-68) โดยนำประเด็นสำคัญของความต้องการและความสนใจที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาและลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาการท่องเที่ยวในภาคเหนือของไทยมาเป็นหัวข้อคำถาม จำนวน 8 ข้อ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดแผนการสอนวิชาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจดังกล่าวไปให้ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจและได้ให้คำแนะนำ เพื่อแก้ไขให้เหมาะสมก่อนจะนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายในภาคเรียนที่ 1 ในปีการศึกษา 2548 จากนั้นได้นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากการตอบแบบสำรวจนั้น มาหาค่าสถิติพื้นฐาน โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. หัวข้อของเนื้อหาในวิชาการท่องเที่ยวที่นักศึกษาต้องการหรือสนใจให้ใช้ในการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชามากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่
 - ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่มีมรดกเทศก์ควรราบ (04.4%)
 - เนื้อหาด้านความรู้เกี่ยวกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง (83.3%)
 - เนื้อหาด้านการวางแผนการจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง (72.2%)
2. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาต้องการพัฒนาได้แก่
 - ความสามารถในการพูด (64.70%)
 - ความสามารถในการอ่าน (41.17%)
 - ความสามารถในการฟัง (23.53%)
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักศึกษาต้องการ ได้แก่
 - กิจกรรมกลุ่มใหญ่และกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น (100.0%)
 - กิจกรรมคู่ (94.4%)
 - กิจกรรมกลุ่มย่อย (88.9%)
4. วิธีการสอนที่นักเรียนศึกษาต้องการให้ผู้สอนใช้ ได้แก่
 - การศึกษานอกสถานที่ (100%)
 - บรรยายและฝึกปฏิบัติ (100%)
 - มอบหมายงานให้ทำและฝึกปฏิบัติ (94.4%)

5. วิธีการที่นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียน ได้แก่
- ให้ผู้สอนทบทวนความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (100%)
 - ให้ผู้สอนทบทวนความรู้เดิมที่ต้องนำมาใช้ร่วมกับเนื้อหาใหม่ (83.3%)
 - ให้ผู้สอนบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ (72.2%)
6. รูปแบบของการฝึกที่ช่วยนำความรู้ทางภาษาที่เรียนไปใช้ได้จริงตามความต้องการของนักศึกษา ได้แก่

- การใช้รูปแบบการฝึกในห้องเรียนกับเพื่อนร่วมกลุ่ม (77.8%)
- การใช้รูปแบบการฝึกกับเจ้าของภาษา (72.2%)
- การใช้รูปแบบการฝึกนอกสถานที่กับเจ้าของภาษา (66.7%)

7. สื่อและอุปกรณ์การสอนที่นักศึกษาสนใจให้ผู้สอนใช้ประกอบการเรียน

การสอน ได้แก่

- เอกสารประกอบการสอน (100%)
- สื่อที่พบเห็นได้จริงในชีวิตประจำวัน (88.9%)
- สไลด์และวิดีโอทัศน์ (61.1%)

8. วิธีการที่ศึกษาต้องการให้ผู้สอนใช้ในการทบทวนเนื้อหาที่ได้จากการเรียน

และการปฏิบัติ ได้แก่

- การเขียนรายงานเป็นเรียงความ (94.4%)
- ผู้สอนและนักศึกษาสรุปเนื้อหาร่วมกัน (88.9%)
- ผู้สอนควรสรุปเนื้อหาให้ท้ายชั่วโมง (27.8%)

5. สร้างหลักสูตรแม่แบบ (Proto Syllabus) ผู้วิจัยได้สร้างหลักสูตรแม่แบบ โดยศึกษา คำอธิบายรายวิชาการจัดนำเที่ยวภาคเหนือของไทย ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร สังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์ สาขาวิชาการท่องเที่ยว แล้วกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ จำนวน 3 ข้อ ดังนี้

5.1 เพื่อให้ นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับ ประวัติศาสตร์ สังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนวิถีการดำรงชีวิตของประชาชนในภาคเหนือ

5.2 เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจในภาคเหนือ และ ฝึกทักษะทางด้านอาชีพมัลติเทคส์ โดยการนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพ

5.3 เพื่อให้ นักศึกษาเรียนรู้ระบบการปฏิบัติงานของบริษัทจัดนำเที่ยว ปัญหาและ แนวทางแก้ไขในการดำเนินงาน

ซึ่งในการนี้ ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการสำรวจความต้องการและความสนใจของนักศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อของเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเนื้อหาวิชา โดยการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการนำเที่ยวในภาคเหนือของไทยมาประกอบการคัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้พิจารณาเรียงลำดับหน่วยการสอนดังต่อไปนี้

Unit 1 Lampang “The land of Khalangnakorn”

Topic 1 : Lampang

Topic 2 : Places of Attraction in Lampang

Topic 3 : Fomous temples in Lampang

Unit 2 General Knowledge for Tour Guide

Topic 1 : Buddha Images

Topic 2 : Dos' and Taboo

Topic 3 : The temple Tour

Unit 3 Cultural and Planing

Topic 1 : Traditional Fair

Topic 2 : Thai Handicrafts

Topic 3 : Northern Thai Cuisine

Topic 4 : Itinerary Planning

เมื่อผู้วิจัยได้สร้างหลักสูตรแม่แบบเรียบร้อยแล้ว จึงนำไปให้ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ก่อนนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้สร้างแผนการสอนต่อไป

6. ขั้นตอนการสร้างแผนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ และเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวจำนวน 10 แผน โดยครอบคลุมเนื้อหาในส่วนของจังหวัดลำปาง ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวภาคเหนือดังต่อไปนี้

6.1 กำหนดจุดประสงค์ปลายทาง และจุดประสงค์นำทาง โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ในหลักสูตรแม่แบบ

6.2 กำหนดวิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการวัดผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ปลายทาง

6.3 สร้างแผนการสอนตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา จำนวน 10 แผน รวมทั้งหมด 45 คาบ อนึ่ง ผู้วิจัยได้จัดเนื้อหาของแต่ละแผนให้มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

หน่วยที่ 1 เรื่อง Lampang “The land of Khalangnakorn” เนื้อหาในหน่วยนี้จะเป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับจังหวัดลำปาง ประวัติความเป็นมาของจังหวัดลำปาง ในหัวข้อที่ 2 สถานที่หรือแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวและในหัวข้อที่ 3 วัดต่างๆ ที่สำคัญในจังหวัดลำปาง

หน่วยที่ 2 เรื่อง General knowledge for guide ซึ่งเนื้อหาในหน่วยนี้จะเป็นความรู้ทั่วไปที่มีคุณศาสตร์ควรทราบในการแนะนำแก่นักท่องเที่ยว ในหัวข้อที่ 1. ลักษณะพระพุทธรูปในปรารภต่างๆ ในหน่วยที่ 2 สิ่งที่นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติ เมื่อท่องเที่ยวในสถานที่สำคัญๆ ในหน่วยที่ 3 การนำชมวัดและศาสนาที่สำคัญ

หน่วยที่ 3 เรื่อง Cultural and Planning ซึ่งเนื้อหาในหน่วยนี้จะเป็นความรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีและการดำรงชีวิตของประชาชนในภาคเหนือในหัวข้อที่ 1,2,3 และในหัวข้อที่ 4 ได้กล่าวถึงการจัดการระบบการปฏิบัติงานของบริษัทจัดนำเที่ยว

สำหรับเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกหัวข้อเรื่อง โดยยึดความต้องการและความสนใจของนักศึกษาเป็นหลัก โดยผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง โดยผู้วิจัยได้ทำการปรับระดับภาษาของเนื้อหาให้เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาของนักศึกษา และในส่วนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ผู้วิจัยได้ยึดแนวการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา โดยเน้นการให้ข้อมูลที่นักศึกษาเข้าใจได้ มีการปรับระดับภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาของนักศึกษา และสร้างบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลาย เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้ง่ายขึ้น ทำให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนเนื้อหาวิชาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ตลอดจนพัฒนาความสามารถในด้านการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษไปพร้อมๆกัน โดยผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย เข้าไว้ในแต่ละแผนการสอน ซึ่งได้แก่ การสอนแบบบรรยาย การระดมความคิด การสอนแบบสถานการณ์จำลอง การสอนแก้ปัญหา การให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และเสนอรายงาน รวมทั้งการบรรยายจากสถานที่จริง ทางด้านความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยได้เน้นทักษะการเขียนที่นักศึกษาจำเป็นต้องใช้ในการศึกษาเนื้อหาวิชาต่างๆ รวมถึงการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งได้แก่ การเขียนสรุป การเขียนแสดงความคิดเห็น และการเขียนรายงาน ในด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยมุ่งเน้นให้นักศึกษาสามารถสื่อสาร และให้ข้อมูล การบรรยายถึงสถานที่ต่างๆ ได้ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา ตลอดจนการใช้คำศัพท์ต่างๆ ได้ถูกต้อง และมุ่งเน้น

ให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง ในส่วนของกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัย ได้จัดนักศึกษาทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือในกลุ่ม ทั้งที่เป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เสริมสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ

ส่วนสำคัญของแต่ละหน่วย สามารถเขียนสรุปในรูปตารางดังต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 3 แสดงหัวข้อของเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว

Unit	Objective	Contents	Teaching : Learning Activities	Evaluation
I Lampang	<ol style="list-style-type: none"> 1. Students will be able to know and to give information on Lampang province 2. Students will be able to describe an interesting places in lampang 	<p>Topic 1 : Lampang</p> <p>Topic 2 : Place of Attraction in Lampang</p> <p>Topic 3 : Famous Temple in Lampang</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Brainstorming - Lecture - Group working - Semantic mapping - Discussion 	<p>Content knowledge & Summary writing ability</p>
II General knowledge For Tour	<ol style="list-style-type: none"> 1. Students will be able to expres their opinion on the giving passage about the Buddha image 2. Students will be able to give suggestions about Thai Culture 3. Student will be able to talk about their field trip and report about the trip 	<p>Topic 1 : Buddha Images</p> <p>Topic 2 : Dos' and Taboo</p> <p>Topic 3 : The temple Tour</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Discussion - Group working - Plan a dialoque - Field trip - Giving oral persentation 	<p>Content knowledge & Expressive writing ability</p>
III Cultural And Planning	<ol style="list-style-type: none"> 1. Students will be able to describe the festivals, Thai northern handicrafts and Thai northern food 2. Students will be able to plan and organize activities for the Tourist 	<p>Topic 1 : Traditional Fair</p> <p>Topic 2 : Thai Handicrafts</p> <p>Topic 3 : Northern Thai Cuisine</p> <p>Topic 4 : Itinerary Planning</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Group working - Experiential learning - Giving oral presentation - Brainstroming 	<ul style="list-style-type: none"> - Content knowledge - Writing description - Writing an itinerary plan

ขั้นตอนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอนการสอนของ Short (1994) โดยมี 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นสร้างแรงจูงใจ (Motivation) เป็นขั้นที่ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้ง โครงสร้างความรู้ด้านเนื้อหาออกมาว่า ผู้เรียนมีโครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนอย่างไรบ้าง โดยอาจให้ผู้เรียนช่วยกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้สอนให้ก่อนเรียน หรือให้ผู้เรียนคาดการณ์ว่าหัวข้อที่จะเรียนนั้น เกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง
 2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่ผู้สอนจะสอนคำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในเนื้อหา ให้โครงสร้างความรู้ด้านภาษา และ โครงสร้างความรู้ด้านเนื้อหาใหม่
 3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดบรรยาย ให้คำแนะนำ ตลอดจนฝึกการเขียนสรุปหรือเขียนรายงาน
 4. ขั้นประยุกต์ใช้ (Application) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำความรู้จากสิ่งที่เรียน ไปประยุกต์ใช้ โดยการเขียนแสดงความคิดเห็น เขียนสรุป หรือพูดบรรยายเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้มา และสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง
 5. ขั้นทบทวน (Review) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาที่ได้รับจากการเรียน หรือการฟัง ออกมาเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียนของตนเอง ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการพูดบรรยาย การอธิบาย หรือการพูดแนะนำ หรืออาจอยู่ในรูปของการเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนรายงาน
- หลังจากการสร้างแผนการสอนเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสม พร้อมทั้งให้คำแนะนำ ก่อนนำไปแก้ไข ปรับปรุง เพื่อใช้ในการดำเนินการทดลองสอนและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการจัดการนำเที่ยวในภาคเหนือของไทย ทั้ง 10 แผน มีรายละเอียดดังนี้

แผนที่ 1 (Lampang) ในขั้นตอนสร้างแรงจูงใจ ได้ให้นักศึกษาระดมความคิด เพื่อตั้งความรู้เดิมเกี่ยวกับจังหวัดลำปาง ซึ่งในช่วงแรกนักศึกษาไม่ค่อยกล้าที่จะตอบได้เป็นภาษาอังกฤษกับผู้วิจัยมากนัก อาจเนื่องจากนักศึกษาไม่รู้คำศัพท์และกังวลว่าจะใช้ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้กระตุ้นให้นักศึกษาพูด โดยไม่ต้องคำนึงถึงหลักไวยากรณ์ และอนุญาตให้นักศึกษาใช้ภาษาไทยได้ หากนักศึกษาไม่รู้คำศัพท์คำใด โดยผู้วิจัยก็จะบอกเป็นภาษาอังกฤษให้ สำหรับขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยได้สอนคำศัพท์ใหม่ สอนวิธีการจดบันทึกโดยใช้อักษรย่อและเครื่องหมายต่างๆ สอนการใช้กิจกรรม ผังความสัมพันธ์ของความหมาย โดยสาธิตให้นักศึกษาดูตัวอย่าง จากนั้นในขั้นฝึกปฏิบัติผู้วิจัยได้บรรยายความรู้ด้านเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับจังหวัดลำปาง ซึ่งประกอบด้วย

ประวัติโดยย่อ คำขวัญ ตราประจำ ต้นไม้ ดอกไม้ ของจังหวัดลำปาง โดยในขณะที่ฟังบรรยายนั้น นักศึกษาจดบันทึกข้อมูลความรู้ต่างๆ โดยการใช้อักษรย่อ และเครื่องหมายต่างๆ ลงในใบงานที่แจกให้ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับระดับความยากของภาษาที่ใช้ในการบรรยาย และพูดให้ช้าลงเล็กน้อย โดยใช้ประโยคที่กระชับและเข้าใจง่ายขึ้น รวมทั้งเน้นการอธิบายคำศัพท์ที่สำคัญต่างๆ ด้วยการยกตัวอย่าง เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่บรรยายได้มากขึ้น หลังจากจบการบรรยายแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามข้อสงสัยต่างๆ ในการเรียนแผนที่ 1 นี้ นักศึกษาไม่ค่อยมีคำถามมากนัก จากนั้นผู้วิจัยให้นักศึกษาตอบคำถามปากเปล่าเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ ปรากฏว่านักศึกษาสามารถตอบคำถามได้ค่อนข้างดี แม้ว่าโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจะไม่ค่อยถูกต้องนัก ในขั้นประยุกต์ใช้ผู้วิจัย ได้ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มย่อย เพื่ออภิปรายและทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักศึกษাজดบันทึกไว้ในระหว่างฟังการบรรยาย หากนักศึกษাজดบันทึกไม่ครบ หรือมีข้อสงสัยใดๆ ก็สามารถขอให้เพื่อนในกลุ่มอธิบายให้ความกระจ่างได้ ส่วนในขั้นทบทวนนั้น ผู้วิจัยให้นักศึกษาใช้ข้อมูลที่ได้นบันทึกไว้มาเติมผังความสัมพันธ์ของความหมายในใบงานให้สมบูรณ์ ซึ่งนักศึกษาล้วนใหญ่สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ค่อนข้างดี

แผนที่ 2 (Places of Attraction in Lampang) ในขั้นสร้างแรงจูงใจ ผู้วิจัยสร้างแรงจูงใจโดยให้นักศึกษาดูภาพจากสไลด์ของศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย และให้นักศึกษาพูดคุยเกี่ยวกับสถานที่ที่เห็นในภาพว่าเคยไปเที่ยวไหม สถานที่นี้อยู่ที่ใด ในสถานที่นั้นมีอะไรบ้าง และทำไมสถานที่นั้นมีชื่อเสียง โดยผู้วิจัยเขียนคำตอบของนักศึกษบบนกระดาน ได้หัวข้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นบนกระดาน หลังจากให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้สถานที่ดังกล่าวแล้วนั้น ในขั้นนำเสนอผู้วิจัยได้แสดงภาพนิ่งของสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจต่างๆ ของจังหวัดลำปาง โดยให้นักศึกษาบอกถึงชื่อของสถานที่นั้นๆ โดยในขั้นนำเสนอนี้ ผู้วิจัยได้สอนโครงสร้างของการใช้ภาษาในการพูดอธิบาย การสอนคำศัพท์ใหม่ สอนความหมายและหน้าที่ของคำที่ใช้ในการบอกเล่าถึงสถานที่นั้นๆ รวมทั้งอธิบายวิธีการเปลี่ยนถ้อยคำในรูปแบบของคำพูดเพื่อที่จะนำมาใช้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สาธิตวิธีการเขียนสรุปข้อมูลที่บันทึกไว้ สอนการใช้ภาษาเพื่อการถาม ในขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยได้แสดงผังของการตั้งคำถามหรือ Wh-questions โดยผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างของสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจสถานที่หนึ่ง โดยให้นักศึกษาตั้งคำถามเกี่ยวกับสถานที่นั้น เป็นภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่นั้นและผู้วิจัยได้เขียนคำตอบลงบนกระดานภายใต้หัวข้อต่างๆ ตัวอย่างเช่น สถานที่นั้นตั้งอยู่ที่ใด มีความสำคัญอย่างไร เป็นต้น หลังจากนั้นผู้วิจัย ได้ให้รายชื่อของสถานที่ที่น่าสนใจในจังหวัดลำปางจำนวน 19 รายชื่อ เพื่อให้นักศึกษาได้เลือกในการไปหาข้อมูลรายละเอียดที่นักศึกษาสนใจ ในขั้นประยุกต์ใช้ ผู้วิจัยให้นักศึกษา นำผังของการตั้งคำถาม ไปหารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่นักศึกษาสนใจจากเพื่อนนักศึกษาในห้อง

และมาเติมรายละเอียดในฝั่งความสัมพันธ์ของความหมายในใบงานให้สมบูรณ์ ส่วนในขั้นทบทวนนั้น ผู้วิจัยให้นักศึกษาแต่ละคนนำข้อมูลที่ได้มาเขียนเป็นเรื่องย่อๆ เกี่ยวกับสถานที่นั้นๆ ซึ่งนักศึกษาส่วนมากสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ค่อนข้างดี

แผนที่ 3 (Famous Temples in Lampang) ในขั้นสร้างแรงจูงใจ ผู้วิจัยได้ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจเพื่อการท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง ซึ่งนักศึกษาได้เรียนในหัวข้อที่ผ่านมา จากนั้นให้นักศึกษาคูภาพวัดที่มีชื่อเสียงวัดหนึ่งของจังหวัดลำปาง แล้วตั้งคำถามแบบปากเปล่าให้นักศึกษาอภิปราย ในขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยได้สอนคำศัพท์เกี่ยวกับอาคาร หรือสิ่งก่อสร้างที่นักศึกษาพบเห็นในศาสนสถาน โดยผู้วิจัยได้สอนความหมายของคำ ตลอดจนสอนรูปแบบของถ้อยคำที่ยกมาเล่าโดยตรงและถ้อยคำที่ถูกนำมาเล่า หรืออภิปรายเกี่ยวกับสถานที่นั้น ไม่ว่าจะป็นด้านสถานที่ตั้ง ประวัติย่อ และสิ่งดึงดูดเฉพาะตนของสถานที่นั้นๆ ในขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มย่อยกลุ่มละประมาณ 3-4 คน และให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัดแห่งหนึ่ง และให้นักศึกษาจดบันทึกรายละเอียดแบบย่อ และนำข้อมูลที่นักศึกษานำบันทึกไว้นั้นมาเรียบเรียง โดยใช้โครงสร้างทางภาษาในการอธิบายหรือรูปแบบของคำพูดที่นำมาเล่าในขั้นฝึกปฏิบัตินี้ และในขั้นประยุกต์ใช้ ผู้วิจัยได้แบ่งนักศึกษาให้ทำงานเป็นคู่ และให้แต่ละคู่เลือกวัดที่น่าสนใจในจังหวัดลำปางจำนวน 9 วัด เพื่อนำเสนอรายงานหน้าชั้น หนึ่ง ผู้วิจัยได้อำนวยความสะดวกในการค้นคว้า โดยจัดหาวารสารภาษาอังกฤษมาให้ รวมทั้งแนะนำแหล่งข้อมูลในอินเทอร์เน็ตให้ด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แนะนำให้นักศึกษา ควรมีรูปภาพของวัดนั้นๆ ตลอดจนแผนที่ เพื่อนำมาตกแต่งโปสเตอร์ รวมทั้งข้อมูลของ ศาสนสถานนั้นๆ เพื่อนำเสนอรายงานหน้าชั้นในคาบต่อไป ดังนั้น ในขั้นนี้นอกจากนักศึกษาจะได้ฝึกค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับศาสนสถานที่น่าสนใจในจังหวัดลำปาง ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นแล้ว นักศึกษายังได้ฝึกทักษะในการทำงานร่วมกันอีกด้วย และในขั้นทบทวน ผู้รายงานของแต่ละกลุ่ม นำเสนอรายงานหน้าชั้น ซึ่งหากนักศึกษากลุ่มอื่นมีข้อสงสัยใดๆ สมาชิกในกลุ่มนั้นๆ จะช่วยกันตอบคำถามหรืออภิปรายให้ความกระจ่าง และผู้วิจัยก็ช่วยอธิบายเสริมในกรณีที่สมาชิกในกลุ่มนั้นๆ อธิบายไม่ชัดเจนพอ หลังจากนำเสนอรายงานหน้าชั้นเสร็จสิ้นลง ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

แผนที่ 4 (Buddha Images) ผู้วิจัยสร้างแรงจูงใจ โดยให้นักศึกษาดูพระพุทธรูปปางสมาธิ แล้วให้นักศึกษาได้อธิบายปางนั้น เรียกว่าปางอะไร มีความหมายว่าอย่างไร ในขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยได้สอนคำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับปางต่างๆ ของพระพุทธรูป ตลอดจนโครงสร้างทางภาษา ในการอธิบายปางพระพุทธรูปต่างๆ และสาธิตวิธีการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น ตลอดจนสอนหน้าที่และความหมายของคำเชื่อม เพื่อแสดงเหตุและผล ในขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยให้นักศึกษาจับคู่ เพื่อทำกิจกรรมหาความสัมพันธ์กันระหว่างภาพพระพุทธรูปในปางลักษณะต่างๆ กัน ความหมายของปาง

นั้นๆ ซึ่งในกิจกรรมนี้ พบว่านักศึกษาทำได้ดี ในขั้นทบทวน ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาอ่านบทความสั้นๆ ของการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพระพุทธรูป โดยผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่า เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย กับบทความนี้และทำไม จากนั้นทำการทดสอบนักศึกษาเพื่อวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษฉบับที่ 1

แผนที่ 5 (Do's and Taboo) ผู้วิจัยสร้างแรงจูงใจ โดยให้นักศึกษาดูภาพของลักษณะการกระทำของบุคคลต่างชาติ ที่กระทำต่อผู้สูงอายุคนไทย แล้วให้นักศึกษาร่วมอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำนั้นๆ ในขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยได้สอนการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับการใช้ในการแนะนำว่าควรจะทำหรือไม่ควรจะทำ โดยให้ตัวอย่างวลีหรือประโยคต่างๆ ที่ใช้ในการแนะนำ โดยใช้รูปภาพในขั้นสร้างแรงจูงใจเป็นตัวอย่างในการฝึกใช้ภาษา ในขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยแจกใบงาน ซึ่งเป็นรูปภาพของลักษณะที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ในหลายรูปแบบ โดยให้นักศึกษาแบ่งเป็นกลุ่มย่อย และให้นักศึกษาอภิปรายโดยใช้โครงสร้างการใช้ภาษาที่สอนในขั้นนำเสนอ ในขั้นประยุกต์ใช้ ผู้วิจัยได้ให้เหตุการณ์สมมติว่า ถ้านักศึกษาเป็นมัคคุเทศก์ และจะต้องนำนักท่องเที่ยวต่างชาติไปเยี่ยมชม ศาสนสถาน นักศึกษาควรจะให้คำแนะนำหรือกล่าวเตือนนักท่องเที่ยวอย่างไร อนึ่ง ในระหว่างการทำงานและการร่วมอภิปรายกลุ่ม ผู้วิจัยสังเกตนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม ได้พยายามแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยพยายามหาเหตุผลมาสนับสนุนในความคิดของตน จึงทำให้บรรยากาศของการอภิปรายเป็นไปอย่างสนุกสนาน ในขั้นทบทวน ตัวแทนของแต่ละกลุ่มได้นำเสนอความคิดเห็นของกลุ่มหน้าชั้นเรียน จากนั้น ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากเสร็จสิ้นลง ผู้วิจัยได้ทำการประเมินความรู้ด้านเนื้อหา ฉบับที่ 1

แผนที่ 6 (The Temple Tour) ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามในการสร้างแรงจูงใจ เพื่อระดมความคิดเพื่อแสดงความคิดเห็นว่า ถ้าจะต้องนำนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมวัดหรือศาสนสถาน ข้อมูลชนิดใดที่นักศึกษาควรจะให้แก่นักท่องเที่ยว โดยผู้วิจัยได้เขียนความคิดเห็นของนักศึกษาไว้บนกระดานด้านซ้าย และอีกคำถามหนึ่งที่ให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็น ก็คือ คำพูด หรือ บทสนทนาแบบใดที่นักศึกษาใช้ในการระหว่างนำเที่ยว โดยผู้วิจัยได้เขียนความคิดเห็นในส่วนคำถามนี้ไว้ด้านขวา อย่างไรก็ตามสิ่งที่นักศึกษาระดมความคิดนี้ เป็นเพียงการคาดการณ์ตามความรู้เดิมของนักศึกษา ซึ่งนักศึกษาจะได้ตรวจสอบว่า การคาดการณ์ของนักศึกษานั้นถูกต้องมากน้อยเพียงใดในขั้นต่อไป จากนั้นในขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยสอนคำศัพท์ สอนวลี และประโยคต่างๆ นับตั้งแต่ประโยคที่ใช้ในการกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยว ประโยคที่ใช้ในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่นั้นๆ และประโยคที่ใช้หลังจากนำทัวร์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ในขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยได้แบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม และให้ข้อมูลของวัดต่างๆ ในจังหวัดลำปางจำนวน 8 วัด ให้แต่ละกลุ่ม โดยผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางให้นักศึกษาว่า นักศึกษาต้องวางแผนในการนำนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมวัดในช่วง

08.00-12.00 น. โดยนักศึกษาต้องวางแผนของการใช้ประโยคในการกล่าวต้อนรับ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่นั้น ตลอดจนการจัดการเรื่องเวลา ซึ่งระหว่างการทำงานร่วมกันของนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม ผู้วิจัยได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเพิ่มเติมรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ ตลอดจนการใช้โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้อง ในแต่ละกลุ่มด้วย ในชั้นประยุกต์ใช้ ซึ่งเป็นชั้นที่นักศึกษาต้องนำแผนงานที่นักศึกษาได้เตรียมไว้ไปออกฝึกงานนอกสถานที่ โดยการนำอาจารย์ชาวต่างชาติ ซึ่งแสดงเป็นนักท่องเที่ยวและนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม แสดงตนเปรียบเสมือนมัคคุเทศก์ ได้ใช้ภาษาและให้สาระสำคัญของวัดนั้นๆ แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งระหว่างการทำงาน ผู้สังเกตการณ์ของแต่ละกลุ่มได้ทำการประเมินการทำงานของสมาชิกในกลุ่มไปด้วย ปรากฏว่าสมาชิกของทุกกลุ่มให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่มเป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยได้ให้ขอบเขตของคำถาม เพื่อให้ให้นักศึกษาได้นำไปใช้ในการเขียนรายงานต่อไป ในขั้นทบทวน ซึ่งเป็นขั้นประเมินผล ซึ่งนักศึกษาต้องนำผลจากการปฏิบัติงานนอกสถานที่มาถ่ายทอดเนื้อหา โดยการเขียนรายงาน ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนรายงานภาษาอังกฤษ ฉบับที่ 2 และในขณะที่นักศึกษ้อธิบายสาระสำคัญต่างๆ ของวัดนั้น อาจารย์ชาวต่างประเทศก็ได้ทำการประเมินวัดความสามารถในการพูดของนักศึกษาครั้งที่ 1 ไปด้วย

แผนที่ 7 (Traditional Fair) ผู้วิจัยสร้างแรงจูงใจ โดยให้นักศึกษาดูภาพของเทศกาลต่างๆ โดยการตั้งคำถามโดยทั่วไป เพื่อทดสอบความรู้เดิมของนักศึกษาว่า สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการบรรยายลักษณะของกิจกรรมของเทศกาลนั้นๆ อย่างไร ซึ่งทำให้ผู้วิจัยทราบว่า ขอบเขตของการใช้คำศัพท์ต่างๆ ของนักศึกษาก่อนข้างจำกัด ในขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยได้สอนคำศัพท์ต่างๆ ในการอธิบายลักษณะกิจกรรมต่างๆ ของแต่ละเทศกาลตลอดจนเวลาและสถานที่ของเทศกาลต่างๆ ในขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาได้ฟังเทปการบรรยายลักษณะเทศกาล เทศกาลหนึ่ง โดยให้นักศึกษาเติมคำลงในช่องว่าง หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาของการบรรยายลักษณะของเทศกาลนั้นๆ เพื่อประเมินความเข้าใจในการฟังของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยใช้ประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนและไม่เร่งรัดให้นักศึกษาตอบทันที ทำให้นักศึกษามีเวลาคิดทบทวนและตอบคำถามได้ค่อนข้างดี ในชั้นประยุกต์ใช้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาจับคู่และมอบหมายข้อมูลให้แต่ละคู่ที่แตกต่างกัน โดยให้นักศึกษาแต่ละคู่บรรยายลักษณะกิจกรรมที่เป็นข้อมูลของตนเองให้คู่ของตนฟัง โดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ ในขั้นนำเสนอ โดยผู้วิจัยได้เข้าไปเพิ่มเติมข้อมูลและแนะนำในส่วนที่ขาดไปของนักศึกษา ในขั้นทบทวน นักศึกษาแต่ละคนได้นำเสนอลักษณะงานเทศกาลของตน โดยการบรรยายหน้าชั้น และผู้วิจัยได้สรุปเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้อีกครั้ง

แผนที่ 8 (Thai Handicrafts) ในชั้นสร้างแรงจูงใจ ผู้วิจัยได้นำสิ่งของต่างๆ เช่น กระเป๋าค่าตัวใหม่ หมวกใบลาน ฯลฯ และตั้งคำถามทั่วไปกับนักศึกษา เช่น เรียกว่าอะไร ใช้ทำอะไร ทำอย่างไร เป็นต้น หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทดลองให้นักศึกษาทดลองทำกิจกรรมคำศัพท์ โดยจับคู่สิ่งของกับคำศัพท์ ในขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องและโครงสร้างทางภาษา ในการอธิบายลักษณะและขั้นตอนของการทำวัสดุต่างๆ โดยผู้วิจัยใช้วัสดุจริงในการยกตัวอย่าง ตลอดจนขั้นตอนของการทำวัสดุต่างๆ ซึ่งในขั้นตอนนี้ใช้เวลาค่อนข้างมาก โดยผู้วิจัยคอยสังเกตและช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหาในการใช้คำศัพท์ในการอธิบาย และผู้วิจัยสังเกตได้ว่า นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการพยายามใช้โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้อง ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อขั้นประยุกต์ใช้ของนักศึกษาในคาบต่อไป ซึ่งในขั้นประยุกต์ใช้ นักศึกษามีความมั่นใจในการใช้โครงสร้างทางภาษามากขึ้น สามารถอธิบายลักษณะของวัสดุ ตลอดจนขั้นตอนของการทำวัสดุต่างๆ อย่างมั่นใจ ซึ่งในขั้นทบทวน นักศึกษาได้ถ่ายทอดเนื้อหาที่ได้รับจากการเรียนและการปฏิบัติ โดยการพูดหน้าชั้น ซึ่งเป็นการทดสอบวัดความสามารถในการพูด ครั้งที่ 2

แผนที่ 9 (Northern Thai Cuisine) ผู้วิจัยสร้างแรงจูงใจ โดยให้นักศึกษาฟังเทพการบรรยายขั้นตอนการทำอาหารชนิดหนึ่ง และให้นักศึกษาระดมความคิดจากการฟังว่า เกี่ยวกับอาหารชนิดใด และมีส่วนผสมชนิดใดที่นักศึกษาได้ยิน ผู้วิจัยได้เขียนความคิดของนักศึกษบบนกระดาน ในขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยได้สอนการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการบอกรายละเอียด และขั้นตอนในการทำอาหาร ตลอดจนการอธิบายรสชาติของอาหาร โดยให้ตัวอย่างวลีหรือประโยคต่างๆ ที่ใช้ในการบรรยาย ในขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มย่อยและให้นักศึกษา ฟังเทพการบรรยายการทำอาหารอีกครั้งหนึ่ง แล้วเติมข้อมูลลงในช่องว่างนั้นให้สมบูรณ์ จากนั้นผู้วิจัยได้ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทบรรยายอีกครั้ง เพื่อประเมินความเข้าใจในการฟังของนักศึกษา ในขั้นประยุกต์ใช้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาได้เลือกอาหารเหนือชนิดหนึ่ง และให้นักศึกษาเตรียมทำอาหารที่นักศึกษาเลือกไว้ โดยในขั้นนี้ให้นักศึกษาเตรียมเขียนขั้นตอนการทำ โดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่ได้นำเสนอในขั้นนำเสนอ เพื่อที่จะได้นำขั้นตอนนี้ไปใช้ได้จริงในการทำอาหารที่นักศึกษาได้เลือกไว้ ในขั้นทบทวน ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษานำอาหารที่ปรุงแล้วมานำเสนอผลงานหน้าชั้น โดยมีอาจารย์ชาวต่างประเทศเป็นผู้สังเกตการณ์ และทำการประเมินการพูด การบรรยายขั้นตอนการทำอาหาร ซึ่งเป็นการประเมินการพูด ครั้งที่ 3

แผนที่ 10 (Itinerary Planning) ผู้วิจัยได้สร้างแรงจูงใจ โดยแนะนำชาวต่างชาติผู้หนึ่งซึ่งทำงานเปรียบเสมือนนักท่องเที่ยวที่สนใจให้นักศึกษาจัดโปรแกรมทัวร์ใน 1 วัน โดยผู้วิจัยกำหนดบทบาทสมมติให้นักศึกษาเป็นมัคคุเทศก์ และให้พิจารณาการจัดโปรแกรมทัวร์ให้นักท่องเที่ยวผู้หนึ่ง โดยระดมความคิดของนักศึกษาให้คิดกิจกรรมการท่องเที่ยวภายใน 1 วัน บนกระดาน ในขั้น

นำเสนอ ผู้วิจัยได้สอนโครงสร้างทางภาษาในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเที่ยวและคำศัพท์ใหม่สำหรับชั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4-5 คน และแจกใบงานข้อมูลของกลุ่มนักท่องเที่ยวและสถานที่ที่นักท่องเที่ยวสนใจ เพื่อเป็นข้อมูลให้นักศึกษาในการจัดทำ โปรแกรมทัวร์ โดยผู้วิจัยจะสังเกตการณ์และให้คำแนะนำ เมื่อนักศึกษาต้องการ หลังจากนั้นตัวแทนของแต่ละกลุ่มได้นำเสนองานหน้าชั้น ในชั้นการประยุกต์ใช้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาแต่ละคนเขียนแผนของตนเอง โดยสมมติบทบาทเป็นมัคคุเทศก์ เป็นผู้จัดโปรแกรมทัวร์ให้ โดยภายหลังจากที่นักศึกษาแต่ละคน มีเป้าหมายของการท่องเที่ยวของตนแล้ว ก็ให้สลับสับเปลี่ยนกับเพื่อน เพื่อให้เพื่อนได้จัดโปรแกรมทัวร์ให้ตนเอง ซึ่งในขั้นตอนนี้ นักศึกษาได้ทดสอบวัดความสามารถในการเขียนแผนโปรแกรมทัวร์ ซึ่งเป็นการวัดความสามารถในการเขียน ครั้งที่ 3

หลังจากการสอนแผนที่ 10 เสร็จสิ้นลง ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินความรู้เนื้อหา โดยใช้แบบทดสอบความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวฉบับที่ 2

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.1 แบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวมีจำนวน 2 ฉบับ โดยฉบับแรกหลังจากนักศึกษาได้รับการสอนเนื้อหาจบในแผนที่ 5 มีจำนวน 5 ข้อ และในฉบับที่ 2 หลังจากนักศึกษาได้รับการสอนเนื้อหาจบในแผนที่ 10 มีจำนวน 5 ข้อ อนึ่ง เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจทั้งหมดที่มีต่อคำถามนั้นๆ ได้อย่างเต็มที่ และละเอียดถี่ถ้วนโดยไม่ต้องกังวลถึงการคิดหาคำศัพท์หรือหลักการ ใช้ภาษาอังกฤษมาผูกประโยคอธิบายคำตอบ ผู้วิจัยจึงให้นักศึกษาเขียนคำตอบเป็นภาษาไทย

ในการนี้ เพื่อให้แบบทดสอบมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ผู้วิจัยจึงได้นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 คน ทำการพิจารณาตรวจสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาว่าตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยใช้เทคนิคของ Hamphill และ Westie (อ้างใน โกวิท ประมวลพฤษย์ และสมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ 2527, หน้า 226) ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดตรงตามจุดประสงค์
- 0 เมื่อไม่แน่ใจหรือตัดสินใจไม่ได้ว่าข้อสอบวัดตรงตามจุดประสงค์
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

บันทึกผลการพิจารณาถึงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความ สอดคล้องของแต่ละพฤติกรรม โดยใช้สูตร

$$O.V. = \frac{\sum_{i=1}^n X_i}{n}$$

O.V คือ ความเที่ยงตรงตามจุดประสงค์

n คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

X คือ ความตรงตามจุดประสงค์ มีค่าเป็น 1, 0 และ -1

ปรากฏว่าข้อคำถามทั้ง 10 ข้อ มีค่าดัชนีตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าใช้ได้ หลังจากนั้น ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจพิจารณาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในข้อความพร้อมทั้งให้คำแนะนำแล้ว ผู้วิจัยจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

สำหรับเกณฑ์การประเมินความรู้ด้านเนื้อหาแบบความเรียงที่จำกัดคำตอบ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ ในการให้คะแนนของ อเนก เพียรอนุกุลบุตร (2527, หน้า 489) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

- เมื่อคำตอบถูกต้องสมบูรณ์และครบถ้วนตามคำถามให้ 5 คะแนน
- เมื่อคำตอบถูกต้องพอสมควรและครบถ้วนตามคำถามให้ 4 คะแนน
- เมื่อคำตอบถูกต้องบางส่วนและครบถ้วนตามคำถามให้ 3 คะแนน
- เมื่อคำตอบถูกต้องบางส่วนแต่ไม่ครบถ้วนตามคำถามให้ 2 คะแนน
- เมื่อคำตอบถูกต้องเพียงเล็กน้อยและไม่ครบถ้วนตามคำถามให้ 1 คะแนน
- เมื่อคำตอบไม่ถูกต้องและไม่ใกล้เคียงกับคำถามให้ 0 คะแนน

และการให้คะแนนข้อสอบแบบความเรียงที่ไม่จำกัดคำตอบ ใช้วิธีการตรวจให้คะแนน แบบจัดอันดับคุณภาพ โดยผู้วิจัยอ่านคำตอบของนักศึกษาทุกคน พร้อมทั้งจัดลำดับคุณภาพของ คำตอบ ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มพอใช้ กลุ่มปานกลาง และกลุ่มดี แล้วจึงเรียงอันดับภายในกลุ่ม อีกทีหนึ่ง หลังจากนั้นจึงให้คะแนนลดหลั่นกันลงไป คะแนนในแต่ละระดับที่กำหนดไว้มีดังนี้

0 - 49	ไม่ผ่าน
50 - 59	ปรับปรุง
60 - 69	พอใช้
70 - 79	ดี
80 - 100	ดีมาก

สำหรับการให้คะแนนความรู้ด้านเนื้อหาที่เป็นความเรียงไม่จำกัดคำตอบ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียนที่ปรับจาก Smith (1991, pp. 158-159) โดยเน้นเฉพาะองค์ประกอบด้านเนื้อหาและการเรียบเรียงความคิด

เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินที่ใช้ในการตรวจให้คะแนนความรู้ด้านเนื้อหาวิชาเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง ในกรณีนี้ เพื่อให้การตรวจให้คะแนนมีความเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงให้ผู้เชี่ยวชาญ 2 คน ทำการตรวจให้คะแนนร่วมกับผู้วิจัย โดยนักศึกษาทุกคนจะต้องได้คะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่าน โดยใช้เกณฑ์การประเมินของสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยโชนก จังหวัดลำปาง

2.2.2 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมีจำนวน 3 ฉบับ ดังนี้ ในฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบนี้หลังจากจบแผนการสอนที่ 4 ฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนรายงานสรุป ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบนี้หลังจากจบแผนการสอนที่ 6 และในฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบนี้หลังจากจบแผนการสอนที่ 10 หลังจากสร้างแบบทดสอบดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจและให้คำแนะนำ จากนั้นนำมาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา

สำหรับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียนของ Smith (1991, pp.158-159) ในกรณีนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักองค์ประกอบต่างๆ ไว้ดังนี้ (ดูรายละเอียดหน้า 42)

1. เนื้อหา	10	คะแนน
2. การเรียบเรียงความคิด	10	คะแนน
3. การใช้ภาษา	10	คะแนน
รวม	30	คะแนน

และกำหนดระดับความสามารถในแต่ละเกณฑ์ไว้ 3 ระดับ คือ

	เนื้อหา	การเรียบเรียงความคิด	การใช้ภาษา
1. ระดับพอใช้	5-6	5-6	5-6
2. ระดับปานกลาง	7-8	7-8	7-8
3. ระดับดี	9-10	9-10	9-10

โดยช่วงคะแนนที่ผู้วิจัยใช้ในการจัดระดับมีดังต่อไปนี้

0 - 49	ไม่ผ่าน
50 - 59	ปรับปรุง
60 - 69	พอใช้
70 - 79	ดี
80 - 100	ดีมาก

เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเรียบร้อยแล้ว จึงได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสม แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง สำหรับการตรวจงานเขียนของนักศึกษานั้น ผู้วิจัยเป็นผู้ตรวจและให้คะแนนแต่เพียงผู้เดียว จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ อนึ่ง นักศึกษาทุกคนจะต้องได้คะแนนร้อยละ 50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์การวัดผลประเมินผลของสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัย โยนก

2.2.3 แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังจากนักศึกษาได้ฝึกทักษะการพูดในรูปแบบต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนที่ 6 แผนที่ 8 และแผนที่ 9 ซึ่งแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีจำนวน 3 ครั้ง ดังนี้ ครั้งที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่จริง หลังจากจบแผนการสอนที่ 6 ครั้งที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการพูดบรรยายลักษณะของสินค้าของภาคเหนือของไทย หลังจากจบแผนการสอนที่ 8 และครั้งที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดบรรยายและอธิบายขั้นตอนการทำอาหารชนิดต่างๆ ของภาคเหนือของไทย หลังจากจบแผนการสอนที่ 9

สำหรับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินงานพูดที่ปรับมาจาก สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ในการนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักองค์ประกอบต่างๆ ไว้ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว	5	คะแนน
2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ	5	คะแนน
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้	5	คะแนน
4. ความพยายามในการสื่อสาร	5	คะแนน
รวม	20	คะแนน

และกำหนดระดับความสามารถในแต่ละองค์ประกอบไว้ 3 ระดับ คือ

	ความคล่องแคล่ว	ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ	ปริมาณข้อมูล	ความพยายามในการสื่อสาร
4. ระดับพอใช้	2	2	2	2
5. ระดับปานกลาง	3	3	3	3
6. ระดับดี	4-5	4-5	4-5	4-5

โดยช่วงคะแนนที่ผู้วิจัยใช้ในการจัดระดับมีดังต่อไปนี้

0 - 49	ไม่ผ่าน
50 - 59	ปรับปรุง
60 - 69	พอใช้
70 - 79	ดี
80 - 100	ดีมาก

สำหรับการให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษานั้น นอกจากผู้วิจัยจะเป็นผู้ให้คะแนนด้วยตนเองแล้ว ยังมีอาจารย์ชาวต่างประเทศ ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาจำนวน 2 ท่าน เป็นผู้ร่วมในการให้คะแนนแก่นักศึกษาด้วย จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ อนึ่ง นักศึกษาทุกคนจะต้องได้คะแนนร้อยละ 50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์การวัดผลประเมินผลของสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัย โยนก

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้แบบการทดลองแบบกลุ่มเดียว ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนที่วิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง โดยทำการสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมงครั้ง ติดต่อกันเป็นเวลา 9 สัปดาห์ ส่วนการทัศนศึกษานั้นได้ใช้เวลานอกเวลาเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ทำการสอนตามแผนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหา วิชาการจัดนำเที่ยว ในภาคเหนือของไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเริ่มทำการสอนตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน 2548 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2548 รวมระยะเวลาในการสอนทั้งสิ้น 9 สัปดาห์

2. ทำการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของศึกษาของศึกษา หลังจากนักศึกษาได้ฝึกทักษะการพูดในรูปแบบต่างๆ ที่กำหนดไว้ ในแผนที่ 6, 7, 9 โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ผู้ตรวจ 2 คน และใช้เกณฑ์การให้คะแนนการพูดตามที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้มาจากการตรวจแต่ละคน มาหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

3. ทำการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังจากนักศึกษาได้ฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนที่ 4, 6, 10 โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนตามที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

4. ทำการประเมินความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวของนักศึกษา หลังจากจบการเรียนการสอน ในแผนที่ 5, 10 โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้เนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว โดยใช้ผู้ตรวจ 2 คน และใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนตามที่ได้เสนอมาแล้วข้างต้น หลังจากนั้น นำคะแนนที่ได้จากการตรวจแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์แบบสำรวจความต้องการและความสนใจของนักศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ และเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ได้แก่ การคำนวณหาค่าร้อยละ ส่วนการประเมินความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้น ใช้การคำนวณหาค่าเฉลี่ย (σ) และค่าร้อยละ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ Microsoft Excel

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดนำเที่ยวภาคเหนือของไทย โดยเน้นเนื้อหาเฉพาะจังหวัดลำปาง ความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แผนการสอนบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา ซึ่งเป็นการผสมผสานรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษผ่านเนื้อหา หรือหัวข้อเรื่อง และใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา ให้เข้ากับการสอนเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 10 แผน โดยการใช้แบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว หลังจากจบการเรียนการสอนในแผนที่ 5 และแผนที่ 10 ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังจากจบการเรียนการสอนในแผนที่ 4 แผนที่ 6 และแผนที่ 10 และใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังจากจบการเรียนการสอนในแผนที่ 6 แผนที่ 7 และแผนที่ 9 ภายหลังจากเรียนทุกแผนแล้ว จากนั้นผู้วิจัยนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ และด้วยวิธีการบรรยายและนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลเป็นขั้นตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการท่องเที่ยว

ตาราง 4 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนน ความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการท่องเที่ยวของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว หลัง 5 แผนการสอนแรก

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 1 (50)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความรู้ ด้านเนื้อหา	ผ่าน/ ไม่ผ่านเกณฑ์
1	37.00	37.00	74.00	ดี	ผ่าน
2	33.00	33.00	66.00	พอใช้	ผ่าน
3	34.00	34.00	68.00	พอใช้	ผ่าน
4	42.00	42.00	84.00	ดีมาก	ผ่าน
5	38.00	38.00	76.00	ดี	ผ่าน
6	35.00	35.00	70.00	ดี	ผ่าน
7	30.00	30.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
8	33.00	33.00	66.00	พอใช้	ผ่าน
9	40.00	40.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
10	36.00	36.00	72.00	ดี	ผ่าน
11	39.00	39.00	78.00	ดี	ผ่าน
12	32.00	32.00	64.00	พอใช้	ผ่าน
13	35.00	35.00	70.00	ดี	ผ่าน
14	36.00	36.00	72.00	ดี	ผ่าน
15	38.00	38.00	76.00	ดี	ผ่าน
16	31.00	31.00	62.00	พอใช้	ผ่าน
17	34.00	34.00	68.00	พอใช้	ผ่าน
18	37.00	37.00	74.00	ดี	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	640.00		1,280.00		
μ	35.56		71.11		

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการท่องเที่ยวครั้งที่ 1 หลังจากจบ 5 แผนการสอนแรกของนักศึกษาทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35.56 คิดเป็นร้อยละ 71.11 คุณภาพอยู่ในระดับดี ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้

ตาราง 5 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนน ความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการท่องเที่ยวของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว หลังจบแผนการสอน 5 แผนสุดท้าย

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 2 (50)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความรู้ ด้านเนื้อหา	ผ่าน/ ไม่ผ่านเกณฑ์
1	41.00	41.00	82.00	ดีมาก	ผ่าน
2	38.00	38.00	76.00	ดี	ผ่าน
3	41.00	41.00	82.00	ดีมาก	ผ่าน
4	45.00	45.00	90.00	ดีมาก	ผ่าน
5	39.00	39.00	78.00	ดี	ผ่าน
6	42.00	42.00	84.00	ดีมาก	ผ่าน
7	32.00	32.00	64.00	พอใช้	ผ่าน
8	39.00	39.00	78.00	ดี	ผ่าน
9	44.00	44.00	88.00	ดีมาก	ผ่าน
10	40.00	40.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
11	39.00	39.00	78.00	ดี	ผ่าน
12	40.00	40.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
13	36.00	36.00	72.00	ดี	ผ่าน
14	42.00	42.00	84.00	ดีมาก	ผ่าน
15	45.00	45.00	90.00	ดีมาก	ผ่าน
16	36.00	36.00	72.00	ดี	ผ่าน
17	40.00	40.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
18	40.00	40.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	719.00		1,438.00		
μ	39.94		79.89		

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการท่องเที่ยวครั้งที่ 2 หลังจากจบ 5 แผนการสอนสุดท้ายของนักศึกษาทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.94 คิดเป็นร้อยละ 79.89 คุณภาพอยู่ในระดับดี ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้

ตาราง 6 แสดงคะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการท่องเที่ยวของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวครบ 10 แผนการสอน

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 1 (50)	ครั้งที่ 2 (50)	คะแนน รวม (100)	คะแนน เฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับ คุณภาพ	ผ่าน/ ไม่ผ่าน เกณฑ์
1	37.00	41.00	78.00	39.00	78.00	ดี	ผ่าน
2	33.00	38.00	71.00	35.50	71.00	ดี	ผ่าน
3	34.00	41.00	75.00	37.50	75.00	ดี	ผ่าน
4	42.00	45.00	87.00	43.50	87.00	ดีมาก	ผ่าน
5	38.00	39.00	77.00	38.50	77.00	ดี	ผ่าน
6	35.00	42.00	77.00	38.50	77.00	ดี	ผ่าน
7	30.00	32.00	62.00	31.00	62.00	พอใช้	ผ่าน
8	33.00	39.00	72.00	36.00	72.00	ดี	ผ่าน
9	40.00	44.00	84.00	42.00	84.00	ดีมาก	ผ่าน
10	36.00	40.00	76.00	38.00	76.00	ดี	ผ่าน
11	39.00	39.00	78.00	39.00	78.00	ดี	ผ่าน
12	32.00	40.00	72.00	36.00	72.00	ดี	ผ่าน
13	35.00	36.00	71.00	35.50	71.00	ดี	ผ่าน
14	36.00	42.00	78.00	39.00	78.00	ดี	ผ่าน
15	38.00	45.00	83.00	41.50	83.00	ดีมาก	ผ่าน
16	31.00	36.00	67.00	33.50	67.00	พอใช้	ผ่าน
17	34.00	40.00	74.00	37.00	74.00	ดี	ผ่าน
18	37.00	40.00	77.00	38.50	77.00	ดี	ผ่าน
N=18							
$\sum X$	640.00	719.00	1,359.00	679.50	1,359.00		
μ	35.56	39.94	75.50	37.75	75.50		

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการจัดการท่องเที่ยว หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวทั้ง 10 แผนการสอน เท่ากับ 75.50 คุณภาพอยู่ในระดับดี ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ โดยแยกเป็นระดับความรู้ด้านเนื้อหาวิชาในระดับต่างๆ ได้ดังนี้ นักศึกษาที่มีความรู้ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดีมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 นักศึกษาที่มีความรู้ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 72.22 และนักศึกษาที่มีความรู้ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11 สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดี

The logo of Chiang Mai University is a circular emblem. In the center is a stylized elephant facing left, with a traditional Thai lamp (Lampang) on its back. Above the elephant is a five-pointed star. The emblem is surrounded by a circular border containing the university's name in Thai script at the top and 'CHIANG MAI UNIVERSITY 1964' at the bottom. There are also decorative floral motifs on the sides.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบ
บูรณาการภาษาอังกฤษ และเนื้อหาวิชา

ตาราง 7 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาหลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว
ในการสอนเรื่อง The Temple Tour

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 1 (20)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความ สามารถในการ พูด	ผ่าน/ ไม่ผ่านเกณฑ์
1	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
2	10.00	10.00	50.00	ปรับปรุง	ผ่าน
3	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
4	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
5	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
6	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
7	11.00	11.00	55.00	ปรับปรุง	ผ่าน
8	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
9	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
10	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
11	11.00	11.00	55.00	ปรับปรุง	ผ่าน
12	10.00	10.00	50.00	ปรับปรุง	ผ่าน
13	10.00	10.00	50.00	ปรับปรุง	ผ่าน
14	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
15	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
16	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
17	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	218.00		1,090		
μ	12.11		60.56		

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด ในการทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษครั้งที่ 1 เรื่อง The Temple Tour มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.11 คิดเป็นร้อยละ 60.56 คุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 8 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง Thai Handicrafts

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 2 (20)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความ สามารถใน การพูด	ผ่าน/ ไม่ผ่านเกณฑ์
1	15.00	15.00	75.00	ดี	ผ่าน
2	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
3	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
4	16.00	16.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
5	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
6	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
7	10.00	10.00	50.00	ปรับปรุง	ผ่าน
8	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
9	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
10	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
11	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
12	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
13	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
14	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
15	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
16	10.00	10.00	50.00	ปรับปรุง	ผ่าน
17	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	234.00				
μ	13.00				

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด ในการทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษครั้งที่ 2 เรื่อง Thai Handicrafts มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.00 คิดเป็นร้อยละ 65.00 คุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 9 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ในการสอนเรื่อง Northern Thai Cuisine

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 3 (20)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความ สามารถในการ พูด	ผ่าน/ ไม่ผ่านเกณฑ์
1	16.00	16.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
2	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
3	15.00	15.00	75.00	ดี	ผ่าน
4	16.00	16.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
5	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
6	15.00	15.00	75.00	ดี	ผ่าน
7	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
8	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
9	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
10	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
11	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
12	12.00	12.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
13	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
14	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
15	16.00	16.00	80.00	ดีมาก	ผ่าน
16	13.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
17	14.00	14.00	70.00	ดี	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	254.00		1,270		
μ	14.11		70.56		

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด ในการทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษครั้งที่ 3 เรื่อง Northern Thai Cuisine มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.11 คิดเป็นร้อยละ 70.56 คุณภาพอยู่ในระดับดี ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 10 แสดงคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว หลังจากจบการสอนในแผนกที่ 6,8 และ 9

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 1 (20)	ครั้งที่ 2 (20)	ครั้งที่ 3 (20)	คะแนน รวม (60)	คะแนน เฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความ สามารถใน การพูด	ผ่าน/ ไม่ผ่าน เกณฑ์
1	13.00	15.00	16.00	44.00	14.67	73.33	ดี	ผ่าน
2	10.00	12.00	13.00	35.00	11.67	58.33	ปรับปรุง	ผ่าน
3	12.00	13.00	15.00	40.00	13.33	66.67	พอใช้	ผ่าน
4	14.00	16.00	16.00	46.00	15.33	76.67	ดี	ผ่าน
5	12.00	13.00	14.00	39.00	13.00	65.00	พอใช้	ผ่าน
6	13.00	13.00	15.00	41.00	13.67	68.33	พอใช้	ผ่าน
7	11.00	10.00	12.00	33.00	11.00	55.00	ปรับปรุง	ผ่าน
8	13.00	14.00	14.00	41.00	13.67	68.33	พอใช้	ผ่าน
9	13.00	13.00	14.00	40.00	13.33	66.67	พอใช้	ผ่าน
10	12.00	14.00	14.00	40.00	13.33	66.67	พอใช้	ผ่าน
11	11.00	12.00	14.00	37.00	12.33	61.67	พอใช้	ผ่าน
12	10.00	12.00	12.00	34.00	11.33	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
13	10.00	12.00	13.00	35.00	11.67	58.33	ปรับปรุง	ผ่าน
14	13.00	14.00	14.00	41.00	13.67	68.33	พอใช้	ผ่าน
15	13.00	14.00	16.00	43.00	14.33	71.67	ดี	ผ่าน
16	12.00	10.00	13.00	35.00	11.67	58.33	ปรับปรุง	ผ่าน
17	14.00	13.00	14.00	41.00	13.67	68.33	พอใช้	ผ่าน
N=18								
$\sum X$	218.00	234.00	254.00	706.00	235.33	1,176.67		
μ	12.11	13.00	14.11	39.22	13.07	65.37		

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด หลังจากทำการทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 3 ครั้ง มีค่าเท่ากับ 65.37 คุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้ โดยแยกเป็นระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ ได้ดังนี้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปรับปรุง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 27.78 สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้

The logo of Chiang Mai University is a circular emblem. In the center is a stylized elephant facing left, with a decorative tusk and a small crown-like ornament on its head. Above the elephant is a traditional Thai umbrella. The elephant is flanked by two decorative floral motifs. The text "CHIANG MAI UNIVERSITY 1964" is written in a circular path around the central image. The Thai text "มหาวิทยาลัยเชียงใหม่" is written in Thai script along the top inner edge of the circle.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University.
All rights reserved

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับ การสอนแบบ
บูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา

ตาราง 11 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษา หลัง ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว
ในการสอนเรื่อง Buddha Images

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 1 (30)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความ สามารถใน การ เขียน	ผ่าน/ ไม่ผ่านเกณฑ์
1	19.00	19.00	63.33	พอใช้	ผ่าน
2	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
3	15.00	15.00	50.00	ปรับปรุง	ผ่าน
4	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
5	18.00	18.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
6	19.00	19.00	63.33	พอใช้	ผ่าน
7	15.00	15.00	50.00	ปรับปรุง	ผ่าน
8	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
9	22.00	22.00	73.33	ดี	ผ่าน
10	19.00	19.00	63.33	พอใช้	ผ่าน
11	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
12	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
13	18.00	18.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
14	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
15	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
16	16.00	16.00	53.33	ปรับปรุง	ผ่าน
17	18.00	18.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
18	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	325.00		1,083.34		
μ	18.06		60.18		

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด หลังจากจบแผนการสอนที่ 4 เรื่อง Buddha Images มีค่าเท่ากับ 18.06 คิดเป็นร้อยละ 60.18 มีคุณภาพระดับพอใช้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 12 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวในการสอนเรื่อง The Temple Tour

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 2 (30)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความ สามารถใน การ เขียน	ผ่าน/ ไม่ผ่านเกณฑ์
1	18.00	18.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
2	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
3	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
4	23.00	23.00	76.67	ดี	ผ่าน
5	18.00	18.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
6	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
7	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
8	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
9	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
10	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
11	19.00	19.00	63.33	พอใช้	ผ่าน
12	17.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
13	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
14	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
15	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
16	16.00	16.00	53.33	ปรับปรุง	ผ่าน
17	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
18	19.00	19.00	63.33	พอใช้	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	348.00		1,160		
μ	19.33		64.45		

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด หลังจากจบแผนการสอนที่ 6 เรื่อง The Temple Tour มีค่าเท่ากับ 19.33 คิดเป็นร้อยละ 64.45 มีคุณภาพระดับพอใช้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 13 แสดงคะแนนและค่าร้อยละของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวในการสอนเรื่อง Itinerary Planning

นักศึกษาลำดับที่	ครั้งที่ 3 (30)	คะแนนเฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ (%)	ระดับความสามารถในการเขียน	ผ่าน/ไม่ผ่านเกณฑ์
1	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
2	22.00	22.00	73.33	ดี	ผ่าน
3	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
4	23.00	23.00	76.67	ดี	ผ่าน
5	22.00	22.00	73.33	ดี	ผ่าน
6	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
7	18.00	18.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
8	22.00	22.00	73.33	ดี	ผ่าน
9	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
10	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
11	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
12	18.00	18.00	60.00	พอใช้	ผ่าน
13	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
14	22.00	22.00	73.33	ดี	ผ่าน
15	23.00	23.00	76.67	ดี	ผ่าน
16	19.00	19.00	63.33	พอใช้	ผ่าน
17	21.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
18	20.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
N=18					
$\sum X$	375.00		1,250.00		
μ	20.83		69.44		

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด หลังจากจบแผนการสอนที่ 10 เรื่อง Itinerary Planning มีค่าเท่ากับ 20.83 คิดเป็นร้อยละ 69.44 มีคุณภาพระดับพอใช้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้

ตาราง 14 แสดงคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังได้รับการสอนวิธีเขียนในแต่ละรูปแบบ หลังจากจบการสอนในแผนที่ 4,6 และ 10

นักศึกษา ลำดับที่	ครั้งที่ 1 (30)	ครั้งที่ 2 (30)	ครั้งที่ 3 (30)	คะแนน รวม (90)	คะแนน เฉลี่ย (μ)	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ระดับความ สามารถใน การเขียน	ผ่าน/ ไม่ผ่าน
1	19.00	18.00	21.00	58.00	19.33	64.44	พอใช้	ผ่าน
2	17.00	20.00	22.00	59.00	19.67	65.56	พอใช้	ผ่าน
3	15.00	17.00	20.00	52.00	17.33	57.78	ปรับปรุง	ผ่าน
4	21.00	23.00	23.00	67.00	22.33	74.44	ดี	ผ่าน
5	18.00	18.00	22.00	58.00	19.33	64.44	พอใช้	ผ่าน
6	19.00	20.00	21.00	60.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
7	15.00	17.00	18.00	50.00	16.67	55.56	ปรับปรุง	ผ่าน
8	17.00	21.00	22.00	60.00	20.00	66.67	พอใช้	ผ่าน
9	22.00	20.00	21.00	63.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
10	19.00	21.00	21.00	61.00	20.33	67.78	พอใช้	ผ่าน
11	17.00	19.00	20.00	56.00	18.67	62.22	พอใช้	ผ่าน
12	17.00	17.00	18.00	52.00	17.33	57.78	ปรับปรุง	ผ่าน
13	18.00	20.00	21.00	59.00	19.67	65.56	พอใช้	ผ่าน
14	20.00	21.00	22.00	63.00	21.00	70.00	ดี	ผ่าน
15	20.00	21.00	23.00	64.00	21.33	71.11	ดี	ผ่าน
16	16.00	16.00	19.00	51.00	17.00	56.67	ปรับปรุง	ผ่าน
17	18.00	20.00	21.00	59.00	19.67	65.56	พอใช้	ผ่าน
18	17.00	19.00	20.00	56.00	18.67	62.22	พอใช้	ผ่าน
N=18								
$\sum X$	325.00	348.00	375.00	1,048.00	349.33	1,164.44		
μ	18.06	19.33	20.83	58.22	19.41	64.69		

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด หลังการเรียนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 3 ครั้ง มีค่าเท่ากับ 64.69 มีคุณภาพระดับพอใช้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้ โดยแยกเป็นระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ ได้ดังนี้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปรับปรุง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้

The logo of Chiang Mai University is a circular emblem. In the center is a detailed illustration of an elephant standing and facing left. Above the elephant's head is a traditional Thai umbrella (parasol). The entire emblem is enclosed within a circular border. The Thai text 'มหาวิทยาลัยเชียงใหม่' is written along the top inner edge of the circle, and 'CHIANG MAI UNIVERSITY 1964' is written along the bottom inner edge. There are decorative floral motifs on either side of the elephant.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการสอนวิชาการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ และเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ที่มีต่อความรู้ด้านเนื้อหาวิชา ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัย โยนก จังหวัดลำปาง จำนวน 18 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา การท่องเที่ยว ภาคเหนือ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน ได้แก่ แผนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ และเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว (2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหา วิชาการท่องเที่ยวภาคเหนือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ Microsoft Excel

สรุปผลวิจัย

1. ผลการศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการ ภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา พบว่า นักศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอนโดยใช้ ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ คูได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความรู้เนื้อหา โดยต้องผ่านเกณฑ์ คะแนนร้อยละ 60 ที่กำหนด โดยสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัย โยนก จังหวัดลำปาง นักศึกษาทุกคนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด โดยแยกเป็นระดับที่มีความรู้ ด้านเนื้อหาวิชาในระดับต่างๆ ได้ดังนี้ นักศึกษาที่มีความรู้ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดี จำนวน 3 คน (16.67%) นักศึกษาที่มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 13 คน (72.22%) และนักศึกษาที่มีความรู้ ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 2 คน (11.11%)

2. ผลการศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบ บูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา พบว่าความสามารถในการพูดของนักศึกษาผ่านเกณฑ์ คะแนนร้อยละ 50 ที่กำหนด โดยสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัย โยนก โดยแยกเป็นระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ ได้ดังนี้

นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี จำนวน 3 คน (16.67) นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 10 คน (55.56) และนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 5 คน (27.78)

3. ผลการศึกษาความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา พบว่า การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนรายงาน และการเขียนสรุป ดีขึ้นตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้จากคะแนนที่นักศึกษาทุกคนสามารถทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์คะแนนร้อยละ 50 ที่กำหนด โดยสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง โดยแยกเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี จำนวน 4 คน (22.22) นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 10 คน (55.56) และนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 4 คน (22.22)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ความรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี แม้ว่าการเรียนการสอนเนื้อหาวิชา จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน แต่นักศึกษาก็ได้รับความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาไม่น้อยไปกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เมื่อได้รับการสอนโดยใช้ภาษาไทย โดยมีความน่าสนใจบางประการดังนี้

ประการที่หนึ่ง คือการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเนื้อหาและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนผ่านการทำแบบสำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียนก่อนการเรียน ทำให้ผู้สอนสามารถดำเนินการสอนไปอย่างสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้และสนใจที่จะเรียน มีความยินดีที่จะปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่างกระตือรือร้น ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และสามารถนำไปปรับใช้ในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) ที่ได้กล่าวว่า เนื้อหาที่สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน จะมีความสำคัญต่อการเรียน ทำให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ของเนื้อหาส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พัฒนาความรู้และความสามารถของตนเองได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของวิภาดา รัตนวิจักขณ์ (2540) ที่พบว่า การสำรวจความต้องการของผู้เรียน นอกจากจะช่วยให้ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาความสามารถของตนเองได้เป็นอย่างดี

ประการที่สอง คือในการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษกับเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษในการสอนและผู้เรียนต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำความเข้าใจ เรียนรู้และปฏิบัติงานต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งทำให้ผู้เรียนซึมซับความรู้ทางด้านภาษาและสามารถนำออกมาใช้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่เกี่ยวข้อง คือทฤษฎีตัวป้อน ที่สามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) ของ Krashen (1985) ที่กล่าวว่า เมื่อผู้สอนใช้ภาษาในระดับเดียวกันหรือสูงกว่าระดับภาษาของผู้เรียนเล็กน้อย จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจว่าตนเองสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาจนมีความสามารถเพียงพอที่จะใช้ภาษาได้แล้วก็จะแสดงความสามารถทางภาษาออกมาได้ เช่น ในแผนการสอนเรื่องอาหารเหนือของไทย ไม่ว่าจะเป็นส่วนผสมที่ใช้ในการทำอาหาร ตลอดจนขั้นตอนการทำอาหาร เมื่อถึงขั้นตอนสุดท้ายของการเรียน ซึ่งผู้เรียนก็จะสามารถนำเสนอขั้นตอนของการทำอาหารได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีผลผลิตทางภาษา (Comprehensible Output) ของ Swain (1985) ที่กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาในการสื่อสารได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการผลิตภาษา นั่นคือผู้เรียนต้องสามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นที่เข้าใจได้ออกมาอย่างชัดเจนเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม

ประการที่สาม คือการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษเป็นแนวการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered Learning) คือผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ เนื้อหาการท่องเที่ยวที่ผู้เรียนได้เรียนล้วนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้เรียน ทำให้เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่างๆ ล้วนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้งระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว กล่าวคือ ระหว่างการเรียนการสอน ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสนทนากับเพื่อน การอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ การฟังเพื่อนนำเสนอผลงาน รวมถึงการฟังคำอธิบายหรือคำชี้แจงจากครูผู้สอน ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างไม่รู้ตัว ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้โดยปราศจากความกังวล (สุวรรณโสภณ, 2539, อ้างใน วรรณอุบล อภิไชย, 2544)

ประการสุดท้าย คือบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ไม่เคร่งครัดจนเกินไป อันส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียน โดยปราศจากความวิตกกังวล ผู้เรียนมาสารการเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนานและเป็นกันเองกับเพื่อนๆ และผู้สอน ช่วยให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก มั่นใจในการใช้ภาษาของตน

โดยเฉพาะทักษะการพูด เพราะจิตพิสัยเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติ ความสนใจ และแรงจูงใจในการเรียน (กาญจนา ปราบพาล, 2530) ซึ่งผู้สอนมีหน้าที่คอยกระตุ้นและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเคารพและยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน

กล่าวโดยสรุป การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ทำให้นักศึกษาได้รับความรู้ด้านเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลมาจากการเลือกเนื้อหา การปฏิบัติตามขั้นตอนการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความต้องการ ความสนใจ และระดับความสามารถของนักศึกษาเป็นสำคัญ

2. ผลการศึกษาด้านการพูดของนักศึกษา ผลการศึกษาด้านการพูดของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวนั้น ผู้วิจัยมุ่งเน้นให้นักศึกษาใช้ภาษาพูดให้ถูกต้องอย่างเป็นธรรมชาติ และพูดจากความเข้าใจของนักศึกษาเอง ซึ่งถือว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด เนื่องจากผู้พูดสามารถยืดหยุ่นเนื้อหาสาระที่จะพูด ได้ ซึ่งความเข้าใจที่เกิดจากตัวนักศึกษานั้น จะทำให้นักศึกษามีความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่นักศึกษากจะพูด อนึ่ง ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นการพูดที่รวดเร็ว แต่เน้นที่ความราบรื่นและความต่อเนื่องของการใช้ภาษา ถึงแม้สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้างหรือออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง แต่ยังสามารถที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้และมีความพยายามที่จะสื่อสารมากขึ้น โดยรู้จักใช้ท่าทางช่วยในระหว่างการสนทนา ซึ่งทำให้นักศึกษาไม่เกร็งและมีความเป็นธรรมชาติมากขึ้น ประกอบกับลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นกลุ่มย่อยและกิจกรรมที่ต้องทำเป็นคู่ ทำให้นักศึกษาไม่เครียด ประกอบกับผู้วิจัยได้ให้โอกาสและเวลาแก่นักศึกษาในการฝึกปฏิบัติมากขึ้น เมื่อถึงเวลาในการปฏิบัติจริง นักศึกษามีความพร้อมที่จะใช้ภาษาพูดได้อย่างมั่นใจ นอกจากนี้ นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงสถานการณ์จริงกับสถานที่จริง ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และยังได้พัฒนาคำศัพท์และหลักไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับการใช้ภาษาทางสังคมด้วย โดยการนำผลการศึกษาของ วิไลพร ธนสุวรรณ (2530) ซึ่งกล่าวไว้ว่า การเรียนโดยให้นักเรียนได้มีโอกาสสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมจริง ปฏิบัติกิจกรรมในสถานที่จริงในการเรียนการสอน คือสิ่งที่นักเรียนได้รับรู้มาก่อนแล้วพัฒนาสู่การเรียนทางภาษา เพื่อถ่ายทอดออกมาทางการพูดภาษาอังกฤษ ให้ผู้อื่น ได้เข้าใจและสิ่งที่นักเรียนได้ถ่ายทอดออกมานั้น ได้แสดงถึงความรู้ความเข้าใจของนักเรียนอย่างแท้จริงขณะที่เรียน ดังนั้น นักเรียนจึงสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูด ได้ ซึ่งการเรียนรู้จากการพูดคุย การอภิปราย การสอบถาม การแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับครูผู้สอน รวมทั้งการนำเสนอแนวคิด นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นจากทุกกิจกรรม ผลของบรรยากาศการเรียนการสอน การเรียนรู้ทุกอย่างจึงออกมาในเชิงบวก ทำให้นักเรียนได้ประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

3. ผลการศึกษาด้านการเขียนของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษ และเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว นั้น ผู้วิจัยเน้นให้นักศึกษาเขียนแสดงความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยผู้วิจัยไม่เข้มงวดในเรื่องความถูกต้องของการใช้ภาษามากนัก ซึ่งการส่งเสริมให้นักศึกษาถ่ายทอดเนื้อหาและสื่อความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการใช้ภาษา เช่นนี้ ทำให้นักศึกษาเกิดความสบายใจและมีแรงจูงใจในการเขียนมากขึ้น และนอกจากนี้ยังช่วยให้นักศึกษาจำในสิ่งที่ได้ยินหรืออ่านในชั้นเรียน ทำให้นักศึกษาได้สัมผัสเป้าหมายได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Huang (1993) จากการสอบถามนักศึกษา พบว่า การเขียนภาษาอังกฤษ แสดงความคิดเห็น ในเชิงวิชาการเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้และทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้จริง และทำให้นักศึกษาได้เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเขียนเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษากระตือรือร้นในการฝึกฝนและพัฒนาทักษะการเขียนอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้วิจัยเน้นให้นักศึกษาเขียน “อะไร” (What) มากกว่าเขียน “อย่างไร” (How) ซึ่งทำให้ผู้เรียนเขียนตามความต้องการของตนเองมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะการสอนเขียนของนักการศึกษาหลายท่าน (Beach & Bridwell, 1984; Emig, 1977; Fulwiler, 1982; Krashen, 1982; Norwil, 1984 cited in May Shih, 1988. p.624)

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษานั้น อยู่ในขั้นน่าพอใจ เพราะลักษณะกิจกรรมที่นักศึกษาได้รับและเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง นอกจากนี้การกระตุ้นให้นักศึกษามีความมั่นใจในสิ่งที่นักศึกษาคาดคิดสื่อสารออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจไม่ใช่สิ่งที่ยาก ถ้ามีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งทำให้นักศึกษามีความมั่นใจมากขึ้น ซึ่งการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยว ช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้เนื้อหาวิชาพร้อมๆ กับพัฒนาความสามารถในการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษแล้วนั้น รวมทั้งยังส่งเสริมให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงคุณค่าของสถานที่ที่สำคัญๆ และมีความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น มีความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองและต่อกลุ่ม ตลอดจนพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

2. สื่อที่ใช้ในการสอนควรมีความหลากหลาย เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้สอนควรเน้นการใช้สื่อสิ่งจริงมาประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนน่าสนใจยิ่งขึ้น

3. ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่ผ่อนคลายและเป็นมิตร โดยผู้สอนต้องยิ้มแย้มแจ่มใส เข้าใจผู้เรียน ให้กำลังใจผู้เรียนอยู่เสมอ และต้องคอยสังเกตหรือสอบถามปัญหาของผู้เรียน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอนในครั้งต่อไป

4. ผู้สอนต้องมีความอดทน เข้าใจในความแตกต่างกันของผู้เรียน และควรให้โอกาสผู้เรียนได้แสดงความสามารถของแต่ละบุคคล

5. การประเมินผลการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชานั้น นอกจากการประเมินเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนว่าผ่านหรือไม่ผ่านการเรียนรู้เนื้อหา (Summative Assessment) แล้ว ผู้สอนควรใช้การประเมินตามสภาพที่แท้จริง (Authentic Assessment) ในระหว่างการดำเนินการเรียนการสอนอีกด้วย เพื่อจะได้ดูพัฒนาการความสามารถด้านต่างๆ ของผู้เรียน

6. การใช้การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา ควรทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ให้นักศึกษาได้พัฒนาการใช้ความรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาอื่นๆ ได้มากขึ้น

7. ผู้สอนควรใช้การสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา กับกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับปานกลางขึ้นไป ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

8. ผู้สอนควรมีการแนะนำการใช้สำนวนต่างๆ ในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้บรรยากาศในการสื่อสารดูเป็นกันเองและมีความเป็นธรรมชาติมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาผลของการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา ที่มีต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชา สำหรับนักเรียนและนักศึกษาในระดับต่างๆ

3. ควรมีการนำแนวการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหา ไปปรับใช้ในการสอนเนื้อหาวิชาอื่นๆ ที่สอนในระดับอุดมศึกษา เช่น ประวัติศาสตร์ ปรัชญา วรรณคดี เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กาญจนา ปรายพาล. (2530). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษา. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2537). มหาวิทยาลัยที่ทางแยก: จุดประกายวิสัยทัศน์อุดมศึกษาไทย ในอนาคต. กรุงเทพฯ: บริษัท ชัคเชลมิเดีย จำกัด.
- เกียรติชัย ยานะรังษี. (2540). ผลของการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โกวิท ประมวลพฤษ์ และสมศักดิ์ สิริระเวชญ์. (2527). การประเมินผลในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีพระทุม.
- ชูลิทธิ ชูชาติ. เอกสารโครงการอบรมมัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) จัดโดย ททท. สำนักงานภาคเหนือ เขต 1 24 ก.พ.- 17 มี.ค. 2546.
- ต่าย เชียงฉี. (2526). ทฤษฎีการทดสอบและการวัดผลการศึกษา. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ทินวรรณ มฤคพิทักษ์. (2525). “ศิลป์การพูดสำหรับมัคคุเทศก์” มัคคุเทศก์กับการนำเที่ยว. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- บุปผา คุมมานนท์. (2541). คู่มือมัคคุเทศก์. มหาวิทยาลัยศิลปากร. กรุงเทพฯ: บริษัทอมรินทร์พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- พิมพ์า ตันติเสวี. (2533). รายงานการสัมมนาเรื่องการพัฒนาบุคลากรสาขาการท่องเที่ยว ประจำปี พ.ศ. 2533. กรุงเทพฯ.
- ไพฑูริย์ พงศบุตร. (2533). รายงานการสัมมนาเรื่องการพัฒนาบุคลากรสาขาการท่องเที่ยว ประจำปี 2533. กรุงเทพฯ. รายงานประจำปี 2542 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- วรลักษณ์ ตรียาภรณ์. (2532). ปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษของมัคคุเทศก์ในเชียงใหม่. (รายงานการวิจัย). เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิภาดา รัตนจักษ์. (2540). การพัฒนากิจกรรมการฟัง-พูด ตามแนวคิดแบบผสมผสาน สำหรับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจโรงแรม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- วัชรพงษ์ ทองงาม. (2541). การพัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นกลาง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิรินาถ ลีละวัฒน์. (2536). การประเมินผลหลักสูตรวิชาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาสายศิลปศาสตร์. (รายงานการวิจัย). เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สายพิน สมุทรชัย. (2536). ผลของการใช้วิธีสอนโครงสร้างระดับยอดที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2535). เทคนิคการสอนครบวงจร. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- สุภาพร มากแจ้ง. (2539). หลักมัลติเทคท์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2539). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544). กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี
- สำนักนโยบายและแผน สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2539). แผนพัฒนาการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544). กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย
- อรทัย มูลคำและคณะ. (2542). การบูรณาการหลักสูตรการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: ที.พี. พรินท์ จำกัด.
- อดุลย์ วิริยเวชกุล. (2540). บันทึกบัณฑิตศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อเนก เพ็ชรนุกุลบุตร. (2527). การวัดและประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เอกสารประกอบการบรรยาย. การอบรมมัลติเทคท์ทั่วไป (ต่างประเทศ) รุ่นที่ 16 2 มีนาคม – 19 พฤษภาคม 2542.
- เอกสารประกอบการบรรยาย. การอบรมมัลติเทคท์เฉพาะ (ต่างประเทศ-เฉพาะพื้นที่) รุ่น 1 ระหว่างวันที่ 24 เมษายน – 4 มิถุนายน 2544.
- Arapoff, N. (1972). *Writing: A Thinking Process. Teacher English as a second language.* New York: McGraw-Hill.
- Brinton, D. M., Snow, M.A., & Wesche, M. B. (1998). *Content-based second language instruction.* Boston: Heinle & Heinle.

- Crandall, J. (1994). Content-Centered Language Learning. **Internet ERIC Digest, Ed 367142.**
- Cummins, J. (1983). "Language Proficiency and Academic Achievement." In J. Oller (Ed.), **Issues in Language Testing Research (p. 125)** Rowley, Mass: Newbury House.
- Duncan, J. L. (1985). **Writing from start to finish : A rhetoric with readings.** New York: Harcourt Brace Jovanovich Publishers.
- Finocchiaro, M. & Bonomo, M. (1973). **Modern language performance objectives and individualization: A handbook.** New York: Harcourt Brace Javanovich, Inc.
- Gaffield-Vile N. (1996). Content-based second language instruction at the tertiary level. **English Teaching Journal 50(2).**
- Halliday, M. A. K. & Hasan, R. (1985). **Language, content and text.** Geelong, Victoria: Deakin University.
- Heaton, J. B. (1977). **Writing English language tests.** London: Longman.
- Hyman, T. R. (1973). **Approaches in curriculum.** New Jersey: prentice Hall, Inc.
- Loken, B. (1999). **Sheltered English instruction.** Colorado: University of Colorado at Boulder. (Online). Available: uscu.colorado.edu/loken/sheltered.html.
- May Shih. (1988). Content-beased approaches to teaching academic writing. **TESOL Quarterly, 20(4).** December.
- Raimes, A. (1983). **Techniques in teaching writing.** New York: Oxford University Press.
- Rosen, N. G. & Sesser, L. (1997). Sheltered English: Modifying content delivery for second language learners. In Snow, M. A. & Briton, D. M. (Eds.), **The content-based classroom : Perspectives on integrating language and content (pp. 43-45).** New York: Longman.
- Short, D. J. (1991). **How to integrate language and content instruction : A training manual.** Washington, DC: Center for Applied Linguistics. (ED 359780) (Online). Available: www.ncbe.edu/.
- Snow, M. A., Met, M., & Genesee, F. (1989), F. (1989). A Conceptual framework for the integration of language and content in second/Foreign Language Instruction. **TESOL Quarterly, 23,** 201-217.

- Snow, M. A. & Brinton, D. M. (1997). **The content-based classroom : Perspectives on integrating language and content.** New York: Longman.
- Smith, M. (1991). **The Macmillan guide for teacher of writing.** New York: Macmillan.
- Soreson, S. (1991). Encouraging writing achievement : Writing across the curriculum. **ERIC Digest, No. ED 327879.**
- Stoller, F. L. & Grabe, W. (1997). A six-T's approach to content-based instruction. In Snow, M. A., & Brinton, D. M. (Eds.), **The content-based classroom: Perspective on integrating language and content.** New York: Longman.
- Tang, G. M. (1997). Teaching content knowledge and ESL in multicultural classroom. in Snow, M. A. & Brinton, D. M. (Eds.), **The content-based classroom: Perspectives on integrating language and content (pp.82-85).** New York: Longman.
- Taylor, B. P. (1984). **Content and written form. A Two-way street composing in a second language.** Rowley, Mass: Newbury House Publishers.
- Trujillo, L. (1995). **Functions-ESL.** Garden City: Educational Support Center. (Online). Available: <http://www.gekschools.com/>
- Wiriyachitra, A. (1983). Teaching Writing in ESL: A communicative syllabus. **English Teaching Forum, 21(4), 39-41.**

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรัตน์ วรารัตน์	หัวหน้าสาขาวิชาการท่องเที่ยว
วิทยาลัยโยนก
2. อาจารย์ชนิกา ฉัตรสูงเนิน	อาจารย์สาขาวิชาการท่องเที่ยว
วิทยาลัยโยนก
3. Lecturer Tom o'donnell	อาจารย์สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ
วิทยาลัยโยนก

ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรัตน์ วรารัตน์	หัวหน้าสาขาวิชาการท่องเที่ยว
วิทยาลัยโยนก
2. อาจารย์ชนิกา ฉัตรสูงเนิน	อาจารย์สาขาวิชาการท่องเที่ยว
วิทยาลัยโยนก

ผู้เชี่ยวชาญประเมินความรู้ด้านเนื้อหาวิชา

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรัตน์ วรารัตน์	หัวหน้าสาขาวิชาการท่องเที่ยว
วิทยาลัยโยนก
2. อาจารย์ชนิกา ฉัตรสูงเนิน	อาจารย์สาขาวิชาการท่องเที่ยว
วิทยาลัยโยนก

ผู้เชี่ยวชาญร่วมประเมินความสามารถทางการพูดและเขียนเป็นภาษาอังกฤษ

1. อาจารย์สุภิญญา ปัญญาสิทธิ์	หัวหน้าสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ
วิทยาลัยโยนก
2. Lecturer Tom o'donnell	อาจารย์สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ
วิทยาลัยโยนก
3. Lecturer Edward hallman	อาจารย์สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ
วิทยาลัยโยนก

ตอนที่ 2

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าหัวข้อที่ตรงกับความต้องการและความ
 คิดเห็นของนักศึกษาด้านลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1. นักศึกษาต้องการพัฒนาความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ ทักษะใดมากที่สุด
 (เลือกได้มากกว่า 1 ทักษะ 1 เท่ากับทักษะที่ต้องการมากที่สุด)
 ฟัง อ่าน พูด เขียน
2. นักศึกษาชอบปฏิบัติกิจกรรมการเรียนลักษณะใด (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่มย่อย
 กิจกรรมกลุ่มใหญ่ กิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น
3. นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบใด (เลือกได้ 5 แบบ)
 บรรยาย ฝึกปฏิบัติ มอบหมายงานให้ทำ
 รายงานหน้าชั้น จัดกลุ่มอภิปราย ศึกษานอกสถานที่
 บทบาทสมมติ การวางแผน การแก้ปัญหา
 อื่นๆ โปรดระบุ.....
4. นักศึกษาต้องการให้ผู้สอน ใช้วิธีการใดในการนำเข้าสู่บทเรียน (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 เล่าเหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกับบทเรียนใหม่
 บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักศึกษาทราบ
 ทบทวนความรู้เดิมในคาบเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้นักศึกษานำมาร่วมกับเนื้อหาใหม่
 ทบทวนความรู้เดิมที่ต้องนำมาใช้ร่วมกับเนื้อหาใหม่
 ทดสอบความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้อง ก่อนการสอนเนื้อหาใหม่ด้วยการซักถาม
5. การฝึกในรูปแบบใดที่ช่วยนักศึกษานำความรู้ทางภาษาที่เรียนมาไปใช้ได้จริง ให้เรียงลำดับ
 ความต้องการมากที่สุด (1 ต้องการฝึกมากที่สุด)
 ฝึกในห้องเรียนกับเพื่อนร่วมกลุ่ม ฝึกนอกสถานที่กับเจ้าของภาษา
 ฝึกในห้องเรียนกับเจ้าของภาษา อื่นๆ โปรดระบุ.....

ภาคผนวก ค

หลักสูตรแม่แบบและตัวอย่างแผนการสอน

Proto SyllabusCourse description

The aim of this course is to enable students to improve or extend their knowledge and performance in the English language with emphasis on English used for Tourism concerning religion, customs and Thai lifestyle in the Northern region especially in Lampang.

Course objectives

Student will be able to :

1. Gain and apply knowledge on topics related to specifically the tourism industry in Thailand.
2. Be proficient in the use of different language functions.
3. Plan and produce a tour itinerary based on tourists' needs and interests.
4. Proficiently perform the duties and functions of a tour guide.

Objectives	Content	Periods
1,2	<p><u>Lesson Plan 1</u></p> <p>Topic : Lampang</p> <p>Language : Vocabulary</p> <p>Strategies : Note taking, semantic mapping</p> <p>Activities : - taking notes from the lecture - completing the semantic maps</p>	3
1,2	<p><u>Lesson Plan 2</u></p> <p>Topic : Places of Attraction in Lampang</p> <p>Language : Vocabulary, language of describing</p> <p>Strategies : information searching, summarizing</p> <p>Activities : - using wh-questions - write a descriptive paragraph</p>	3
2,4	<p><u>Lesson Plan 3</u></p> <p>Topic : Famous Temple in Lampang</p> <p>Language : Vocabulary, language of describing</p> <p>Strategies : information searching, scanning pair working</p> <p>Activities : - group assignment - asking and answering the question orally</p>	3
1,2	<p><u>Lesson Plan 4</u></p> <p>Topic : Buddha Images</p> <p>Language : Vocabulary, language of describing</p> <p>Strategies : discussion</p> <p>Activities : - Identify various postures of Buddha images. - writing an expressive on the topic given.</p>	3

Objectives	Content	Periods
2,4	<p><u>Lesson Plan 5</u></p> <p>Topic : Do's and Taboo</p> <p>Language : Vocabulary, language of describing</p> <p>Strategies : group discussion, group working</p> <p>Activities : - matching exercise - oral presentation</p>	1.30
2,4	<p><u>Lesson Plan 6</u></p> <p>Topic : The temple Tour</p> <p>Language : Vocabulary, phrase for a guide conducting a tour.</p> <p>Strategies : experiential learning, scanning, group working</p> <p>Activities : - planning a dialogue for conducting a temple tour - Role play</p>	6
1,2	<p><u>Lesson Plan 7</u></p> <p>Topic : Traditional Fairs</p> <p>Language : Vocabulary, language of describing</p> <p>Strategies : pair working , scanning</p> <p>Activities : - listen to the description of the festival. - complete the name and the time of festival. - describing the festival from the information given.</p>	1.30

Objectives	Content	Periods
1,2	<p><u>Lesson Plan 8</u></p> <p>Topic : Thai Handicrafts</p> <p>Language : vocabulary, Passive voice, sequence connectors</p> <p>Strategies : group working, individually presenting</p> <p>Activities : prepare a presentation by using language of describing to describe selected authentic material to the class</p>	1.30
1,2	<p><u>Lesson Plan 9</u></p> <p>Topic : Places of Attraction in Lampang</p> <p>Language : Vocabulary, language of describing</p> <p>Strategies : information searching, summarizing</p> <p>Activities : - using wh-questions - write a descriptive paragraph</p>	3
3,4	<p><u>Lesson Plan 10</u></p> <p>Topic : Itinerary Planning</p> <p>Language : information giving about tours</p> <p>Strategies : group working</p> <p>Activities : - plan and organize the activities for the group of the tourists. - Presenting itinerary planing</p>	3

Lesson Plan 3

Topic : Famous Temples in Lampang

Duration : 3 hrs.

Terminal Objective : Students will be able to describe famous temples in Lampang

Enabling Objective : Students will be able to :

1. answer the given questions orally
2. identify words that they may find at a temple
3. summarize the given information about the Wat
4. Use the language of description
5. search more information about famous temples in Lampang

Language focus : Vocabulary relics, stupa (Chedi), pagoda mural/wall painting, enchanting chapel, prang ordination hall, the temple compound, pavilion (salas)

Language of description

- Wat is located / set on the Lampang-Ngao Road.
- Wat Was built

in 1905
During the reign of King RamaIV
By Burmese
Wat	Is know for	its Lanna-Burmese
Famous	its mural paintings	

Strategies : searching information, scanning, pair working

Teaching Materials : OHP, Pictures, worksheet, handouts

Procedure

(Period 1)

Presentation

1. Teacher warms up the class by showing the pictures of famous temples in Lampang and asking the students to name those famous temple.

(EO.1)

- As you are studying in Lampang, have you ever been to these Wat before.
- What can you see at Wat Pha Kaeow Don Tao,
- What is the history of this Wat?
- What is the unique attraction of these Wat?
- How can we get there?

Presentation +
Practice

2. Teacher introduces the words that the students may find at the temple by showing the words on the OHP, then asking the students to identify which words they may find at the temple.

From the list of words below, circle a building or construction you may find at a temple.

Enlightenment	naga/serpent staircases	intricate	divinity
woodcarvings	guardian figures	gilded umbrellas	laterite
B.C.	A.D.	B.E.	portico
stupas	crystal figurine	image	spire
pagoda	in ruins	the ashes	stone' throne
scripture	merit-making customs	main shrine of the temple	
monastery	pagoda relics	priesthood	
abbot	cremation	under construction	
under restoration	crematorium	to be sprinkled with -	
consecrated water	prophecy	holy remains of Buddha	
the main image of Buddha in a temple		Triple Gems	temple compound
guardian spirit of the land		garland	stone inscription
cemetery	novice	worship	
ordination hall	viharn	prang	

- (EO.2)
3. Teacher circle the words on the OHP as the students identify them, and tells the meanings of each word orally
 4. Teacher teaches the language of description when describe temple

How to describe a temple

Location

This Wat	is located	
This monastery	is set on
	Is situated at	

History

This Wat	was built	in 1895
This monastery	was constructed	in the reign of Rama V By Burmese people

Unique attractions

This Wat	is known for	its Lanna architecture
Wat	is famous	its mural paintings
		its architectural feature
		its natural-colored reflection

- (EO.3)
5. Teacher divides students into 4 groups and gives some short information about Wat Akkho Chaikiri (วัดอักโขชัยคีรี) to each group, and asks them to summarize the information and prepare to give oral presentation by using the language of description to describe that temple.

Wat Akkho Chaikiri

(วัดอักษชัยคีรี)

Located in Chae-hom District at kilometer 50 on the left-hand side of Lampang-Chae-hom Road. There are two directions to enter Wat Akkho Chaikiri by walking up the stairway at the front entrance of the temple or by taking the driveway at the narrow road beside the temple. The same as Wat Phrathat Choping, there is an appearance of the reflection of the chedi. This reflection will stay in the same place the whole day as it is light. In the temple's chapel is a big ancient Standing Buddha image. Phra Sakkayamuni Kiri Akkho, which is highly respected by Chae-hom people.

6. Teacher monitors and participates in each groups to see whether the students can use the language of describing a temple covering a brief history, significance and location.

(EO.4)

7. Each group of the students practice describing Wat Akkho Chaikiri. Teacher adds some information in order to complete the information to the class.

8. Teacher asks the students to work in pair, then lets each pair select one of the following famous temple :

- Wat Phakaew Don Tao
- Wat Chedi Sao
- Wat Phrathat Lampang Luang
- Wat Phrathat Chomping
- Wat Srirongmueang
- Wat Srichum
- Wat Pa Fang
- Wat Phrathat Sadet
- Wat Pong Yang Khok

(EO.5)

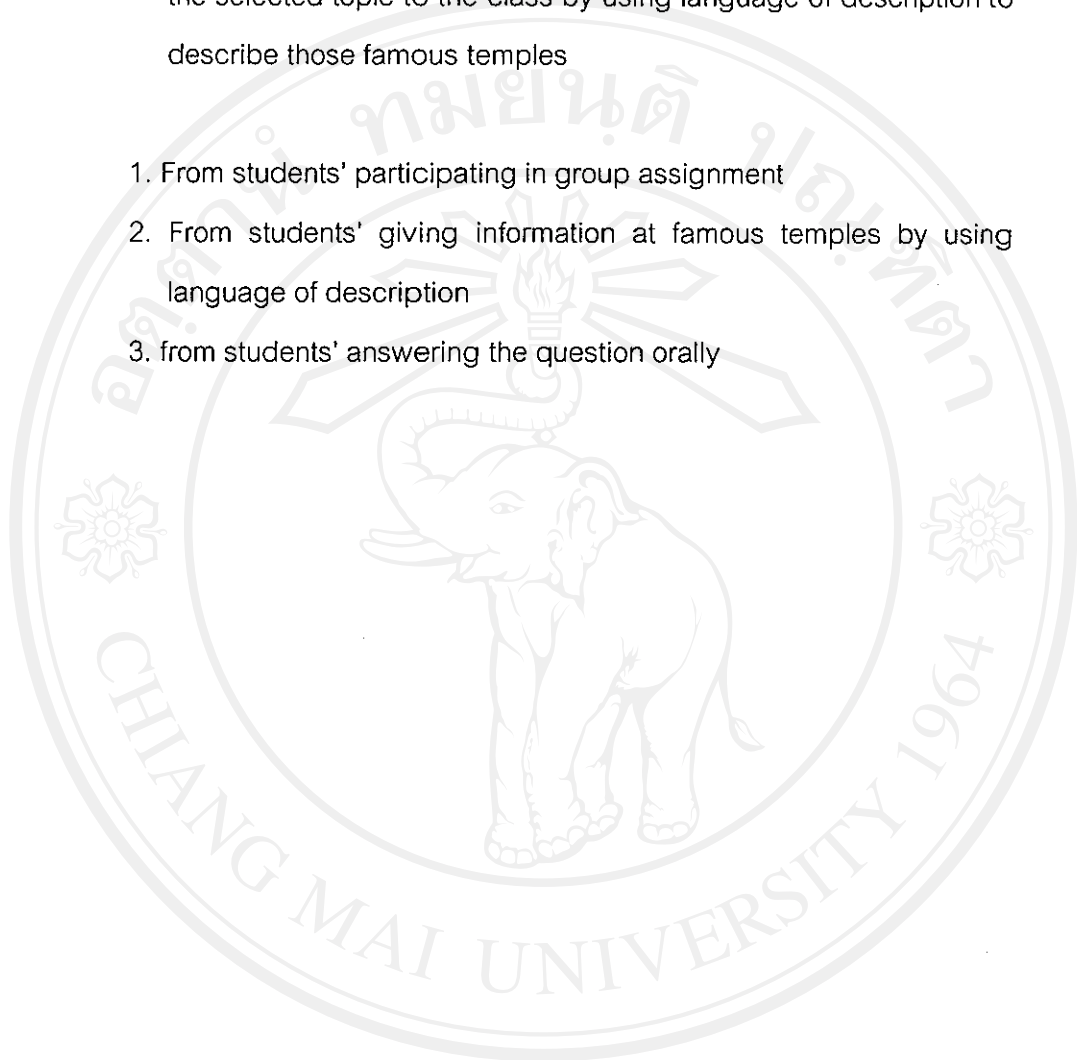
9. Teacher assigns the students to search more information on their selected temples and tells them that they are going to present their information by covering the brief history, location, unique attractions and how to get to those temples. Moreover, teacher suggests that each group should have some materials such as pictures, posters and maps to make the presentation more interesting.

Period 2

Production 10. The representative from each group give an oral presentation on the selected topic to the class by using language of description to describe those famous temples

Evaluation :

1. From students' participating in group assignment
2. From students' giving information at famous temples by using language of description
3. from students' answering the question orally

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

Lesson Plan 4

Topic : Buddha Images

Duration : 1 hrs. 30 min.

Terminal Objective : Students will be able to write a descriptive paragraph expressing their opinion on the giving passage about the Buddha image

Enabling Objective : Students will be able to :

1. identify various postures of Buddha images
2. Explain the meaning of the different postures
3. Discuss their opinions related to Buddha image

Language Focus : Vocabulary : attitude, posture, preaching, reclining

Language used in describing Buddha images

• This Buddha image is in a

standing	posture
preaching	
walking	
sitting	
reclining	

• This Buddha image is

cast in bronze
made from clay
craved from stone
Made of stucco

Strategies : pair working, discussion

Teaching Materials : Slide of Buddha images, handout, worksheet

Procedure :

Presentation

1. Teacher introduces the topic of the lesson by showing some of the Buddha images' slide, then asks some questions like :
 - Can you describe each of Buddha posture?
 - What are the meaning of each Buddha images?
2. Teacher teaches some vocabulary when describing the Buddha images.

Language Focus :

How to describe a Buddha image.

Posture : This Buddha image is in a

standing
preaching
walking
sitting
reclining	posture.

Materials used :

This Buddha image is

cast in bronze
made from clay
carved from stone
made of stucco |
|---|

3. teacher shows each slide picture of Buddha image by using the language above describe each of Buddha image.

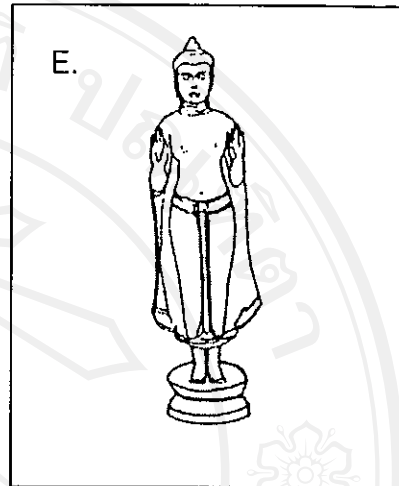
Practice :

4. Teacher has the students work in pair doing the given matching exercise

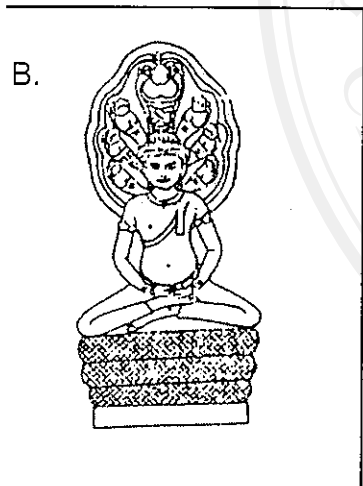
Match the pictures of Buddha image with their meaning.

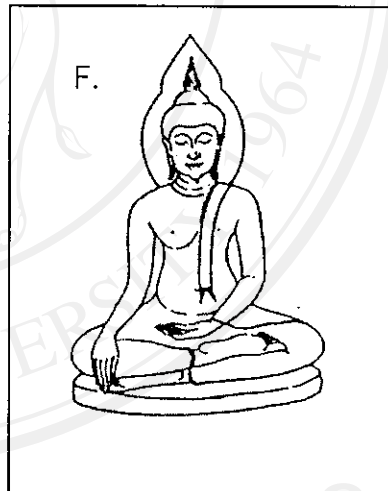
..... 1. The attitude of Subduing
Mara

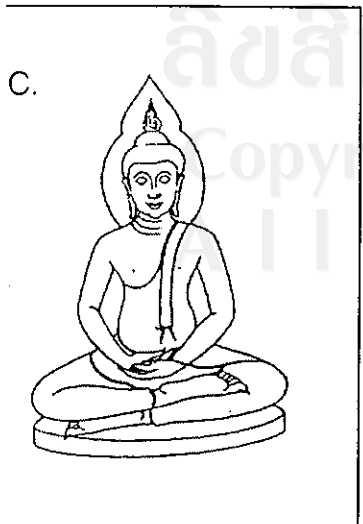
..... 2. The attitude of Meditation
..... 3. The attitude of Persuading
Relatives not to Quarrel

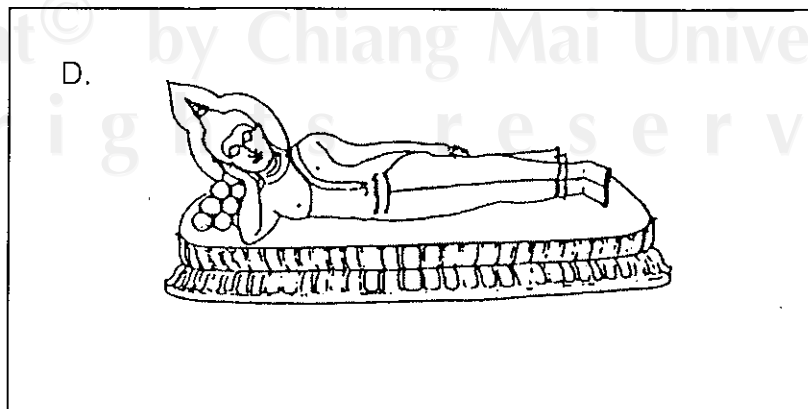
..... 4. The attitude of Pacifying the
Ocean

..... 5. The attitude of as he is about
to enter Nirvana

..... 6. The attitude of protected by
a Seven-Headed Naga

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

5. Teacher and the students check the answer together.
- (E.O1,2) 6. Teacher checks the students' understanding by randomly asking some student by using the slide picture of Buddha images describing and explaining the meaning of the Buddha posture.
- (EO.3) 7. Teacher has the students read the passage given on the board and asks them what do they think about the passage
- Do they agree or disagree? Why?

To the average Thai, the Buddha image is not an object of merchandise. It is also not seen primarily as a work of art. In talking about images, special respect language is used. The ordinary term for "it" is never used and the parts of the image's body are called by those terms used to refer to the king's "arm", "head", etc. The Buddha image is an object of veneration, not of decoration. Mistreating a Buddha image in Thailand is equal to going into a devout Catholic's house and turning the crucifix upside down.

8. Teacher checks the students' opinion by randomly asking some student's opinion
9. Teacher then distributes an example of expressive writing to the class
- Production : 10. Teacher has the students individually write a paragraph expressing their opinion about the passage given
- Evaluation : 1. From students' matching the pictures of Buddha image with their meaning.
2. From students' describing each of Buddha images.
3. From students' expressive writing

Lesson Plan 6

Topic : The Temple Tour

Duration : 6 hrs.

Terminal Objective : Students will be able to report about their field trip.

Enabling Objectives : Students will be able to :

1. answer the given questions orally,
2. list the information a guide would give to the tourists when conducting a temple tour.
3. Select the temples at which to conducting a tour.
4. Plan a dialogue
5. Perform a role play within their group.

Language Focus : Expressions or phrase for a guide conducting a tour.

● Welcoming remarks

- Good morning | Ladies and gentlemen
- Good afternoon |
- Welcome to the temple tour.
- MY name is |
- I'm |
- I'm your guide for the temple tour

● At the location

- Come this way, please
- Follow me, please
- We are now in front of the main chapel.
- To your | left | the main chapel
- | right | is | the monk's cell
- | the stupa/pagoda/chedi
- In front of us | the main chapel
- Here | the monk's cell
- This | the stupa/pagoda/chedi

ลิขสิทธิ์ในหนังสือเรียนรายวิชาภาษาไทย
Copyright © by Chiang Mai University.
All rights reserved

- let's move on to | the main chapel
| the enchanting chapel

- you can walk around

- We will meet | in front of | the temple | at | 11.00a.m
| at | the main chapel | | noon

● Parting Remarks

- Thank you very much for joining the tour.
- I hope you have enjoyed the tour.
- Hope to see you again.

Strategies : experiential learning, scanning, group working

Teaching Materials : pictures, worksheets, handouts

Procedure

(Period 1)

Presentation : 1. Teacher warms up the class by showing the picture of Wat Phathat

(EO.1) Lampang Lung, then asking some questions like :

- Have you ever been to this temple before?
- What can you see or do at this temple?
- If you have to conducting a tour of a temple what kinds of information will you give to a group of tourists?

(EO.2) 2. Teacher lists the students' idea on the board and teacher adds more information if the students have not mentioned it.

3. Teacher teaches some useful expression or phrases when conducting a temple tour

Below are some useful expressions or phrases for a guide conducting a tour

A. Welcoming remarks :

- Good morning | Ladies and gentlemen
- Good afternoon |
- Welcome to the temple tour.
- MY name is |
- I'm |
- I'm your guide for the temple tour
- This tour will last 2 hours
- We will be back at the hotel at 12.00
- We will stop at | Wat | for | Lunch shopping
- The market |
- Our first stop is
- After that we will visit
- We are approaching the

B. At the location :

- Come this way, please
- Follow me, please
- We are now in front of the main chapel.
- To your | left | is
- | right

- In front of us | the ordination hall
- Here | the main chapel
- This | the stupas

- Let's move on to
- you can walk around

- We will meet | in front of | the temple | at | 11.00a.m
- | at | the main chapel | | noon

C. Parting Remarks :

- Thank you very much for joining our tour.
- I hope you have enjoyed the tour.

(EO.3)

4. Teacher divides the class into 4 groups, then distributes a reference worksheet information about the temples to each group and has the students select 4 temples for planning and conducting a tour from 8.00 –12.00 A.M

Reference Material

1. Wat Phrakaew Don Tao Suchadaram
2. Wat Chedi Sao
3. Wat Srirongmueang
4. Wat Srichum
5. Wat Phrathat Lampang Luang
6. Wat Pong Yangkok
7. Wat Phrathat Chomping
8. Wat Phrathat Sadet

Source : Tourism Promotion Section Lampang Municipality

WAT PHRA KAEO DON TAO (วัดพระแก้วดอนเต้า)

This monastery is located opposite of Lampang town crossing the Rachada Phisek Bridge, some 12 kms. In Tambon Wiang Nua, Amphoe Muang. It is an important statutory place because the Emerald Buddha had been housed here for 32 years. There is a 50 – meter – high pagoda, housing some hair of Lord Buddha, decorated the top part with Jango gold sheet. At the base of the pagoda there are niches housing the 7 daily Buddha images where in front of the pagoda situated a Burmese style Vihara housing very beautiful Burmese style Buddha images.

WAT CHEDI SAO (วัดเจดีย์ขาว)

This monastery is situated near Lampang-Chae Hom Highway at Ban Wang Moh, 6 kms. From the township area. Looking from the highway one can see a group of 20 pagodas of this monastery standing in the rice field. It is one of the important statutory places, which was constructed in the ancient days having a great historical and archaeological value. Some small Buddha statues, in the form of amulet, of Hariphunchi period have been found in the pagodas.

WAT SRI RONG MUANG (วัดศรีรองเมือง)

This very old monastery is situated at a short distance beyond Wat Pratu Pong displaying the very old interesting Burmese arts of colorful stained glasses decoration alternating with gold gait works from base to top of every big pillar in the Vihara.

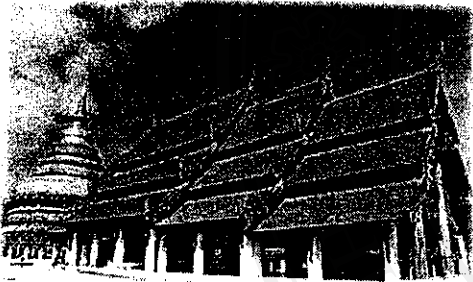
WAT SRICHUM (วัดศรีชุม)

This monastery is situated on Lampang-Ngao Highway just passing the main entrance of Lampang Teacher's Training College and Branching off the Km. 601 on the left to the monastery. Its architecture is of Burmese arts having very sophisticated and beautiful wood carving on the structure of the Vihara while gold gilded works are found on the walls, ceiling and big pillars in the Vihara, regarded as another exquisite graceful beauty of Burmese arts.

WAT PRATHAT LAMPANG LUANG

(วัดพระธาตุลำปางหลวง)

This monastery is the most important one in Lampang, located in Tambon Lampang Luang, Amphoe Ko Kha, 18 kms. From the township area, housing Pra Kaew Don Tao Buddha Image whose lap width is 6 ½ inches, and overall height from the base to topknot is 8 inches. The base is made of flat-piece gold weighing a litter over 285 grams while the head wear is of golden crown with ornament made in the form of necklace weighing 105 grams.

WAT PONG YANGKOK (วัดปงยางคค)

Wat Pong Yangkok is located on Hangchat-Ko Kha Road, Amphoe Hangchat, Lampang. This temple was built by Phra Nang Chammathewee for more than thousand years ago. Nan Thipchang, who was Lampang ruler, was a monk and learned in this temple. The interesting architecture is the marvellous Chammathewee vihara. The inner architecture of vihara was decorated with golden paintings. The pillars of vihara are also the most beautiful architecture. Inside the vihara, there is also the most valuable thing, an antique pulpit.

WAT PRATHAT CHOMPING (วัดพระธาตุจอมปิง)

Wat Prathat Chom Ping is situated at Mu 5, Ban Chom Ping, Tambon Na Kaeo, Amphoe Ko Kha, about 26 kms. South-west of Lampang Provincial city. The unnatural reflexed on the floor of the convocation hall through the hole of its window, this similar event also happened at Wat Akkho Khiri, Amphoe Chae Hom in Lampang.

WATPHRATHAT SADET (วัดพระธาตุเสด็จ)

Wat Phrathat Sadet is nineteen kilometers from downtown along Lampang-Ngao Highway. The temple is two kilometers at turning left at the seventeenth kilometer milestone. It is another important historical temple of Lampang. It was built about five hundred years ago (In the reign of Pra Nang Chammathewee) The chedi containing the Lord Buddha's relics is in Lanna style. The beautiful temple has been named Prathat Sadet because once the Lord Buddha's relics appeared miraculously above the Khachao tree in this temple.

(EO.4)

5. Teacher asks each group of the student to plan a dialogue when they are conducting a temple tour under the given topic

- Greeting and self introduction
- Places included in the tour
- Length of time to be spent at each place
- Brief history of the place
- Distinctive-features of the place

By using taught language pattern

6. Teacher monitors and participates in each group's activity to see whether the students can use language of conducting a tour correctly or not, and also to share her opinions.

(Period 2)

Presentation

7. Teacher reviews about the language pattern used when conducting a temple tour that the students learned last period.

Practice

(EO.5)

8. Teacher asks each group of students present their plan by performing the role play within their group in front of the class, the teacher with other group of students together can add more ideas if needed

9. Teacher tells students that the next period we are going to take a few foreign teachers who act like tourists and each group of student have to perform as a our guide, then teacher asks the students to select which group of temples tour they will select for conducting in the next period.

10. After the students have selected the group of temples tour for conducting. Each group of students have to select which temple they will conducting a tour.

(Period 3)

Presentation : 11. The students and teacher discuss the students' field trip by asking them

(EO.1)

- How was the trip?
- Did they have a good time conducting a tours?
- Were there any problems?
- How did you deal with problems?
- What new things did you learn?

Production 12. Teacher asks the students to write a report about their field trip, and gives advice of report writing

Report-writing

These are useful steps of writing a report.

1. The first step is to form a controlling idea for your report.
2. The next step is to make an outline. It should list main ideas and supporting ideas in the order your report will present them.
3. Then arrange your notes in the same order as the points in the outline.
4. Write a rough draft of your report.
5. After drafting your report, check it :
 - Does it have clear heading?
 - Is all the information relevant and necessary?
 - Is it logically organized?
 - Is it easy to read?
 - Is the English correct?
6. At the end of your report, list the sources you actually used in writing your report.

Evaluation :

1. From students' participating in class
2. From students' planning a dialogue for conducting a temple tour
3. From students' performing the role play
4. from students' writing a field trip report

Lesson Plan 9

Topic : Northern Thai Cuisine

Duration : 3 hrs.

Terminal Objective : Students will be able to describe about Thai Northern food.

Enabling Objectives : Students will be able to :

1. name the Thai dishes from listen to the description of some Thai dish
2. complete the chart with the information from the tape
3. rearrange the sets of food description
4. cook the selected dishes
5. write a recipes of the cooked dishes

Language Focus : Glossary : Cooking Terms

Seasoning : vegetable oil, fish sauce, soy sauce, etc.

Spices : garlic, ginger, shallot, coriander, etc.

Verbs : cut, slice, chop, mince, fry, stir-fry, sauce, etc.

Language of description

A. How to prepare food :

1. V (Imperative) (+Obj)
2. Sequence words "and, first, next, then, finally"

B. How to describe food

- I think Thai food is very

appetizing
delicious
tasty

- The curry

is	spicy
tastes	fiery hot
	strong
	mild

etc

Strategies : experiential learning, group working

Teaching Material : Tape cassette, handouts, worksheet exercise, OHP

Procedure

(Period 1)

Presentation :

(EO.1)

1. Teacher introduces the topic by having the students listen to the description of some Thai dishes and name the dish
2. Teacher asks the students how do they know that dish is fried-rice?
 - What words was the clue to help them guess?
 - What kinds of ingredients do they hear?

etc
3. Teacher lists the information as the students have mentioned on the board
4. Teacher introduces the language focus on the OHP and tells the meaning orally

A. How to prepare food :

1. To describe how to prepare food, the following pattern is used.

V (Imperative) (+Obj)

Bone the chicken.

Separate the egg yolk from the egg white.

Simmer for 5 minutes.

2. Sequence words such as "and, first, next, then, finally" can also be used to make the description clear.

Add soy sauce, and then sauce for a few minutes.

Bring to a boil, then put in a coriander.

B. How to describe food :

The following adjectives are frequently used in description food taste.

- The curry	is tastes	spicy. fiery hot. strong. mild.
- The salad is	a bit too a little very	salty sour. sweet.
- I think Thai food is very		appetizing. delicious. tasty.
- The clear soup is rather		bland. tasteless.

5. Teacher tells the students to listen to the tape again this time, the students have to complete the chart with the information from the tape

Practice

6. Teacher has the students work in group of three, then gives them the chart to each group of students

(EO.2)

7. The students listen to the information from the tape again and try to complete the chart

Rearrange the following sets of food description into the right order and then guess the name of the dish.

A

- served at most meals
- made with ground pork, red peppers, tomatoes, garlic and shrimp paste
- served with fresh, steamed or boiled vegetables
- sticky rice and crispy pork rind are food eaten with this dish

B

- Thick curry broth
- Yellow egg noodles with chicken or beef
- Served with pickled mustard green, small red onions and slices of lemon
- Generally served only at lunch

C

- Made from pork and spices
- Fried in oil or roasted
- A well-known sausage from Thai Northern
- Traditionally this is served with sticky rice

D

- Add all mixed vegetables with egg plant and bamboo shoot
- Made from sauteed Northern red curry in vegetable oil
- Bring it to broiled
- Put into clay pot when finish
- Served with steamed rice

- (EO.3) 11. The students rearrange the sets of food description and name those dishes
12. Teacher and the students check the answer together
- (EO.4,5) 13. Teacher asks each group of students select one of dishes, and prepare a recipe of their selected dish, then teacher tells they students they are going to cook their selected dish and bring it to the class next time.
14. Teacher asked each group to list the ingredients that they need for their dish by consulting with the glossary of cooking terms handouts.
- Production 15. Teacher has each group of students to write a description of their dish by using the language pattern to describe how to prepare food and the sequence words to make the description clear.
- Evaluation ; 1. From students' completing the chart of information.
2. From students' participating in group activity.
3. From students' writing description of their dishes.

Herbs often used in Thai cooking

Many herbs and spices used in Thai cuisine have beneficial medicinal properties.

Here are some examples.

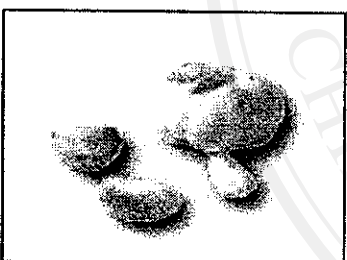
Chili: "Phrik" in Thai

Chili is an erect, branched, shrub-like herb with fruits used as garnishing and flavouring in Thai dishes. There are many different species. All contain capsaicin, a biologically active ingredient beneficial to the respiratory system, blood pressure and heart. Other therapeutic uses include being a , carminative and anti flatulence agent, and digestant.

Cumin: "Yi-ra" in Thai

Cumin is a small shrubby herb, the fruit of which contains a 2-4% volatile oil with a pungent odour, and which is used as a flavouring and condiment. Cumin's therapeutic properties manifest as a stomachic, bitter tonic, carminative, stimulant and astringent.

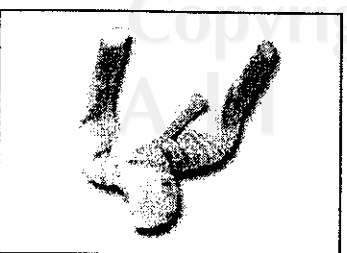
Garlic: "Kra-thiam" in Thai

Garlic is an annual herbaceous plant with underground bulbs comprising several cloves. Dried mature bulbs are used as a flavouring and condiment in Thai cuisine. The bulbs contain a 0.1-0.36% garlic oil and organic sulfur compounds. Therapeutic uses are as an antimicrobial, diaphoretic, diuretic, expectorant, anti flatulence and cholesterol lowering agents.

Ginger: "Khing" in Thai

Ginger is an erect plant with thickened, fleshy and aromatic rhizomes. Used in different forms as a food, flavouring and spice. Ginger's rhizomes contain a 1-2% volatile oil. Ginger's therapeutic uses are as a carminative, antinauseant and antiflatulence agent.

Galanga: "Kha" in Thai

Greater Galanga is an erect annual plant with aromatic, ginger-like rhizomes, and commonly used in Thai cooking as a flavouring. The approximately 0.04 volatile oil content has therapeutic uses as carminative, stomachic, antirheumatic and antimicrobial agents.

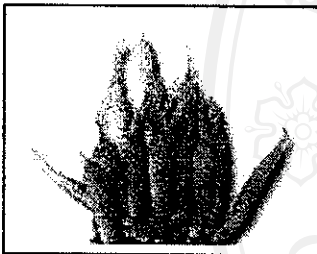
Hoary Basil: "Maeng-lak" in Thai

Hoary Basil is an annual herbaceous plant with slightly hairy and pale green leaves, eaten either raw or used as a flavouring, and containing approximately 0.7% volatile oil. Therapeutic benefits include the alleviation of cough symptoms, and as diaphoretic and carminative agents.

Kaffir: "Ma-krut" in Thai

The leaves, peel and juice of the Kaffir Lime are used as a flavouring in Thai cuisine. The leaves and peel contain a volatile oil. The major therapeutic benefit of the juice is as an appetizer.

No Common English Name): Krachai in Thai

This erect annual plant with aromatic rhizomes and yellow-brown roots, is used as a flavouring. The rhizomes contain approximately 0.8% volatile oil. The plant has stomach ache relieving and antimicrobial properties, and therapeutic benefits as an antitussive and antifatulence agent.

Lemon Grass: "Ta-khrai" in Thai

This erect annual plant resembles a coarse gray-green grass. Fresh leaves and grass are used as flavouring. Lemon grass contains a 0.2-0.4 volatile oil. Therapeutic properties are as a diuretic, emmanagogue, antifatulence, anti flu and antimicrobial agent.

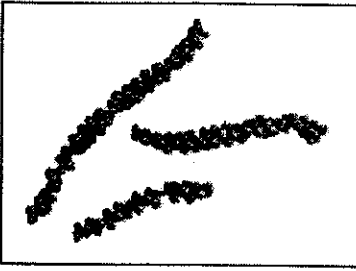
Lime: "Ma-nao" in Thai

Lime is used principally as a garnish for fish and meat dishes. The fruit contains Hesperidin and Naringin, scientifically proven antiinflammatory flavonoids. Lime juice is used as an appetizer, and has antitussive, anti flu, stomachic and antiscorbutic properties.

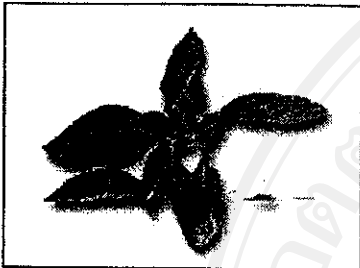
Marsh Mint: "Sa-ra-nae" in Thai

The fresh leaves of this herbaceous plant are used as a flavouring and eaten raw in Thai cuisine. Volatile oil contents give the plant several therapeutic uses, including carminative, mild antiseptic, local anesthetic, diaphoretic and digestant properties.

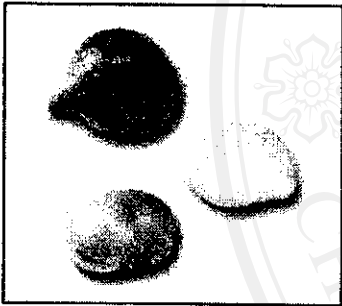
Pepper: "Phrik-Thai" in Thai

Pepper is a branching, perennial climbing plant from whose fruiting spikes both white and black pepper are obtained. Used as a spice and condiment, pepper contains a 2-4% volatile oil. Therapeutic uses are as carminative, antipyretic, diaphoretic and diuretic agents.

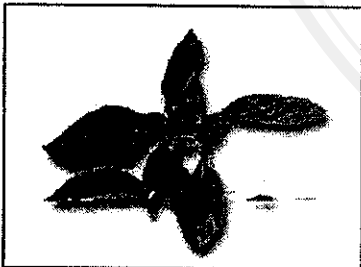
Sacred Basil: "Ka-phrao" in Thai

Sacred Basil is an annual herbaceous plant that resembles Sweet Basil but has narrower and often times reddish-purple leaves. The fresh leaves, which are used as a flavouring, contain approximately 0.5% volatile oil, which exhibits antimicrobial activity, specifically as a carminative, diaphoretic, expectorant and stomachic.

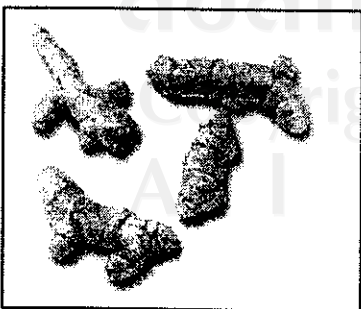
Shallot: "Hom,Hom-lek,Hom-daeng" in Thai

Shallots, or small red onions, are annual herbaceous plants. Underground bulbs comprise garlic-like cloves. Shallot bulbs contain a volatile oil, and are used as flavouring or seasoning agents. Therapeutic properties include the alleviation of stomach discomfort, and as an antihelmintic, antidiarrhoeal, expectorant, antitussive, diuretic and anti flu agents.

Sweet Basil: "Ho-ra-pha" in Thai

Sweet Basil is an annual herbaceous plant, the fresh leaves of which are either eaten raw or used as a flavouring in Thai cooking. Volatile oil content varies according to different varieties. Therapeutic properties are as carminative, diaphoretic, expectorant, digestant and stomachic agents.

Turmeric: "Kha-min" in Thai

Turmeric is a member of the ginger family, and provides yellow colouring for Thai food. The rhizomes contain a 3-4% volatile oil with unique aromatic characteristics. Turmeric's therapeutic properties manifest as a carminative, antifatulence and stomachic

Handout 1 :

complete the chart with the information from the tape.

<i>Ingredients</i>	<u>Verbs used in cooking</u>	<i>Cooking utensils</i>
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____

Handout 2 :

Rearrange the following sets of food description into the right order and then guess the name of the dish.

A

- served at most meals
- made with ground pork, red peppers, tomatoes, garlic and shrimp paste
- served with fresh, steamed or boiled vegetables
- sticky rice and crispy pork rind are food eaten with this dish

B

- Thick curry broth
- Yellow egg noodles with chicken on beef
- Served with pickled mustard green, small red onions and slices of lemon
- Generally served only at lunch

C

- Made from pork and spices
- Fried in oil or roasted
- A well-known sausage from Thai Northern
- Traditionally this is served with sticky rice

D

- Add all mixed vegetables with egg plant and bamboo shoot
- Made from sauteed Northern red curry in vegetable oil
- Bring it to broiled
- Put into clay pot when finish
- Served with steamed rice

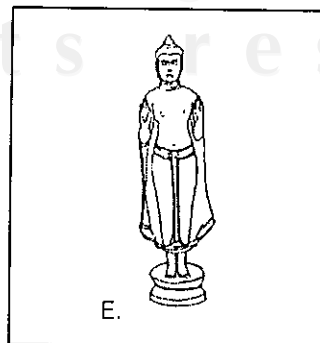
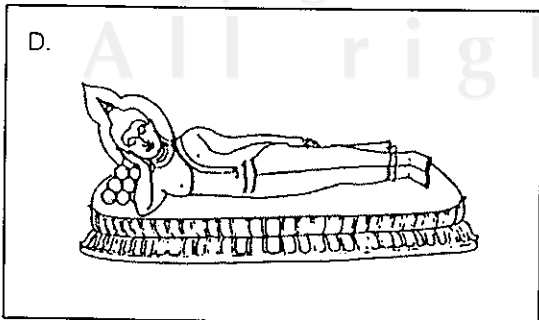
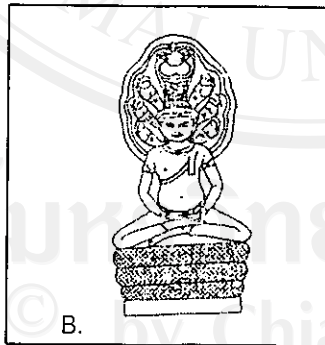
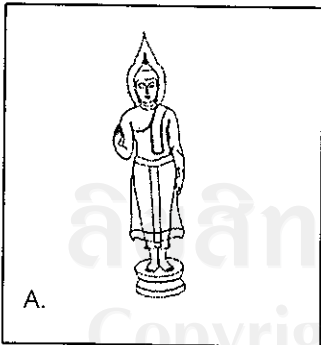
ภาคผนวก ง

วิทยาลัยโยนง

ข้อสอบวิชา การจ้ดนำเที่ยวในภาคเหนือของไทย (TOUR 307) ฉบับที่ 1
คะแนนเต็ม 50 คะแนน เวลา 13.00 – 15.00 น.

- คำสั่ง 1. ข้อสอบมีทั้งหมด 5 ข้อ ให้ทำทุกข้อในสมุดคำตอบที่แจกให้
2. ให้ส่งข้อสอบพร้อมทั้งสมุดคำตอบ
3. ทุจริตทุกกรณีปรับตก

1. จงอธิบายประวัติความเป็นมาของ จ.ลำปาง โดยสังเขป (10 คะแนน)
2. จงยกตัวอย่างสิ่งดึงดูดความสนใจทางการท่องเที่ยวใน จ.ลำปาง มา 5 แห่ง พร้อมทั้งอธิบายว่าเหตุใดสถานที่นั้นๆ จึงเป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว (10 คะแนน)
3. ถ้ามีนักท่องเที่ยวต้องการมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทวัด ใน จ.ลำปาง นักศึกษาคิดว่าจะแนะนำให้นักท่องเที่ยวไปเที่ยวที่วัดใด เพราะเหตุใด (10 คะแนน)
4. ยกตัวอย่างถึงสิ่งที่มีคุณเทศ์ควรแนะนำให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติ ขณะมาท่องเที่ยวในประเทศไทย (10 คะแนน)
5. จงอธิบายความหมายของพระพุทธรูปปางต่างๆ ดังต่อไปนี้ (10 คะแนน)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – สกุล

นางสาวอุษณีย์ โพธิ์อิม

วัน เดือน ปีเกิด

28 กรกฎาคม 2503

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2525

ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ประวัติศาสตร์)

มหาวิทยาลัยพายัพ

พ.ศ. 2528

Baccalaureate of Education

Augustana College, SD, USA

พ.ศ. 2529

ประกาศนียบัตรการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ESL Certificate

Pacific Luthran, WA, USA

พ.ศ. 2543

ประกาศนียบัตรการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University.

All rights reserved